

קְרוֹב אֵלֶיךָ

עבודת ה' ברוח חסידית

גרגירים עליך,
ריבונו של עולם
אורה רבקה וינגורט
פותחת רימון

"אנחנו באים אל
הקב"ה ואומרים: בידך
אפקיד רוחי - אנחנו
מוסרים לך את כל
השנה שהייתה,
מפקידים בידך
את כל האירועים.
כולנו צריכים את
השחרור הזה כדי שנוכל
להתחדש"

תקיעות בין
שמיים לארץ
סיפור חג
מאת רחל טאוב

המסעות האישיים בעבודת ה', השפה המשתנה בבית המדרש
וההתמודדות עם נפילת התלמידים הי"ד < שיחת התבוננות
עם הרב חיים וולפסון, ראש ישיבת ההסדר ירוחם

יהודי התפוצות:
המעגל נסגר
צבי יחזקאלי

להכין את המוחין
מיכי יוספי

עורכות שולחן
רחל שירה אזרד, חנה
סלם ועדה האוזר
בטורים מעוררים

שבדרים? תרומה!

♥ תורמים
♥ מסייעים
♥ מקימים

כשיש שבר - עונים בתקווה, כשיש מצוקה - עונים בתרומה!

אם השנה תורמים את פדיון הכפרות עבור המשפחות שכל כך צריכות

מועצה מקומית חברון ועמותת מחדשי היישוב היהודי מזמינים:

מעמד הסליחות המרכזי במעברת המכפלה

מיסודו של הראשון לציון הרב **מרדכי אליהו** זצוק"ל

יום שני | ז' בתשרי | 29.9

בהשתתפות הרבנים הראשיים לישראל

ובהשתתפות

רב העיר צפת

הרה"ג **שמואל אליהו** שליט"א

רב העיר קרית ארבע חברון

הרה"ג **אברהם יצחק שוורץ** שליט"א

במעמד שרים וחברי כנסת

אייל גלמן ראש מועצה מקומית חברון

אורי קרזן מנכ"ל מחדשי היישוב היהודי בחברון

מנחה: הרב הלל הורוביץ

סיורי סליחות וסיורי גאולה בבתים החדשים שנגאלו בהזמנה מראש במדרשת חברון 02-9605215

הסעות בתשלום בהרשמה חובה באתר **טיקצ'אק** | האירועים באי שור ובאבטחת כוחות הביטחון

לפרטים **02-9965333** | www.hebron.org.il

אולם יצחק פתוח | החל מהשעה **23:00**
עזרת נשים פתוחה

22:00

ניגוני הכנה ליוה"כ

עם הרב **הלל פלאי**

23:00

התועדות עם הרב **שמואל אליהו**

00:15

מעמד הסליחות המרכזי

בהובלת משפחת סעייד

מיצג חוויתי
רב חושי בחברון

לפרטים: 072-2213660

יום ראשון ו' תשרי 28/9

**כנס התשובה
המרכזי לנשים
למרגלות
מערת
המכפלה**

הכי קרובות לאמא

נתחבר לגבורת אימהות האומה
ולגבורת הנשים הגיבורות בדורנו
נתפלל על החטופים,
נזכור את הגיבורים,
ונמשיך בשירה, בתפילה ובגבורה
את מורשתם!

18:00-20:00

סיורי סליחות

ביישוב היהודי בחברון

בהזמנה מראש

במדרשת חברון 02-9605215

ממשיכים את רוח הגבורה

רוחמה בן יוסף בהופעה מיוחדת לימי הסליחות! אורחת מיוחדת: ריעות זלאיט

הרבנית ימימה מזרחי את רגע לפני יום הכיפורים

מספרים את רוח הגבורה הישראלית

אפרת מור

אימו של איתן מור יבדל"א

החטוף בעזה

על מאבק אמיץ מתוך גבורה ואמונה

סיגל קראוניק

אלמנתו של גיבור ישראל

אריק קראונוניק הי"ד (רבש"ץ בארי)

בשיחה של אמונה, תפילה וחזון

**מיצג חוויתי
רב חושי בחברון**
לפרטים: 072-2213660

מספר המקומות מוגבל
כרטיסים חינם • הרשמה מראש חובה

קבוצות מאורגנות ומוסדות מוזמנים ליום חוויתי להרשמה לקבוצות 02-9965333

חדש!

מבית ישיבת נחלת יוסף
שבי שומרון

מסביב לשולחן

סיפורים ושאלות הלכתיות
מתאים לכלל הגילאים
ובמיוחד לשולחן שבת

האם מותר להסתכן בתפקיד שומר הראש
של אישיות בכירה והאם הבן חייב לשכור
מנוף כדי לבקר את אביו שבבית החולים?
האם חולה סוכרת צריך לברך אם נכשל
ואכל עוגה והאם יוצאים ידי חובת משלוח
מנות ב"עוגת בוך"?

שאלות אלו ועוד רבות,
מופיעות בספר מלוות
בסיפורים מרתקים. לכל
שאלה תשובה של אחד
מגדולי ישראל.

מחיר השקה במקום 50 ₪

ניתן להשיג אצל
אליסף שמואל: 058-5354442
תפארת: 050-8698256

בהמלצת הרב מנחם בורשטיין:
”מפעל אדיר, גם אני אמשך
להקריא מדבריו ליושבים
בשולחן השבת שלנו

המסלולים המנצחים לתואר שני M.Ed.

מכללת אורות ישראל - קמפוס אלקנה

נשים: יום ב' אחה"צ
גברים: יום א' אחה"צ

נשים: "מובילות את הרוח". יום ב' אחה"צ
גברים: בשיתוף הפיקוח
על רבני בתי הספר. יום ד' אחה"צ

נשים: יום ב' אחה"צ
גברים: יום ד' אחה"צ

שנה אחת
בקמפוס

לימודים
היברדיים

מסלול מרתק
ומעשיר

משתלב לכם באופן מושלם בשגרת החיים

הזדרזו להירשם לשנת תשפ"ו

Google חפשו ב- @f
'תואר באורות באלקנה'

תואר שני בוחרים עם הלב // אורות ישראל

לפרטים והרשמה: 03-376-3767 | 052-4295209

*התואר מותנה באישור המל"ג | פתיחת התוכנית מותנית במספר הנרשמים | לפי התקנון

רק לא לישון

לעומת זאת, הצורך לבכות בראש השנה נובע מהעגוץ או מהמודעות לאותן פעמים שבהן עברנו על רצונו יתברך.

העבודה שנשארת למטה

עוד דבר חשוב בעניינו של ראש השנה אנחנו מוצאים בתלמוד הירושלמי, הקובע כי אדם שישן בראש השנה - מזלו ישן... באמת, בעם ישראל יש כאלו שלא ישנים ביום ראש השנה מלפני הזריחה עד הלילה, אבל המנהג היותר מקובל זה להקפיד על ההימנעות משינה לפחות עד חצות היום. בכל אופן, אני מציע לראות את העניין הזה גם בתור הוראה רוחנית-נפשית.

אנחנו רואים שכאשר בן אדם שרוי ב'מוחין דקטנות' והתודעה שלו מצומצמת, הוא חווה את החיים שלו כמו שינה. אדם ישן הוא כזה שלא מודע לברכה הנפלאה הקיימת בחייו עכשיו, והוא רואה רק את החלקיות הלא טובה, ולכן הוא עסוק בתלונות וטענות שונות במקום להיות במקום של הודיה.

תראו מה קורה לנו בזמן שאנחנו מעבירים את חיינו בשינה: "יש בני אדם שישנים את ימיהם, ואף שנדמה להעולם שהם עובדים את ה' ועוסקים בתורה ובתפילה, אף על פי כן כל עבודתם אין לה' יתברך נחת מהם, כי נשאר כל עבודתם למטה ואין יכול להתרומם ולהתעלות למעלה", אומר רבי נחמן בליקוטי מוהר"ן. למה זה קורה? "כי עיקר החיות הוא השכל, כמו שכתוב 'החכמה תחיה את בעליה', וכשהעבודה היא עם שכל משימים בה חיות שתוכל להתעלות, אבל כשנופל לבחינת מוחין דקטנות, בחינת שינה, אין יכול להתעלות למעלה".

אומרים בשם הבעל שם טוב שהוא אהב אור, והיה מבקש תמיד להדליק נרות רבים. חסידים שאלו: מה טמון בכך שהבעל שם טוב אהב הרבה אור? במה זה בא לידי ביטוי? השיב על כך האדמו"ר הצמח צדק: 'אור' בגימטריה 'רז' (=207), ורז זו מילה נרדפת לסוד, כמובן. וכשאתה מגלה את הסוד

של כל דבר, את הפנימיות שלו, אתה למעשה מאיר אותו באור יקרות. דוגמה לכך אפשר לקחת מאנשים שאנחנו מכירים אותם רק ברובד החיצוני שלהם, ואז הם לא מאירים לנו. זאת כי הגילוי האמיתי קשור בפנימיות שלנו, בקשר בין הנשמות, ואילו בשכבה החיצונית שלנו אין גילוי.

כך גם בעבודת ה': אם אנחנו לא לומדים להכיר ולהעמיק לראות את הפנימיות של הדברים שאנו עוסקים בהם, הם לא מאירים לנו ואז כל העיסוק שלנו בתורה ובמצוות הוא במוחין דקטנות, בבחינת שינה. לכן, דווקא בימים אלה חשוב להדגיש כי מי שרוצה להיות ער בראש השנה - ועוד יותר טוב: להיות ער תמיד - הוא צריך להשתדל לראות את הפנימיות של המציאות, להעמיק ולהתבונן בה פנימה.

מחשבות טובות

חשוב להבהיר, שההתבוננות שאנחנו מדברים עליה צריכה להיות תמיד כזו שמוסיפה חיות, רענונות והתחדשות. אם זו העמקה והתבוננות שמוסיפה מתח, עצבות או דאגה, לא על זה מדובר.

חברים יקרים, לחיים! שנהיה ערניים ונראה כבר עכשיו את הברכה והיפוי שבחינו, כי כדי להצליח לחשוב בראש השנה מחשבות טובות אנחנו צריכים להתאמן על זה מראש. אז תזכרו: "מחשבות טובות", כולל כל מחשבה חיובית שהיא, ולזכור ביחס לכל דבר שאני רוצה להתבונן בו - לחשוב על המילים, לשים לב לנאמר, ולקחת אותו אל הלב. לחיים לחיים! לשנה טובה תכתבו ותחתמו, לאלתר לחיים טובים.

שלום חברים. ברשותכם, אני רוצה להביא לפניכם כמה נקודות שתכליתן להכין את הלב, את המחשבה ואת הדיבור לראש השנה. כך מובא בשיחות הר"ן: "בראש השנה צריכים להיות חכם, שיחשוב רק מחשבות טובות שייטיב ה' יתברך עמנו... וצריכים להיות שמח בראש השנה, גם צריכים לבכות בראש השנה. בראש השנה ביום הראשון צריכים למעט בדיבור מאוד מאוד".

נתחיל מהנושא האחרון: ראשית, נשיב לב שרבי נחמן לא אומר לשתוק; הוא אומר למעט בדיבור. לפעמים יש לנו צורך חיוני בדיבור, מה שנקרא 'ההכרח לא יגונה', אבל בכל מקרה חשוב להבין את ההקשר הכללי של מהות היום שממנו נגזרות ההוראות הללו.

בראש השנה עיקר העניין שלנו הוא להמליך את הקדוש ברוך הוא על המציאות, כמו שאנחנו מבקשים בתפילה "וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו: ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה".

תחזיר את השרביט

בואו נדבר על המושג הזה של המלכות. בעולם שלנו, המלכות הגשמית באה לידי ביטוי כשהמלך מבטא את רצונו בדיבור ממש. בקטע התפילה המפורסם שנקרא "פתח אליהו", שנהוג לומר אותו לפני תפילת מנחה בקרב חלק מעדות ישראל, ומקורו בתיקוני זוהר, נאמר "מלכות פה", כלומר שמידת המלכות קשורה לפה. למה? כי המלכות קשורה במיוחד לדיבור, כמו שכתוב "דבר מלך שלטון". הרי כידוע, "אין מלך בלא עם" - לפני הכל, כדי להיות מלך צריך שיהיה עם. ואיך העם יודעים את רצונו של המלך ונוצרת ביניהם מערכת יחסים? רק אם המלך מגלה להם בדיבור את מחשבותיו, רצונותיו ופקודותיו.

כך גם למעלה: כל הבריאה קשורה לדיבורו של הקדוש ברוך הוא, שדרכו התאפשרה מציאותם של הנבראים - "בעשרה מאמרות נברא העולם". ולכן בכל פעם שאני מדבר, אני בעצם משתמש בשרביט של המלך, כי כל דיבור הוא בזעיר אנפין מעין מלכותו של הקדוש ברוך הוא.

ובכן, במשך השנה כולנו זקוקים לדיבור, ואין שום חיסרון כשמדברים דיבור ראוי. לעומת זאת, בראש השנה כשאנחנו רוצים להמליך את הקדוש ברוך הוא, צריך לתת את כל המקום למלכות שלו ולשים את עצמנו בצד מתוך הכנעה. לכן יש צורך למעט בדיבור מיותר, כזה שאפשר לוותר עליו. כמובן, אם למשל אנחנו מארחים אנשים על שולחננו או מתארחים אצל אחרים, הדיבור והשיחה המשותפת חשובים. לכן רבי נחמן לא מורה על שתיקה, אלא רק על כך ש"צריכים למעט בדיבור מאוד מאוד".

עכשיו, בואו נחזור לדברי הפתיחה של רבי נחמן שאמר "בראש השנה צריכים להיות חכם". ובמה זה בא לידי ביטוי? "שיחשוב רק מחשבות טובות שייטיב השם יתברך עמנו. ומי שרוצה להדר מזה, אז לא רק יחשוב מחשבות טובות שייטיב השם יתברך עמנו, אלא יאמר: הוא יטיב, הוא מיטיב, הוא יטיב". זאת אומרת, לראות ולהתבונן במה שהוא יתברך הטיב איתנו כבר בעבר, במה שהוא מטיב איתנו בהווה, ולהתאזר בביטחון בכך שהוא ייטיב גם בעתיד.

חשוב גם לומר שבשביל שהעסק הזה יעבוד בראש השנה, אנחנו צריכים כבר לתרגל את הדברים כבר מעכשיו - לחשוב על הטובות שהשם חנן אותנו בהן ולומר זאת בפיו.

"וצריכים להיות שמח בראש השנה, גם צריכים לבכות בראש השנה". השמחה היא, כמובן, על טובו של ה' ועל ההתקרבות אליו.

SEP/OCT 2025

תשרי תשפ"ו

SAT שבת	FRI שישי	THU חמישי	WED רביעי	TUE שלישי	MON שני	SUN ראשון
 ה 27 וינר	ד 26	 ג 25 צום גדליה	 ב 24 בראש השנה	 א 23 אראש השנה		
 ז	ו			ח 30	ז 29	ו 28
				 טו 7 סוכות	 יד 6 ערב סוכות	יג 5
 שית				 כב 14 שמיני עצרת ושמחת תורה	 כא 13 הושענא רבה	 כ 12 חוד'מ סוכות
				כט 21	כח 20	כז 19

לא מתחילים
זאג החודש

© פרסומי ישראל

יוקר המחיה והמלחמה המתארכת דוחפים
עוד ועוד משפחות לקצה הכלכלי - במיוחד בתקופת החגים
פעמונים מעניקה להן סיוע ותוכנית הבראה כלכלית
זה הזמן שלך לתת להן תקווה לשנה טובה יותר!

פעמונים
מגלים אחריות

תרמו עכשיו: 1-800-35-10-12
paamonim.org

אשרי העם יודעי תרועה עבודת התקיעות של הרב שניאור קץ ז"ל

אליה חי אופן

לרב שניאור היה יחס מיוחד מאוד למצוות שופר. אפשר לומר שהיא ממש ריכוזה והמחישה באופן ממקד את עבודת ה' של הרב שניאור בכל השנה.

ההכנות לקיום המצווה היו מיוחדות מאוד, ובשורות הבאות נסקור את הסדר שבכל שנה הרב שניאור היה חוזר עליו ומתכוון איתו. כאשר הגיעו לשלב של הקידוש לפני התקיעות, הרב שניאור קודם כל היה רץ לטבול במקווה.

כשטבל במקווה, הייתה לו הנהגה מיוחדת:

לא רק שהיה מזדרז כדי לא לעכב אחרים, אלא היה מזדרז עוד יותר כדי להספיק גם לנקות את המקווה, לגרוף את המים. היה לו עניין גדול בכך, והרב שניאור ממש אמר שאין הכנה טובה לתקיעת שופר יותר מאשר לגרוף את המים ולנקות את המקווה, כדי שלכל מי שנמצא בסביבה יהיה יותר ויותר נעים.

יחד עם היחס המיוחד של בין אדם לחברו, מיד אחרי המקווה הוא היה הולך ומתיישב במקום שלו עם ספר, ללמוד ולאחוז בתורה הקדושה. כמדומני שלפעמים היה לומד חסידות, לפעמים היה לומד גמרא. איני זוכר אם היה משהו מסוים שהיה לומד, אבל הוא היה יושב ולומד.

בינתיים, כשהיו מתאספים התלמידים אחרי הקידוש ומתחילים לשיר את פיוט 'העוקד והנעקד', הרב שניאור בדרך כלל עדיין ישב ולמד.

כשהיו גומרים את הפיוט הוא היה נעמד מול כל הישיבה, נשען על הסטנדר שלו, ומתחיל כמה ניגונים שקטים. ניגונים רגועים, עמוקים, להכין את הלב לקראת המצווה המיוחדת.

אחרי הניגונים, הרב שניאור היה מתחיל לדבר. זאת הייתה שיחה מיוחדת מאוד, אולי השיחה הכי מיוחדת בשנה.

זו השיחה היחידה בה זכינו לשמוע את הרב שניאור מדבר במנגינה, במנגינה של בעלי המוסר. בשיחה הזו, תמיד הרב היה מדבר על הצעקה הפנימית של השופר, על השורש הפנימי של סגולת ישראל - המתגלה בעת תקיעת שופר. ושוב, במנגינה המיוחדת של בעלי המוסר, תוך כדי שהוא מספר סיפורים על היהודים הפשוטים שקראנו להם בזמנו 'סיפורי מוסכניקים'... יחד עם המנגינה המעוררת, הוא היה מספר: "פעם הלכתי למוסכניק..." ומתאר כיצד אצל כל יהודי בוערת הנקודה המיוחדת לה' יתברך.

השיחה הייתה ממש בדמעות שלישי, בבכיות עצומות.

בסוף הדברים, כשהרב שניאור היה גומר לעורר זכות על ישראל ולדבר על הנקודות הללו, הוא היה הולך בזריזות למקום של הבעל תוקע. הרב שניאור היה המקריא, והוא היה מתחיל בצעקות ושאיגות את המזמור "למנצח לבני קרח מזמור", מעומק הלב ובבכיות גדולות. בעיקר הוא היה בוכה הרבה פעמים בפסוקים המדברים על הבחירה של ה' בעם ישראל, "יבחר לנו את נחלתנו, את גאון יעקב אשר אהב סלה", "ידבר עמים תחתנו, ולאמים תחת רגלנו". אלו היו רגעים מיוחדים מאוד.

מתוך השיא המיוחד של ההכנות; הלהט הגדול של בין אדם לחברו, החיבור עם בעלי המוסר, החיבור עם גדולי החסידות, הניגונים והרגש והנקודה הפנימית של כלל ישראל - מתוך כל זה הרב שניאור ניגש לקיים את המצווה, והוא חזר בקול על פרטי ההלכות: לשים לב לא לדבר עד אחרי הקדיש וכו'.

הרב היה מתחיל להקריא לבעל תוקע, וממש היה צמוד לשעון ודקדק בדקדוק עצום שהתקיעות יהיו באורך הנכון כהלכתן. היה נראה שכביכול את כל הלהט הגדול הוא מזיז קצת הצידה כדי לזכות לקיים את המצווה בתכלית הדקדוק, או כפי שגם אמר פעם לבחור שתמה על כך: "הכוונה הכי גדולה שלי בתקיעת שופר היא שכל הנוכחים כאן יזכו לצאת ידי חובת תקיעת שופר כהלכתה".

כל זאת, ממש באיזו גישה מאוד עליזנה ומיוחדת.

כמובן, בסוף כל התפילה והתקיעות הרב שניאור מאוד-מאוד דחף ועודד שכל אחד ואחד יצא ל'מבצע שופר', ולפעמים אף השתדל לזרז את כל העניינים כדי שיישאר די זמן להגיע לכל העיר. פשוט לקחת את השופר, לתקוע לעוד ועוד יהודים בחוץ ולזכות אותם במצווה החשובה.

ראינו במצוה הזאת איזשהו מכלול, כיוונים שונים שהיו מתנקזים אצל הרב שניאור בצורה מאוד מיוחדת. באור פניך יהלכון.

אהרן רזאל אישי נשמה שומרת מסך

יושב מול הכותל. מצב הלב קצת אדיש היום, ואני מנסה להעיר שם משהו בפנים, להכניס את עצמי לתפילה, להתלהב. אני אומר לעצמי: פה ממש יעקב אבינו ישן! כאן יונה הנביא קיבל נבואה, במקום הזה היה אברהם אבינו והעקידה...

הלב נשאר בשלו, אולי משום שזה קצת רחוק ותנ"כי. אני משנה כיוון: אהרן, הבט. כאן לידך, הנה, איש זקן מחייך אל הכותל. שם מימין, חייל פצוע עם קביים עומד ובוכה. קצת לשמאלו, אברך מצמיד ידיים אל האבנים ולומד משנה ברורה...

אני מסתובב לאחוריי. ילדים שבאו עם אבא לתפילה משחקים עם הכיסאות, אולי מחבואים אולי תופסת...

לאט לאט נפתח לי הלב, נפתח לדבר עם ה'.

לא מזמן קראתי בעלון של הרב גינזבורג שליט"א חידוש שאמר בשם 'המגיד הגדול': כשם שבורא עולם מנהיג אותנו בהשגחה פרטית מופלאה, עד הפרט הקטן ביותר, כך יש לנו להידמות לבורא במובן מסוים, וגם כן לחיות בתודעה כזאת של תשומת לב לפרטים, להתבונן סביבנו.

**אם אתה שכחת את העבירות שלך...
אוי ווי, הקב"ה זוכר אותן. אבל אם אתה
בא עם לב נשבר, לא מחשיב את עצמך
ושוכח את המעלות שלך - בורא עולם
יזכור אותן. הוא יציף הכל**

כך עשיתי בכותל, ופתאום כל דבר הפך לפלא. כל דבר נהיה מרגש. אולי אנסה לאמץ את זה לתפילות העמוקות והארוכות של הימים הנוראים - ראש השנה, סליחות, ויום כיפור שלפנינו - התבוננות כזאת לשעת הצורך, כי כולנו חייבים להאיר אל תוך הלב שמחה, התחדשות, התלהבות.

הרב אהרן מ'קול רינה' דיבר פעם לקראת ראש השנה על המושג 'יום זיכרון'. זיכרון במובן הרבה יותר עמוק מהרגיל של 'שכחתי-נזכרתי'. הרי ה' לא שוכח כלום... זיכרון תרועה - זה הזמן בו עם ישראל, כל אחד מאיתנו, הוא 'שומר המסך' של בורא עולם. הנשמה שלי היא שומר המסך על 'שולחן העבודה' שלו. בראש השנה עולה זיכרונו מה'דרייב', מה'ענן', וכך אנחנו שם למעלה כביכול במודעות גבוהה...

החסידים אומרים: "כי זוכר כל הנשכחות אתה" - מה שהאדם שוכח, "הנשכחות", זה מה שבורא עולם זוכר. אם אתה שכחת את העבירות שלך... אוי ווי, הקב"ה זוכר אותן. אבל אם אתה בא עם לב נשבר, לא מחשיב את עצמך ושוכח את המעלות שלך - בורא עולם יזכור אותן. הוא יציף הכל בחלל הרקיע, ומיד תרגיש שפע גדול שיוצא עליך לכבוד השנה החדשה.

אגב, כשיצאתי מהכותל ראיתי אב ובנו הולכים, כיפה זמנית לראשם. האב מתכופף לעבר בנו הקטן, מביט לו בעיניים ואומר: "דע לך, עידן, שאני מאוד גאה בך. בזכות הבקשה שלך באנו, אני ואמא, אתך לכותל. אני רוצה לומר לך תודה!..." המשנה הראשונה במסכת חגיגה דנה מתי האב צריך לקחת את בנו לעלות לרגל, האם מהגיל שהוא יכול ללכת לבד או מהגיל שאפשר כבר לשאתו על הכתפיים. לא דיברו שם על הדור בו השאלה היא מאיזה גיל הילד עתיד לקחת את אביו ואימו לעלות לרגל...

שנוכה לשנה של שפע גדול, עזו וענווה! שנה של גאולה!

שנה טובה

עטפנו את המילואימניקים ובני משפחותיהם ב-21 מיליארד שקלים **השקענו** מיליארדי שקלים בפריפריה **בנינו** סניפים לתנועות נוער **הגדלנו** את תקציב המדרשות לבנות **סייענו** למכינות לנוער בסיכון **תצבנו** בפרוייקטים בכפרי סטודנטים **הגרלנו** כ-30% את שכר הפסיכולוגים בשירות הציבורי **העלינו** בעשרות אחוזים את שכר הקב"סים **העברנו** עשרות מיליוני שקלים למלגות שכר לימוד בישיבות התיכונות ובאולפנות **הכפלנו** את תקציב ישיבות ההסדר **השקענו** מיליונים בהינוי ישיבות הסדר ומכינות קדם צבאיות **הקצנו** עשרות מיליארדים לשיקום הדרום וחבל תקומה **העברנו** 214 מיליון ש"ח לקידום יוצאי אתיופיה **תגברנו** שעות של רבני בתי הספר בחמ"ד **העברנו** מהלכים משמעותיים לתיקון מערכת המיטע **תמכנו** בגרעינים משימתיים ותורניים **תמרצנו** יזמות עסקית בפריפריה **חיזקנו** את הרשות לשירות לאומי **תמרצנו** פרויקטים של זהות ותרבות יהודית **העלינו** עשרות אלפי עולים חדשים וקידמנו רפורמה היסטורית בקליטתם **תמכנו** מאות תלמות חברה, חינוך וחסק **העברנו** מיליארדים לפיתוח ושיקום הצפון **הקצנו** מאות מיליוני שקלים לפיתוח ירושלים ועיר דוד **תמכנו** בבתי הדין לממונות ופיתוח המשפט העברי **הקצנו** עשרות ישובים חדשים בנגב, בגליל וביהודה ושומרון **מינינו** דינים ורבנים דתיים לאומיים **תקצבנו** במיליונים את נושא הפוריות וטהרת המשפחה **השקענו** עשרות מיליוני שקלים בהינוי ושיפוט אולפנות וישיבות תיכונות

הציונות הדתית

גם בשנה הבאה בעז"ה נמשיך לפעול למען עם ישראל, תורת ישראל וארץ ישראל.

קפיצה לחו"ל: התעוררות על סטרואידיים

ששיתפתי את הסיפור מהנשמה שלי, אם אתה שואל על שתי מדינות לשני עמים, זה מראה שאתה חושב על הערכים לפני שאתה חושב על עצמך...". באופן פלאי הוא לא התנגד להגדרה, ואחר כך כתב לי במייל איזה חמשיר שמראה שהדברים שאמרתי לו חללו.

לאחר ההרצאה התפללנו תפילת ערבית. בצד ישיבה משפחה שעל פי העברית שלהם הבנתי שהם שייכים לארץ ישראל הישנה, כאלה שעשו עלייה מהקיבוצים לפני 40 שנה. שניהם מורים לעברית. הם לא באו לחפש את הכסף הגדול, אלא באו ללמד עברית ונשארו. בסוף התפילה אמרה לי הסבתא של המשפחה: "תראה, כל ההרצאה הייתה מלומדת ואין לי הרבה מחלוקת על דרך הניתוח שלך, חוץ מהעניין שאני חושבת שיש לך להיות שלום. אבל התפילה הזו שעשיתם בסוף הייתה בכזו כוונה ובכזו אמת, עד שלקחתי מחברת ורשמתי את המילים של התפילה..."

באותו רגע אמרתי לעצמי: יואו, אני מקווה ששליח הציבור לא רץ מהר מדי, כדי שהיא תספיק לכתוב את המילים הנפלאות של תפילת ערבית... לעומת בוסטון - ככה נראית תפילת ערבית ביוסטון. פחות מ-10% מהקהל מתפללים, ואולי אחוז בודד מקבל אור אל הנשמה. מדהים, מדהים מה קורה עם היהודים.

הנהג מושיקו שלקח אותנו בזריזות ממקום למקום בעיר סיפר לנו שהדבר הכי כיף ביוסטון זה להביא בכל פעם לשולחן השבת עוד יהודי שאין סיכוי שהיה מגיע בצורה אחרת לשולחן שבת, אלא אם כן זה ביוסטון. שוב מדהים. השם יתברך שלח אותי לחזק כביכול אחרים, ואני בעצמי מתחזק מכל סיפור של כל יהודי.

כל העולם עובר עכשיו תהליכים עצומים של התנגשות - רק כדי לסמן לאותו יהודי שהוא פשוט צריך לחפש את היהלומים בתיק שלו ולמצוא אותם. ואם זה רחוק מהבית, זו אפילו סגולה שזה יקרה מהר

במיאמי, היעד האחרון, זה כבר היה יותר קל. מיאמי מתחזקת ברמה שלפעמים זה נראה שאתה בסוג של שטייטל, רק עם דקלים ומכוניות פאר. בתי כנסת עמוסים, המון תורה, תלמודי תורה וישיבות. "מה נשאר?" אמרתי להם, "זה הזמן לעלות לארץ. באיזשהו שלב מדד ההתחזקות מגיע לכזו רמה שאתה כבר צריך לעשות את הצעד הבא ולחצות את האוקיינוס".

בתוך אחת ההרצאות התבשרנו על הירי בצ'אלי קירק, אותו פעיל אוונגליסטי שלחם למען עם ישראל ונגד האנטישמיות, שהגן על עם ישראל אפילו בגופו, ונורה כאשר

בדיוק עמד להסביר לסטודנטים ביוטה את דעותיו. "אנחנו לא לוקחים סיכונים", אמר לי המארגן של ההרצאה, "בהרצאה הבאה אתה תעלה עם אפוד קרמי ואנחנו נגביר את ההבטחה". כן, כנראה שהמלחמה בעזה מגיעה בסופו של דבר למיאמי, וכל מה שראינו שעומד לקרות באירופה אכן כבר קורה, וזה קורה גם בארצות הברית.

זו סגירת המעגל של אלול. זו סגירת המעגל הכללית שהשם יתברך מראה לנו בכל העולם. כל העולם עובר עכשיו תהליכים עצומים של התנגשות - רק כדי לסמן לאותו יהודי שהוא פשוט צריך לחפש את היהלומים בתיק שלו ולמצוא אותם. ואם זה רחוק מהבית, זו אפילו סגולה שזה יקרה מהר.

"לכל מקום שאני הולך", אומר רבי נחמן, "אני הולך לארץ ישראל". מי ייתן וכל ההתחזקות העצומה הזו תהפוך לתנועה עצומה של עלייה לארץ ישראל, עלייה שתשנה פה הרבה מכללי המלחמה בדרכנו אל הניצחון. שנה טובה, ובעזרת השם בטור הבא אספר על חוויותיי באומן...

בשנים האחרונות, מדי חודש אלול אני יוצא לסבב הרצאות מטעם ארגון 'הידברות' בקהילות היהודיות בארה"ב.

השנה, בתחילת המסע כתבתי לחבריי שאני טס לחו"ל, אבל כשחזרתי אמרתי לעצמי: הזמן בחו"ל טס... מה זה אומר? שלפעמים תהליכים בנפשו של יהודי בתפוצות מתרחשים כל כך מהר. משהו במרחק הגיאוגרפי, אולי בחוסר האונים או אולי בהכרה שהסכנה מתקרבת גם לרחובות ניו יורק ובוסטון, עושה תזוזה אצל היהודי.

לפני שנחתנו בבוסטון, הטייסים הזמינו אותי להצטרף לנחיתה. מפרצי בוסטון נשקפים מכל צד של מוטס אל על, והטייס מספר לי שהוא הפציץ כמה פעמים באיראן במהלך המלחמה האחרונה. כששאלתי אותו איך זה היה, הוא אמר: "זה היה להרגיש נס, נס תמידי, כל הזמן. בכל תדלוק אווירי, בכל חזרה מכל גיחה, בכל התעדכנות בקשר שאף מוטס לא נפגע... ממש נס".

תראה מה זה, לפעמים אני לא יודע איך להתחיל שיחה עם כל מיני אנשים כי אני אומר לעצמי: שמע, הוא לא נראה אדם מאמין... הוא לא נראה "מהמחנה שלנו", במירכאות - לא שאני משייך את עצמי לאיזה מחנה... אבל איכשהו, תמיד כשאני מגיע ביראה לכזה מפגש, פתאום האמונה יוצאת לאור. היהודי קופץ מתוך איזה סיפור, מתוך איזו מסקנה.

מדהים יותר היה לראות שמה שקרה בתא הטייס קרה עשרות מונים על הקרקע. כשנחתנו בשדה התעופה בבוסטון, קיבלו את פנינו חיים ועמי, שני פעילים של הקהילה הישראלית שכוננו מחדש בית כנסת ספרדי שכמעט ננטש.

האווירה בתוך בית הכנסת מדהימה. שיעורי תורה, המוני ילדים, שבתות עם מאות משתתפים, ונוכחות בסליחות - לא נעים לומר - הרבה יותר מכל בתי הכנסת הספרדיים שאני מתפלל בהם ומגיע לסליחות טרוט עיניים פעם ב... שם זו חיילות, שם זו זהות, שם זו ההפגנה שאנחנו קיימים. סליחות כהפגנה - 200 איש בברוקלין, כוסות קפה, שחורית, דבר תורה.

כל זה קורה בדרך האמריקאית, לצד קאונטר כזה של שניות שסופר את הזמן מתחילת הסליחות עד הגץ, כמו שיגור של טיל, בדיוק בזמן. אחרי התפילה אני מתחיל לשמוע את הסיפורים. כן, ככה נראית חזרה ליהדות על סטרואידיים. כל אחד פוגש את זה. אחד עם האישה הגויה, שני עם הבן שחוזר מהאוניברסיטה ומספר על זכויותיהם של הפלסטינים. הכל קורה מהר בחוץ לארץ. הזהות היהודית מתכנסת פנימה אל עצמה, משילה מעצמה אבק של שנים, ומצמצמת עם כל האירועים שקורים בארץ את המרחק בתוך הנשמה.

מבוסטון המשכנו ליוסטון, טקסס. עיר שטוחה, ללא הר, לפעמים גם ללא צבע. "מה יש ליהודים לעשות פה?" אני שואל בנחיתה. בהרצאה, מיד כשעליתי, כבר קלטתי את הקהל. זה קהל שכשהצגתי את סיפור התשובה האישי שלי, על ההתחזקות ועל האמונה - לאחר סקירה ארוכה של המזרח התיכון - מישוה הרים את היד בהפגנותיות ושאל: "ואיך זה עוזר לשתי מדינות לשני עמים?... עניתי לו: "אחרי

תואר שני במכללה ירושלים

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

1+1 תעודות נלוות לתואר:
גישור/הוראה מתקנת/תזונה נכונה ועוד

93% מסיימים את התואר השני
מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

למידה היברידית
מותאמת אישית

לו"ז
אישי
מותאם

הנחות למילואימניקים ונשותיהם • מלגות והנחות

שנה אחת! < יום בשבוע
החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

הוראת
מתמטיקה/
מדעים

טכנולוגיה מתקדמת ויישומית

+ תעודה בהדרכה
לתזונה נכונה

הוראת תושב"ע
ומחשבת ישראל

לנשים - ביבליותרפיה

+ תעודה בכלי גישור

גברים - מנהיגות רבנית

+ תעודה רבני קהילות

ניהול וארגון
מערכות חינוך

עיצוב זהות וסימולציות בניהול

+ תעודה בהוראה מתקנת

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי

+ תעודה הדרכת הורים טיפולית

*לימודים עד פסח תשפ"ז

ייעוץ
חינוכי

תאיר ארץ

לך אומר לבי

עבודת אלול תשרי // רחל שירה אזור

עיקר המשפט הוא שדין את כל אחד ואחד כמה יכול לקבל אלוקותו יתברך. וזהו "משפט לאלהי יעקב", כי כל ישראל נקראים "יעקב"...

מהצדיקים נולדים מעשים טובים. אבל מתי ההריון של המעשים הטובים הללו? כל אחד ואחד מישראל שרוצה להיות בחינת צדיק, שרוצה להתקרב ולגדול ושיצאו ממנו מעשים טובים – מתי המעשים הטובים הללו מתקמים?

בראש השנה. היום הרת עולם.

ביום הזה יש משפט. אנחנו מאוד רגילים לדבר על המשפט, ויש לנו את הציור המוכר של מלך יושב על כיסא דין, ולפניו עוברים כל זכויותינו, ומנגד כל עוונותינו, ואנו כל אחד מישראל עוברים לפניו כבני מרון. הציור הזה יכול לצייר בנו יראה גדולה, אבל גם קיפאון. כי כשאנו עומדים מול מלך רם ונישא וכל מעשינו עוברים לפניו – מי יוכל לאמר "זיכיתי לבבי"?

מתוך הלימוד של האדמו"ר הזקן, אנחנו לומדים עוד קומה חדשה. על מה המשפט בעצם? כמה כל אחד ואחד "יכול לקבל אלוקותו יתברך"? מה זה אומר בעצם? שכל אחד מאיתנו יכול לקבל לתוכו אור אלוהי, וזה תלוי בנו. זה לא תלוי רק בכמה שנים למדנו, ולא תלוי מה אנחנו עושים בחיים. זה תלוי רק בכמה אנחנו ממליכים עלינו את ה'. להמליך את ה' זו נוכחות אלוהית והכרה פנימית שכל מעשה ומחשבה ודיבור, כל איש וכל מצב שאנחנו פוגשים הוא שליח אלוהי מדויק, הוא ביטוי לרצון ה'. שהחיים שלנו על כל פארם ומורכבותם, על כל המייתם ותקוותם – הם הם רצון ה'.

מהו עומק הדין של יעקב? של עם ישראל? כמה זוכים להיות קשורים אליו יתברך. זה שיא האושר, וזה חלילה עומק הצער. אנחנו חלק אלוהי ממעל, קרובים וקשורים בו יתברך. וכמה שאנחנו זוכים להיות כלי ראוי, מרכבה לשכינה, במחשבה דיבור ומעשה, כך אנו זוכים לקבל "אלוקותו יתברך".

תנו להיכנס

ביום המלכת ה', ביום שבו העולם והאדם נבראים לשנה חדשה נוספת, מתברר מחדש כל העניין של העולם – תאיר ארץ מכבודך, נגילה ונשמחה בכך. יש תכלית לעולם הזה, והתכלית היא כמידת האור. באור פני מלך חיים.

כל אחד מאיתנו יכול להיות יעקב, למסור את ההתנהגות שלנו לחי העולמים, להתקדם ולפעול ולרצות. לכוון את הלב להיות כלי, לכוון ולדייק את הרצונות.

בחודש אלול וימי תשרי אנחנו אומרים את מזמור לדוד ה' אורי וישעי. ודרשו: "אורי" – זה ראש השנה. כמו שאנחנו נמצאים בחושך, ופתאום יש ברק, וברגע אחד כל המציאות נהיית אור, לרגע הכל ברור וחשוף וגלוי. ראש השנה זה להדליק אור בכל המערכת. הוא יכול להיות כמו מכת ברק לנשמה. לרגע הכל גלוי. יש מלך לעולם, יש בורא לבריאה, יש מנהיג ויש תכלית.

ויש עוד סוג של אור. אור שהוא לא חד פעמי. כמו אדם שנכנס לחדר חשוך ומדליק את האור, כמו להיות בהפסקת חשמל ולחפש נרות, ויהי אור... הבריאה התחילה באור. חושך ותוהו ובוהו והנה – ויאמר אלוהים יהי אור ויהי אור. גם בריאת השנה שלנו מתחילה באור. יש אור בעולם. אור זו הבנה, בהירות, דרך, הכרה. העולם הזה יכול להיות מקום שיש בו נוכחות אלוהית.

כמה? זה תלוי בנו כנראה.

כמו הסיפור על הרבי מקוצק, ששאלו אותו תלמידים: רבנו, היכן נמצא ריבונו של עולם? וענה להם – היכן שנותנים לו להיכנס.

ביום הזה אנחנו שומטים ידיים, פותחים לב, מוכנים להניח את כל קפלי חיינו מול אור ה' המטהר, להתמלא בריקנות אנושית, ולהתמלא בנוכחות אלוהית. אין לי מלבדך, גם לא היה לי מעולם... לתת לו להיכנס לכל חיינו. אין מקום פנוי או לא ראוי, "ואביתה תהילה, מבשר ודם, מהבל ותוהו... והיא תהילתך".

אם היו מברכים את חודש תשרי, היו מברכים אותו השבת. אבל חודש תשרי, כמו שמלמד הרב קרליבך, הוא לא 'עוד חודש', שהוא של גנוז בשבת שקודמת לו, ואנחנו מושכים ממנה אור לכל החודש. לא לא. חודש תשרי, על אף שבעיניים הרגילות שלנו נדמה שהוא ממש עוד כמה ימים, כהמשך לשבוע הנוכחי, הוא בעצם אור חדש לגמרי. האור של שנת תשפ"ו הוא בריאה חדשה שעדיין לא הייתה. ומה ייבא בה?

כל דבר, לפני שהוא יוצא לעולם יש לו התקמות. הוא מתהווה, צומח, גדל, ורק אז מופיע. כמו נבט קטן, הוא מתחיל כזרע במעבה האדמה, ואז הוא נרקב, מוזן, סופג אדמה, מעיז ומניץ מעבר לאדמה. נבט. כך גם האדם, הוא מתהווה ברחם אימו, נרקם ונעשה אברים אברים, עד שבעת הנכונה הוא בוקע ונולד.

בראש השנה אנחנו עוד במעבה האדמה, הרת עולם. מה שיוולד מהימים הללו, זו כל הקומה החדשה שלנו. מה נהיה, ואיך נגדל, ומה נרצה, ואיזה שפע ואיזו ברכה ואיזו גדילה... ביומיים הללו, אנחנו מתהווים. על פי אחת הדעות יום בריאת העולם היה בכ"ה אלול, ולפי החשבון הזה יום ראש השנה הוא יום בריאת האדם. "נעשה אדם", כביכול אומר הקב"ה לכל אחד ואחד מאיתנו. בוא בן אהוב, נעשה אדם. לולא הקב"ה עוזרו לא יכול לו, והוא מאיר ומתגלה בדיוק כמידת הענווה והרצון לנוכחותו. נעשה, אותך, אדם. בוא תתהווה, תיווצר, תיזכר.

האדמו"ר הזקן מסביר על הימים הללו כך:

"היום הרת עולם", על דרך דאיתא "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים", וקודם הלידה צריך להיות הריון, וראש השנה הוא ההריון, כמו שכתוב "משפט לאלהי יעקב". כי

"דך שו ה' בהמצאו, קראהו בהיותו קרוב"

בעשרת ימי תשובה, זמן של קרבת אלוהים, מזמינות אותך ל-

עקב הכנה ליום הכיפורים

והיכרות עם מדרשת מעיינות

תזבי אלימלך ספיבק

שמעון אברבך

דוד ח'אל הר"י

רבי אברהם

במהלך הערב יתקיימו ראיונות אישיים

הרשמה בקישור >

יום שני ז' תשרי
16:00-21:00

☉ מדרשת מעיינות יפ"ו 51 ירושלים

מעיינות

מדרשת מעיינות המרכז הירושלמי
לע"נ רחל בת נתן ומיכל בן נאים שיחי

**קחו לכם סנגור ליום הדין במצוות פדיון שבויים
והכריעו את הכף לשנה טובה ומבורכת
נשים יהודיות וילדיהן השבויות בכפרים הערביים
זעקות ומתחננות לחזור לעם ישראל ולחיק היהדות**

כל התורמים יוזכרו לברכה ולישועה ולשנה טובה ומתוקה
בתפילה בוקעת רקיעים בכותל הקטן מול קודש הקודשים,
במערות המכפלה ובפתח המערה בציון הרשב"י

אתר יד לאחים:
www.yadleachim.co.il

לתרומות למצוות פדיון שבויים:
יד לאחים 9234*

נש(י)מה עמוקה

מי יותר קרוב לה' יתברך,
נשמות או מלאכים?

זהו. אין שם סערות פנימיות, לא ניסיונות ולא בית משוגעים גדול.
יש שם הרבה בהירות וודאות.
אחת-אפס למלאכים.

קבלו סטארט-אפ:

עד היום ייצור הכוסות גזל הרבה חומר מיותר. אחרי התבוננות
מעמיקה נראה לי שצריך לייצר את הכוסות רק עם החלק הפנימי,
החלק החיצוני חסר תכלית ורק מבזבז משאבים, הרי בסוף העיקר
זה החלק הפנימי שמחזיק את השתיה.

אם יש לכם קצר במוח מהרעיון
המבריק שלי זה טוב.

ברור שאי אפשר לייצר כוסות רק
עם צד פנימי, צריך גם צד חיצוני.
וזה בדיוק הסוד.

קוראים לזה: פנימיות וחיצוניות.
התכלית של הדבר, מה שרוצים
באמת, הוא הפנימיות שלו. אבל מה
ששייך למעטפת, לדברים שהם חלק
מהשלבים לתכלית ולא התכלית
בעצמה, הוא החיצוניות שלו. אתם
יכולים לראות את זה ככה: פנימיות
וחיצוניות הם הרצוי והמוכרח. מה
שאני רוצה הוא הפנימיות, ומה
שאני צריך כדי להגיע לשם הוא
החיצוניות.

רוצים דוגמה? אנשים צריכים
כסף בשביל לגדל את הילדים שלהם
ולדאוג להם ללימודים, אוכל וכל
מה שעוד צריך. אם ככה הילדים
הם הפנימיות וכסף הוא החיצוניות
(כמה חבל שזה לא נראה ככה
בפועל).

עכשיו אני רוצה שנבחן את שאלת הקרבה לה' יתברך במשקפיים
של פנימיות וחיצוניות.

כשחכמים דורשים את המילה 'בראשית' – בשביל ישראל שנקראו
'ראשית' הם לא התברחו. זה רציני לחלוטין. התכלית של כל העולמות
היא עם ישראל, ובשבילם ה' ברא את העולם. כדי להגיע לתכלית
הזו וגם לאפשר בחירה ולדאוג שהתכלית מתממשת יש מערך שלם
של עולמות שה' יתברך האציל, ברא, יצר ועשה. המלאכים הם חלק
מהמערך הזה.

רוצים לחשוב שוב על שאלת הקרבה לה'?

האמת שזה נמצא גם בפסוקים.

תעשו רגע 'פו'. מאיפה האוויר הגיע? בדיוק, מאזור הפה, משהו
חיצוני. עכשיו שימו רגע יד על הבטן ותנשמו עמוק. מאיפה האוויר
הזה הגיע? נכון מאוד, ממש מבפנים.

ברור שאסור אפילו לחשוב על ה' בצורה גשמית. אבל התיאורים
האלו כתובים בפסוקים, ואם מפענחים את הכוונה שלהם נכון אפשר
לקבל כיווני חשיבה אמיתיים.

על המלאכים כתוב: "וברוח פיו כל צבאם", כאילו כמו 'פו'. אבל
על האדם כתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים".

מתוכיותו ופנימיותו.

לא צריך לחשוב יותר מדי כדי להגיע לתשובה הפשוטה, נכון?
צריך רק להסתכל מסביב ולהבין לבד.

איזה עולם מוטרף יש לנו. שכל אחד יסתכל על עצמו ויבדוק טוב
טוב אם הוא לא זקוק לאיזה אשפוז במחלקה סגורה.
למה? מה לא הבנתם?

מי שיכנס לכיתה ממוצעת בישיבה תיכונית ויקשיב למורה (הרב,
הרב, סליחה) עלול חלילה
לחשוב שמולו יושבת חבורה
של הוגי דעות מהשורה
הראשונה. איזו התעסקות
במושכלות גבוהות כמו: שאלת
הידיעה והבחירה, סוגיות
עמוקות בגמרא, לפעמים גם
ראשונים, שאלת הסיבה לקיום
העולם ועוד נושאים חשובים
שכאלו.

עכשיו המצלמה מסתובבת
לכיתה. לא משהו, נכון?
אבל באופן מפתיע נגלה
שכל שהנושאים מרגישים
מהותיים יותר חברה
מקשיבים ומשתתפים באחוזים
גבוהים יותר. אכן מתקבל
הרושם שמדובר בחבורת
אינטלקטואלים שכל מה
שמעניין אותם הוא התעסקות
במושכלות. התקדמות בכיוון
הזה תוביל אותנו למסקנה
ברורה שהאנשים האלו חותרים
לשלמות, מתנזרים מהנאות

גשמיות, מדברים בנימוס וכובד ראש, ובכלל כל ההתנהגות שלהם
רצינית ומחושבת.

מפגש אקראי עם אותם אינטלקטואלים בהפסקה ייתן לנו אפשרות
לתצפת על עדר בבונים וללמוד על אורח החיים שלהם. אכן הנאה
צרופה צפויה למתבונן מהצד (אם הוא לא איש צוות בישיבה), משהו
בסגנון ביקור בגן החיות או צפייה בנשיונל-גיאוגרפיק. חטיפות
אוכל הדדיות, מכות שלוחות רסן, הטלת כיסאות פלסטיק ומרדפים
ברחבי המתחם הם רק חלק משלל האטרקציות בהם זוכה לצפות
המבקר במתחם.

אז אנחנו אנשים רוחניים בעלי שאר רוח או חבורת בבונים? מי
שענה גם וגם ולא מבין למה הוא צריך אשפוז שייגש אליי בבקשה
אחר-כך.

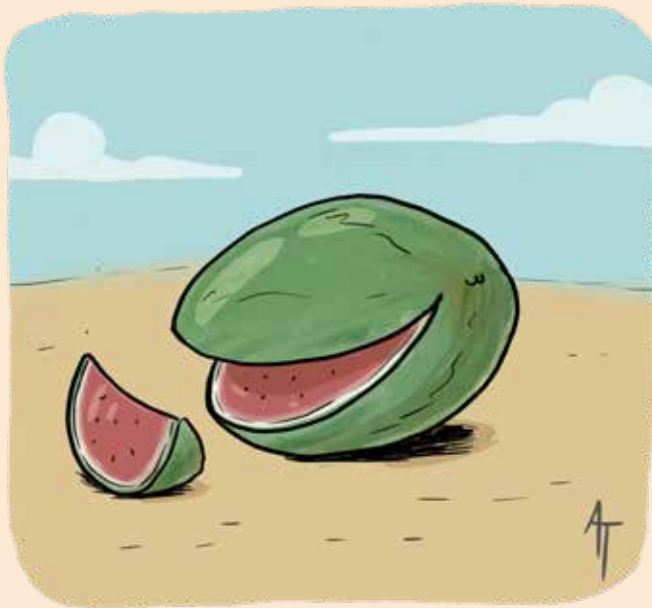
וכל זה רק עם מה שקורה לנו בפנים. מה עם כל מה שעובר עלינו
מבחוץ? עם כל מה שעובר על העולם מבחוץ?

ולסיום תוסיפו בבקשה את העובדה הפשוטה שבכל הדבר המטורלל
הזה אנחנו פשוט לא ממש מצליחים להרים את העיניים ולראות את
ה' יתברך שמוביל את האירוע.

בקיצור, עולם של פסיכופטים.

למלאכים אין יצר הרע.

מהיום בו הם נבראו הם רק רוצים וכוספים לעשות את רצון ה'.

איור: אהרון טירם

מי יחיה השנה

בזכותך!

השנה זוכים לחיים בזכות הצלת חיים של תינוק!

89,557 ילדים

3,500
בחדש

סל מזון למשפחה

180
בחדש

ערכות לידה

21
בחדש

השמות במסגרת
"אמהות בצמיחה"

290
בחדש

פניות לועדת הסיוע

קדושת אלהות

חדש מבית אפרת

www.efrat.org.il

מוקד תרומות: *3042

imapedia.org.il < או חפשו: אמאפדיה בגוגל

אגודה למתן יעוץ וסיוע לנשים הרות במצוקה (ע"ר)
כתובתנו החדשה: רבי ישראל נגארה 59, ירושלים

אפרת

שנה וברכותיה

היא עומדת על מפתן הדלת, לבושה בבגדי הלבן, מהוססת מעט. היא מעדיפה לתת לאחרים לצאת לפני שתוכל להיכנס. היא מקשיבה לדיבורים, לסיפורים שמספרים על מפתן הדלת רגע לפני שנפרדים, היא הכי אוהבת את השיחות האלו, שהמילה האחרונה נמשכת עוד ועוד במין ריקוד כזה של הלךך ושוב.

זוג ראשון יוצא, פניהם אל המארח, הם מודים לו בכל לב, על כל הטוב שגמל להם. על מפתן הדלת הם יעלו זכרונות ישנים, חדשים, זכרונות שרק הם חולקים, על קרבות וגבורה להציל אחים מצרה, ועל הזכות הזאת שיש רק להם, להילחם בשם אלוקי ישראל. היא תקשיב בלי ששימו לב, תמחה דמעה, תצדיע בלבה לגיבורי הכוח, ממליכי המלך שהשלום שלו.

מרחוק היא שומעת רעש המולה, מהבית יוצאת הפעם קבוצה די גדולה, אמהות עמוסות ילדים ועגלות, הן מדברות בשטף, הרעש הטבעי של ילדים צוחקים ומשחקים לא מפריע להן לנהל שיחה קולחת, הן מספרות על היוםיום, על השגרה הברוכה, לא מאמינות שהצליחו להגיע בזמן, עם כל כך הרבה קטנים לארגן, בלי לשכוח לשלוח מבט מבין ואוהב לילד המתבגר, הן מסתכלות כלא מאמינות איך הן נשים פשוטות עם כתפיים דלות הצליחו לשאת על לוח לבן את הכל.

הן יוצאות מהבית זקופות יותר עם אור בעיניים, מודות בכל לב למארח על האירוח מחדש הכוחות,

רגע לפני שהן חוזרות למטלות, לסידורים, למקלחות.

היא מחייכת לעצמה, היא יודעת, להן יקח קצת יותר זמן לעבור, תמיד יש להן על מה לדבר, הן מתנהלות לאיטן בקצב של עצמן, לרגל המלאכה ולרגל הילדים.

אחריהם יוצאים בזוגות כל מיני אנשים, חלק דומים, חלק שונים, למביט מרחוק יהיה קשה להאמין שהם יצאו מאותו הבית.

כולם מדברים בשטף על תוכניות לעתיד, איך מארגנים את סכום הכסף לעזור למשפחה, מתי מארגנים עוד מנגל לגדוד לפני הכניסה.

איך מחלקים מטרונות לכמה שיותר ילדים, וכמה בני נוער ילכו לבקר פצועים.

אחרון הקבוצה, שמגיע מאחור, מבקש להצטרף לשיחה, הם עוצרים ומחכים לו, מקצב הליכתו ניכר שהוא עדיין מעט עייף, הוא מלטף בעדינות את מקום התפרים, מזכרת מהכליה שהוא תרם לפני כמה ימים, פצעי אוהב נאמנים.

הם נפרדים בחיבוק, מבטיחים להתעדכן, כשהם יוצאים היא מתלווה אליהם לספוג עוד קצת מהלב הזה שלהם.

אחרונים יוצא זוג האורחים האחרון, הם כמוה עומדים על מפתן הדלת ומתווכחים בקול, ניכר שהמארח מרוצה מהשיחה, למרות הטון הגבוה, למרות העוצמה.

הם חוזרים על הסוגיה, מסבירים שזה רש"י מפורש, מדייקים דעתם מלשון הגמרא, הם חוזרים אל הבית, ניכר שהם מתקשים לעזוב, מבטיחים לעצמם ולבעל הבית בלשון ארמית שהם עוד יחזרו.

היא יודעת, עכשיו תורה להיכנס, בעל הבית ממתין בפתח רק לה, היא מודיעה שהיא מוכנה, לא לפני שווידאו שהבנים היוצאים קידשו את הלבנה.

משמעו מלמטה מקודשת מקודשת מקודשת, היא מסדרת את בגדי הלבן ונאותה להיכנס, עדיין מהססת מעט, שואלת את עצמה אם גם אותה יקבלו בברכות סימנים, אם גם כשיגיע סופה ישמעו על מפתן הדלת כאלו שיחות כמו השיחות שהיא שמעה עכשיו, היא מטה אוזן לירושלים של מטה, מצליחה לשמוע ברכות סימנים, נסיכי מטה מתפללים עליה, מבקשים שתתחדש עליהם לטובה, מבקשים שיהיו בה לראש, מבקשים שתהיה מתוקה מתוקה.

דורשי רשומות יברכו צעדיה,

תהיה שנת פדות וישועה.

תהיה שנת פריון וברכה.

תהיה שנת פדיון שבויים וגאולה.

ומלך מלכי המלכים מקבל תקיעות ותפילות יכתוב בה בניו אוהביו לחיים.

היא עונה אמן בעיניים לחות ונכנסת מלווה בברכת הבנים ובברכת מלך מלכי המלכים מברך השנים.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

המכללה

האקדמית חמד

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

אל תתנו לשנה החדשה להתחיל בלעדיכם

הזדמנות אחרונה להירשם ללימודים באקדמית חמד

תואר שני M.Ed.

שנה אחת

בתוכניות:

- | ניהול וארגון מערכות חינוך חדש! אפשרות לשילוב תזה
- | התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
- | חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
- | חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

- | מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
- | תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
- | הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה, כתיבה וחשבון

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רום
תוכנית מצוינות

מתכונת היברידית
שבוע מהקמפוס
שבוע מהבית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

*שנה אחת בקמפוס
הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

לפרטים נוספים חייגו: ***5280**

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמד, נחטף בשבעה באוקטובר
ומוחקק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!

מיכל שניאור אין בנו מעשים

מדגדג לי בקצות האצבעות לנפץ לרסיסים את האיום המשותק של המשפט האלמותי: בראש השנה אסור לכעוס!
איזה משפט מחליש, מפחיד, במיוחד לאמהות.
מי יכולה לא לכעוס יומיים שלמים? לא לכעוס כשהיא מאבדת שליטה, לא לכעוס כשהיא מתוסכלת וחסרת אונים. מי יכולה לא לכעוס עליו. עליהם. על עצמה. 48 שעות תמימות?

שנה שעברה חגגנו ראש השנה במירון, ושם בסייעתא דשמיא, במקום הקדוש הזה, מצאתי את עצמי שלושה ימים מתמודדת עם כעס פנימי חזק שפתאום החליט לבוא ולבקר. הוא לא דפק בדלת, לא ביקש רשות, אלא פשוט פרץ פנימה וקבע עובדה: אני כאן! תתמודדי ושתהיה לך שנה טובה!

ניסיתי להתגבר על הכעס בכל דרך וצורה – כי בראש השנה אסור לכעוס.

ניסיתי להפוך אותו לרחמים – כי בראש השנה אסור לכעוס.

ניסיתי לנשום – כי בראש השנה אסור לכעוס.

ניסיתי כך וניסיתי אחרת, אבל הכעס היה עקשן וחזק ולא זו. לא הצלחתי. זה היה גדול ממני.

אז נכנסתי לחדר ובכיתי את חיי. איך ביום הקדוש הזה, במקום הקדוש הזה, אני כל כך כועסת? "ריבונו של עולם", אמרתי, "אני לא רוצה לכעוס. תציל אותי מעצמי. תעזור לי. אני לא יכולה. אני מנסה ומנסה וזה משתלט עליי ושוטף אותי. אני צריכה עזרה!" הדמעות ירדו ומרחו את האיפור, אבל שטפו לי את הלב.

אחרי התפילה הזאת הרגשתי פיוס גדול בתוכי, המתקה גדולה, ויצאתי מהחדר בתחושה של טהרה וקרבנות השם מתוקה.

ידעתי שאמשיך להשתדל לא לכעוס, אבל גם ידעתי שאני לא יודעת אם אצליח, שאני לא כל יכול, שאני בן אדם מוגבל, שאני לא השולטת. אני לא המלך. ביום המלכת ה' – המלכתי אותו גם על הנפש שלי.

טיהור הנפש אינו יכול להיות מתבצע על ידי הלומדת בלבד, והנה יש לנו לומדת שרוצה לתקן לבד ושכחה שנאמר שהמדייקת זוכה לקבל את אשר היא מקבלת מהרוחני. המדייקת נעזרת, במה? בעזרת השם (ימימה)

אנחנו לא אחראיות אם נצליח או לא נצליח לכעוס או לא לכעוס, אנחנו אחראיות על ההשתדלות.

אף פעם לא הבנתי למה בתפילה אנחנו אומרות: "אבינו מלכנו אין בנו מעשים", באמת? אין בי מעשים? אחרי כל הבחירות הטובות שלי, ככה להקטין את כל העשייה המבורכת שלי?

היום אני יודעת שבאמת באמת אין בי מעשים. כל מעשה טוב שהצלחתי לעשות הוא מתנה מהקדוש ברוך הוא. אני לא יודעת לא לכעוס, אני לא יודעת לשמוח. אני מבינה שהמעשים הטובים האלה הם תוצאה, הם מתנה שהקדוש ברוך הוא נתן לי להשתדלות שעשיתי.

אז אני מנסה לא לכעוס, ואם אצליח או לא – זה ממנו. כי להמליך את הקדוש ברוך הוא בעולם, זה להמליך אותו גם עליי ולהודות: אני לא כל יכול.

hauser110@gmail.com

עדה האזור

מטפלת רגשית ומנחת סדנאות חסידות

מה שאי אפשר לומר

"ויַעֲבֹר ה' עַל פְּנֵי וַיִּקְרָא". אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: אֵלְמָלָא מִקְרָא כְּתוּב, אֵי אֶפְשָׁר לֹא אֲמַרְוּ. מִלְמַד שְׁנֵתֵעֲשֵׂי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁלִּיחַ צְבוּר, וְהִרְאָה לוֹ לְמִשָּׁה סֹדֶר תְּפִלָּה". (ראש השנה יז)

הקב"ה מתפלל. מה הכוונה, איך אפשר לאומרו, ואם כבר אמרו, מה זה אומר?

ר' נחמן אומר שחסד עשה עימנו הקב"ה שקבע לנו את ראש השנה, שהוא יום הדין, בראש חודש. כי בלי החסד הזה, איך היינו מרימים פנינו לבקש כפרה מאיתו יתברך? אבל כשאנחנו יודעים שגם ה' בעצמו כביכול מבקש כפרה על עצמו, כביכול מתחרט על מה שמיעט את הלבנה, אז גם לנו מותר לבקש סליחה. זו כבר לא בושא להרגיש שחטאנו, ולהתחרט. הקב"ה ברחמיו, הביא את עצמו להיות כביכול כמונו. ברחמיו הרבים, הוא יצר מציאות של כביכול טעות ותיקון וסליחה. ברחמיו הרבים נתן לנו הרגשה ש"עימו אנכי בצרה", זה גם בצרת החטא, בצרת הבושה של בקשת הסליחה. הוא איתנו גם בבין הזה.

אז הקב"ה כביכול חוטא, וכביכול מתחרט, והיינו מצפים שגם כביכול יתקן בעצמו. אבל את התיקון הקב"ה לא עושה לבד. הוא מבקש מאיתנו: "הביאו עלי כפרה", מבקש שנקריב את השעיר שבא על חטאו, כל ראש חודש. שאנחנו בעצמנו נעשה בשבילו את התיקון, התיקון על מה שהוא כביכול קלקל. תיקון על המציאות השבורה והחסרה שכך נבראה בעולם. אם כך, לא רק חסד עושה עימנו ה' יתברך שנותן לנו הרגשה שהוא גם כביכול חוטא, אלא מגדיל חסדו איתנו, שמראה לנו שגם לו כביכול קשה לתקן, שהוא צריך עזרה מאיתנו.

הקב"ה מתגלה כביכול בחסרוננו, כאותה לבנה חסרה. הוא מבקש עזרה: "הביאו עלי כפרה". תעזרו לי לתקן את מה שאני עצמי עשיתי. מה מרגיש אדם ששומע בקשה כזו מרבש"ע?

אפשר אולי לשמוע כאן רחמים. אולי להרגיש את חמלת ה' יתברך עלינו. רבש"ע רוכן עד אלינו נמוך נמוך, רוכן למטה למטה עד למקום שלנו. מתכופף כדי ללמד אותנו להתכופף. ללמד אותנו להיות שפופים מהרגשת החטא, ולדעת שגם אנחנו חסרים. לקבל שאנחנו לא יכולים לתקן לבד. גם אנחנו, כמו רבש"ע, יכולים לבקש עזרה. גם אנחנו לא צריכים להתמודד לבד עם הרגשת החטא. אנחנו יכולים לבקש ממנו שיעזור לנו לשוב בתשובה, שיעזור לנו לתקן, שיעזור לנו להתמודד עם ההרגשה הכפופה והחסרה.

ואולי גם אנחנו נוכל להתכופף כך אל עצמנו, אל המקומות החלשים שבתוכנו, לרכון אליהם ברוך, באהבה, בחמלה. אולי כשנשמע את קול השופר הכפוף, הוא יזכיר לנו משהו מכל זה.

כשהקב"ה מלמד את משה רבינו תפילה של רחמים, תפילה שכל עניינה התכופות של רבש"ע אלינו, הוא מלמד אותו כשהוא עטוף בטלית. כשהוא עצמו מתפלל. ואומרים חז"ל שאי אפשר לומר זאת. כי באמת אי אפשר. איך אפשר לומר שה' מתפלל? איך אפשר לומר שה' מבקש סליחה? איך אפשר לומר שה' מבקש: "הביאו עלי כפרה"? כי באמת אי אפשר. באמת באמת אי אפשר לומר.

אבל אולי אפשר ללחוץ.

אולי אפשר לומר את זה בלחש, לרכון נמוך נמוך, להתכופף למטה למטה, וללחוץ.

ללחוץ שה' איתנו, שה' רוכן אלינו, שה' כואב איתנו את חסרוננו. שהוא כואב את העולם השבור. שהוא עצמו מתפלל יחד איתנו.

לינה הדושיענא רבה

בציון שנתיים למלחמה תנועת אריאל מזמינה אתכן
לערב של לימוד תורה ובירור מה תפקידנו בעת הזו

ראשון, כ' תשרי (12.10) חוה"מ סוכות תשפ"ו | אולמי נוף ירושלים- א.י. שחראי 12

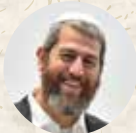
1:00

הרב חיים ברוך
חיי תורה בעולם המעשה

2:00

הרב יובל מיטלמן
פשוט, לגדול

3:00

הרבנית יפעת לובר
כלי לשליחותך

פתיחת דלתות

21:15

21:45

הראל חצרוני
אמונה מנצחת

23:00

הרב זאביק הראל
ונחת לעבדך לב שומע

00:00

רעות פינקלשטיין
הנני! לאורו של שי שמריז הי"ד

4:00 מופע מרכזי

בית ארצאוו

הרשמה דרך אתר התנועה או בברקוד המצורף בעלות של 40 ש"ח. פתוח לקהל הרחב.
-כרטיסים ביום האירוע בעלות של 50 ש"ח על בסיס מקום פנוי-

שערי דמעות לא ננעלו סיפור לראש השנה

ואמרה: "עוד טיפול אחד, זהו, רק עוד אחד, ד"ר, אנחנו ממש מבקשים. עכשיו חודש אלול, ויש הארת פנים בימים הללו. ננסה רק עוד פעם אחת".

ד"ר מזור חייכה בפעם הראשונה וענתה לה: "התייעצתי עכשיו עם פרופ' הראל, הוא ראה את כל הבדיקות ואמר שאפשר לנסות עוד פעם, למרות שהוא מאוד מבין את החשש. אם הוא היה אומר לי לא לקחת את הסיכון, לא הייתי לוקחת, אבל אם הוא אמר שאפשר לנסות שוב אני סומכת עליו. את יודעת שאני לא מהמתפללים, אבל בשבילכם אני מוכנה להתפלל. הלוואי שזה יצליח. הלוואי!"

ד"ר מזור חזרה למחשב. חני ויאיר ניסו לחזור לנשום.

נעמה ניסתה להניח לרגע את הראש על הספה. הקניות בסופר גמרו אותה. זה תמיד היה התפקיד של עידו. היא הייתה מכינה לו רשימה מדויקת של כל מה שהייתה צריכה, והוא לא היה מהבעלים האלה שמתקשרים כל שנייה לוודא אם היא התכוונה לשמנת חמוצה או שמנת מתוקה, לקישוא או לזוקיני. הוא ידע בדיוק איזה לחם היא אוהבת, ומה הגלידה שהכי תשמח אותה, הוא תמיד ידע מה היא צריכה. בהכל. הוא פשוט ידע. ועכשיו הוא לא פה, ואין למען השם החגים יעברו בלעדיו?

ולאחל לך בהצלחה, אבל אני מרגישה אחריות גדולה ולכן חייבת להגיד לך שאני מתחילה לחשוש שזה לא בריא לך ולא נכון לך.

"ניסינו המון כיוונים, שללנו גם בעיות שחשבנו שישנן, את זוכרת את הפעם האחרונה, הגעת ברגע האחרון למיון. והפעם ההיא שהתעלפת בבית. אני יודעת כמה אתם רוצים ילד ואני פה לאורך כל השנים כדי לעזור לכם בזה, עם כל הידע המקצועי שיש לי ויש לבית החולים להציע, אבל מגיע הזמן שצריך להודות. אולי זה לא יקרה כמו שרציתם, אולי אתם צריכים לשקול אימוץ. הגוף שלך צריך מנוחה. הוא כבר לא עומד בזה".

"הגוף שלי לא רוצה לנולד! ד"ר מזור, הגוף שלי רוצה ילד! הייתי עכשיו רצה לפסגת ההימליה בשבילי, והגוף שלי היה מדלג את הדרך אם היו אומרים לי שבקצה מחכה לי התינוק שלי!"

"אני מבינה אותך, יקרה, אני מבינה, אבל אני דואגת לך. זו האמת. אני דואגת לך. תראו, יש לי עכשיו מטופלת שאני צריכה לבדוק בקומה למטה, אני אחזור כשאסיים איתה, בינתיים יהיה לכם זמן עם עצמכם פה לדבר בשקט, לעכל את מה שאני מניחה פה בכאב. אני גם אנסה לעשות עוד התייעצות עם ראש המחלקה".

ד"ר מזור יצאה מהחדר, וכעבור כמה רגעים נכנסה אחות עם שתי כוסות תה לחני ויאיר. כשד"ר מזור נכנסה היא ראתה שהעיניים של חני ויאיר היו אדומות ונפוחות. היא חיבקה את חני. חני גייסה את כל הכוחות שהיו לה

ני ויאיר ישבו מול הרופאה שהקלידה במחשב במשך דקה שנראתה להם כמו נצח. ככה זה היה בכל הפעמים הקודמות, הם יודעים שגם הטיפול הזה נכשל. הם כבר אחרי העיגוני הזה. ההמתנה לתשובה, הכאב החד בלב כשהתברר שהתשובה שלילית. הדמעות של חני שיאיר לא יכול לשאת, ואין שום דבר בעולם שיש ביכולתו לעשות כדי לעודד אותה. גם הוא שבור, גם הוא מרוסק. מה הם לא עברו? תפילות, סגולות, מכון פוע"ה, רבנים, ספרי תהלים, רשב"י, רבי מאיר, זריקות, בדיקות, כדורים ועוד פעם תהילים. שבע שנים הם מנסים להיות בשמחה, שומרים הכל בבטן, בכל המובנים... מתאמצים לשמור על שגרה פשוטה וטובה. ללכת לעבודה, לטפח זוגיות מאושרת ושמחה, אבל בפנים יש חור שחור שאי אפשר למלא, שרוצה להתמלא, אבל חסום, ריבונו של עולם. חסום. ברגעים הללו מול הרופאה, הם מרגישים שבתקוים הללו על המקלדת טמון אולי הפתרון. כן, ברור שהם יודעים שכל הנשמות נחצבות ממקום גבוה, וריבון כל המעשים אדון כל הנשמות, הוא ואין בלתו יחליט מתי הם יזכו לילד הנכסף, ובכל זאת, אימת הדין עליהם. אז מה יהיה עכשיו?

ד"ר מזור סיימה להביט במסך המחשב וחזרה להביט בפניהם של הזוג המתוק שיושב מולה. "חני, אני כל כך רוצה להגיד לך מילים אופטימיות ומלאות תקווה כמו תמיד, הכי קל מבחינתי זה לרשום לך עוד סבב של טיפולים

עוגן לנשמה

יום (וחצי :-)) בשבוע
מעטפת של מדרשה מלאה

מדרשת נועם-אביב קוראת לך, בואי להיות חלק!

אשריר

מלגות

משמעותיות
והכרה
אקדמית
מלאה

שילוב

לימודים,
עבודה,
שירות לאומי

שייכות

לחבורה
וליווי אישי
עוטף

צמיחה

והתפתחות
אישית,
רוחנית,
ותורנית

תורה

שפוגשת
חיים - לימוד,
התבוננות
והעמקה

**יום לימוד מלא בשבוע • ערב בזום לנשמה
שבתות • סיורים • פעילות חברתית ותורנית עוטפת
ליווי אישי**

מחכים לכן!

ראש המדרשה הרבנית ד"ר שולמית בן שעיה; הרב שי בן נחום;
הרבנית ד"ר רותם גלסר; הרב אבנר זולדן; אריאלה בן זמרה; הרב עזרא היימן ועוד

סרקו
והרשמו:

לפרטים ויצירת קשר:
1800-071-500, צוף חנה: **055-6850221**

אנכי טוב לך מעשרה בנים". הוא קורא והלב זועק: אבל אני לא! חני רוצה ילד, וגם אני... הקריאה הפכה לתפילה. עוד טיפול אחד. זה מה שנשאר לנו. רק שהשער הנעול ייפתח... יאיר ישב לבדו במשך כל התפילות, גומע בעיניו את הילדים המתרוצצים, את השמלות החגיגיות והחולצות הלבנות של הבנים שהספיקו להיות מוכתמות בשלל צבעים וצורות. בברכת כהנים הוא הרגיש איך בדידותו נוולת מקודקוד ראשו ועד כפות רגליו. לידו עמד אדם שנראה לו הרבה יותר צעיר ממנו שהטלית לא הצליחה לעטוף את כל חמשת ילדיו שהצטופפו סביבו. רק שהשער ייפתח, ריבונו של עולם, רק שהשער ייפתח. חני ונעמה חיכו בעזרת הנשים. רותם ישנה בעגלה ובכל תזוזה שלה נעמה הסיעה את העגלה הלך ושוב כדי שלא תתעורר. קדם אכל לידה שקית עם קורנפלקס וכל שנייה שאל: "זה עכשיו השופר, זה עכשיו?". "עוד כמה רגעים מתוקי, ממש עוד מעט".

בעל התוקע עלה על הבמה והתחיל לומר את "למנצח לבני קורח" והקהל איתו. נעמה נשמה עמוק. עוד רגע השופר יהדהד פה, יחבר בין שמיים וארץ, תראה עידודי, אני בבית הכנסת, קניתי שמלה ומטפחת. תכשיט אני אקנה לסוכות, כמו שתמיד רצית, כמו שתמיד הקפדת. תתפלל עלינו, בבקשה, תתפלל על חני ויאיר. תבקש שתתחדש עלינו שנה טובה. אני כל כך מתגעגעת אליך.

המחשבות של נעמה נסקו גבוה, שהיא לא שמה לב שבתקיעת השופר הראשונה קדם חצה את עזרת הנשים ורץ לעבר עזרת הגברים והחל לצעוק: "אבא! אבא!". נכון שהוא כבר התרגל שאבא לא נמצא ביום יום, ואפילו בקידוש, חג ושבת, אבל הוא זכר שבשנה שעברה הוא עמד לידו בתקיעת השופר, אז אולי הוא כאן, אולי בכל זאת פה הוא נמצא. "אבא, אבא..."

כל המתפללים רצו מיד להסות את הילד הסורר שמפריע בתקיעת שופר, אולם משראו שמדובר בקדם קורא לאביו שבשמיים, חזרו לעצום את עיניהם ולא ידעו באותה שעה אם קול השופר הוא שמרעיד את גופם או קולו של קדם... "אבא, אבא", קדם המשיך וחיפש בתוך הדממה הזועקת את אבא שלו. רק אחרי מספר רגעים, קולו של קדם הגיע לאוזניו של יאיר. הוא אסף את קדם אליו, ממש לתוך חיקו, וחיבק אותו חזק עד שהרגיש שהלבבות שלהם פועמים ממש זה בזה. הוא עטף אותו בטלית וקדם נרגע.

הדמעות זלגו. יאיר הרגיש איך קול השופר מפלח את גופו, בלי מילים, רק יבבות. הוא עטוף בחסרונו וקדם עטוף ביתמותו. אין שלם מלב שבור. בתוך התקיעה השברים והתרועה הוא לא היה יכול להרגיש איך אי שם גבוה, ליד כיסא הכבוד, חייל גיבור צעד במדי הזית שלו אל עבר השער הנעול. הוא הוציא מכיסו מפתח שניתן לו בידי יוצר האדם. לפעמים צריך לעבור הרבה סיבובים עד שהשער נפתח, אבל הפעם, בתקיעה הגדולה, בחצי סיבוב פשוט, השער נפתח מיד.

בפעם הבאה".

"נעמונת, נשמה, איך את?"

"את רוצה את הגרסה המקוצרת או הארוכה? בשתי מילים: על הפנים..." חני המשיכה אותה: "בשלוש מילים: ממש על הפנים". נעמה מחייכת לרגע. "וואי, מישיה פה מכירה אותי טוב כנראה..."

"וואו, נעמונת, שמעתי שאבא שלך מאושפז ושהתוכניות לחג השתנו ודיברתי על זה עם יאיר. מה את אומרת שנגיע אליכם לחג? הרי אנחנו כמו אחיות, אני קוראת אותך, יודעת שלא בא לך לנסוע לאף מקום עם הקטנים, וגם לא בא לך ארוחות מנחמות אצל שכנים מחבקים. יאיר ואני, את יודעת, לא ממש מתלהבים לנסוע לצד של יאיר עם אלפי האחיניים המתוקים שמכוצים לנו את הלב, ואם נגיד שאנחנו הולכים להיות עם בת דודתי האלמנה הגיבורה של חרבות ברזל, מי יגיד לנו משהו, אה? זו את שבעצם מצילה אותי פה... לא אני אותך".

"חני את קורעת..."

"באמת, יאיר יבשל אוכל טעים, אני אכין את הסימנים והעוגות. מה את אומרת?" "חני אהובה שלי, איך באת לי פתאום כמו איזו קרן שמש ביום האפור הזה".

קדם הנבון שמבין עניין שאל: "דודה חני דוד יאיר באים אלינו לחג?"

"אה... כן, הם באים", ענתה לו נעמה.

"אין אין עליכם, חני, אני ממש מעריכה. תודה רבה, העלית לי חיוך ראשון היום ואנחנו כבר בערב".

"יאללה נדבר סמוך לחג מה מי מו בדיוק. אוהבת אותך". רק אחרי שנעמה ניתקה היא קלטה שהיא בכלל לא שאלה את חני איך היה אצל ד"ר מזור...

בית הכנסת היה מלא מפה לפה. טליתות וקיטלים לבנים, עגלות בעזרת הנשים, ילדים עמוסי שקיות חטיפים, וכולם מחכים לתקיעת השופר. הזמינו את יאיר לעלות מפטיר ולקרוא את הפטרת ראש השנה על פקידתה של חנה. אמנם יאיר לא חלק מהקהילה באופן רשמי והוא לא תושב המקום, אבל מהשבתות הרבות שהוא התפלל בבית הכנסת כאורח, לפני האסון ואחריו, זכו להכיר את קולו הנעים ואת דקדקנותו בטעמים.

רק חני ויאיר ששכינה על גביהם, הרגישו איך כל מילה בהפטרה הצליפה בלב. "הלא

צלצול הטלפון קטע את המחשבות שלה, אמא של נעמה הייתה על הצג. לא היה לה כוח לענות, היא כל כך רצתה שקט אחרי המשימה הקשה של לעשות קניות לחג בלי עידו, אבל ענתה כי בכל זאת, זאת אמא... מהצליל הראשון שהיא קראה בשמה, נעמה הבינה שמהו לא בסדר. "נעמה, אל תשאלי, אני עם אבא במיון, כנראה שהוא שבר את הרגל".

"מה? איך זה קרה?"

"הוא חזר מבית הכנסת, וכנראה נתקל באיזו מדרכה שבורה. מישוהו שעבר ברחוב התקשר אליי מהפלאפון שלו, אבא ממש לא יכל לזוז. הזמנתי לו אמבולנס ועכשיו אנחנו כאן, עוד רגע נכנסים לצילום. הרגל שלו נראית זוועה והוא ממש סובל, משככי הכאבים התחילו קצת לעזור".

"אוי ואבוי, את רוצה שאסע אליכם?"

"בשום אופן לא, נעמונת, את צריכה להיות עם הקטנים בבית, אבל את מכירה אותי שאני רצה עם המחשבות קדימה, נצטרך לחשב מסלול מחדש לגבי ראש השנה". הקול של אמא של נעמה נשנק. "רציתי להיות לידך בחג הראשון בלי עידודי, איזו שנה ארוכה, רק שתיגמר כבר. טוב, נדבר אהובה שלי, אנחנו נכנסים לצילום".

הראש של נעמה הסתחרר. יש לה עוד שעה עד שקדם המתוק יגיע עם האנרגיות שלו. את רותם הקטנטנה היא בדיוק השכיבה לישון. היא הרגישה את הערבול הזה בבטן לפני שהוא הופך לנחשול של דמעות. "עידודי, אתה חייב לעזור לי לשמור על שפיות, שאני לא אתפרק לחתיכות. את הלידה של רותם עברתי בלעדיך, ועכשיו החגים, וההורים שלי לא יהיו פה. ורק שאבא שלי לא יסתבך עכשיו עם הרגל הזאת. אוף. אני לא רוצה לנסוע לאף מקום בחג. בטוח שאם השכנים המקסימים שלנו רק ישמעו שאני לבד, הם יארחו אותנו באהבה גדולה. אבל אין לי כוח לכל המצב האלמני הזה, שכולם מרחמים עליי וכולם קוראים לי גיבורה. לא גיבורה ולא נעליים. אתה הלכת ואני נשאיתי, ואני מרגישה סמרטוט. אז תעזור לי עידודי, תעזור לי. אתה חייב".

בארוחת הערב, אחרי שנעמה התעדכנה שאבא שלה עם רגל מגובסת ועוד כמה תפרים, וקדם סיפר לה שהם למדו על השופר בגן ואפילו עשה חיקויים של קול השופר, הטלפון של נעמה שוב צלצל.

על הצג הייתה חני, בת דודתה האהובה. בכל פעם שהיא מתקשרת היא מתפללת שאולי, אולי, היא רוצה לספר לה משהו ממש משמח. בסוף הן בוכות ביחד במילים של "בע"ה

מכללה ירושלים

איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

תואר ראשון קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים ושמרנו על האיכות

מגוון מסלולים מרתקים:

תואר ראשון ושני ב- 4 שנים

תוכנית ייחודית לשילוב שירות לאומי ותואר

מלגת לימודים

מעונות חינוך שנה א'

שילוב מדרשה

ארוחה ב-10 ש"ח

בריכה בקמפוס

לפרטים והרשמה:

053-8254356 02-6750724

מכללה ירושלים: רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים
rishum-jer@michlalah.edu

מכללה ירושלים

איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

התורה. החיים. הלימודים.

במרכז

המדרשה להוראה -
אוריה בגבעת שמואל

בראשות הרב יהושע שפירא והרב ברוך סלוי

אוריה + תואר בחינוך בשלושה ימים

מערך הסעות מהמדרשה

דירת מדרשה בגבעת שמואל

הצטרפי לחבורת קודש במרכז הארץ

וצאי לדרך ברוח גדולה

באי אהכיר!

מדרשת אוריה 9 הרימון 3, גבעת שמואל | 0587710939 | Instagram Facebook Twitter

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

בסניפים
ובאתר
*5018

ראש השנה

חבילות מתחתנים

חבילת מתחתנים

רק ב- 8,990 ₪

חבילת מתחתנים

רק ב- 2,590 ₪

אלקטרה

מיבש כביסה
קונדנסור
8 ק"ג
EL865

אלקטרה
מדח כליים רחב
13 מערכות כליים
EL929N

מכונת כביסה
פתח קדמי
1-14 ק"ג
HWP414AMBC

אלקטרה
מקרר מקפיא עליון
528 ליטר
EL571GBL

BOSCH
תנור אפיה בנוי
HBA534EB0

אלקטרה

מיקרוגל
20 ליטר
ELM720GTB

אלקטרה
כיריים גז 5 להבות
זכוכית שחורה
8800/100120

אלקטרה
כיריים גז 4 להבות
נירוסטה
EL4034N

אלקטרה
מכונת כביסה
פתח קדמי
1-6 ק"ג
EL60

אלקטרה
מקרר מקפיא
עליון
EL217W

SENSOR
תנור אפיה בנוי
SNCR6500BLK

DREAME

שואב אבק
ומקדח רובוטי
Dreame X40
Ultra

במקום 3,990 ₪
3,690 ₪

roborock

שואב אלחוטי שוטף
Roborock F25
Ace

במקום 1,990 ₪
1,750 ₪

אלקטרה

שואב אבק
אלחוטי שוטף
רטוב/יבש
Electra Flomo Lite

במקום 990 ₪
699 ₪

mi xiaomi

שואב אבק רובוטי שוטף
Xiaomi
Robot Vacuum
E10

במקום 890 ₪
649 ₪

Tefal

מגהץ
קיטור
טפאל

SV6116
הספק 2200 W
משאבת מים 5.3 בר
במקום 599 ₪
449 ₪

אלקטרה

סיר טיגון
אלקטרה
נפח 4.2 ליטר

במקום 319 ₪
269 ₪

Gold Line

פלדת
שבת יחיד
חשמלית

ALT-250
במקום 99 ₪
79 ₪

Gold Line

מיחם לשבת
30 כוסות
נירוסטה

במקום 190 ₪
159 ₪

אלקטרה

קומקום
זכוכית חשמלי
1.7 ליטר
אלקטרה

במקום 109 ₪
89 ₪

SENSOR

סוסטר לחיצה

SE-616S
במקום 69 ₪
39 ₪

Haier
מקרר האיר
4 דלתות
זכוכית שחורה
472 ליטר
נפח 421 וטו ליטר
HRF4494FB
2,990 ₪ במקום 3,690 ₪

אלקטרה
מקרר הפוך
מקפיא תחתון
אלקטרה
442 ליטר
במקום 3,690 ₪
2,990 ₪
EL4530N

SAMSUNG
מקרר מקפיא
עליון סמסונג
420 ליטר
RT42CG6004WW
במקום 2,790 ₪
2,590 ₪
SOLTAH סט סירי סולתם במתנה! בשווי 749 ₪

מקרר 4 דלתות
דלתות נירוסטה
362 ליטר
NF4400IX
במקום 2,390 ₪
1,990 ₪

מקפיא
6 תאים
רחבים
ועמוקים
NAK-216 NFW
במקום 999 ₪
888 ₪

SAMSUNG
מקרר 4 דלתות
מקפיא תחתון
סמסונג
648 ליטר
RM70F63REW
9,990 ₪
SOLTAH סט סירי סולתם במתנה! בשווי 749 ₪
ציפוי זכוכית שחור או לבן

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
אלקטרה
600 ליטר
נפח ענק
EL685PB
4,380 ₪
10 שנות אחריות (1-9) על המדחס במסגרת 99 ₪
מונע INV

SHARP
מקרר מקפיא
עליון שארפ
נירוסטה
550 ליטר
SJ-ERN70DSL
במקום 4,090 ₪
3,990 ₪

SENSOR
מזגן נייד
תפוקת קירור
BTU 9,000
FDP26-2023R5
כולל שלט
במקום 849 ₪
699 ₪

אלקטרה
תנור צר
משולב כיריים
גז אלקטרה
2050
במקום 1,190 ₪
999 ₪

LG
מכונת כביסה
פתח קדמי
1-10 ק"ג
LG
WF-10214GBB
1400 סל"ד
10 ק"ג
2,990 ₪ במקום 3,500 ₪

SAMSUNG
מכונת כביסה
פתח חזית
סמסונג
9 ק"ג
WW9ST4543TW
1,990 ₪ במקום 2,390 ₪
5 שנות אחריות (1-4) במסגרת 99 ₪
AddWash
20 שנות אחריות על המנוע

Whirlpool
מכונת כביסה
פתח חזית
1-9 ק"ג
ווירלפול
FFD 9458 BV IL
1400 סל"ד
9 ק"ג
1,990 ₪ במקום 2,150 ₪
5 שנות אחריות (1-4)

מכונת
כביסה
פתח חזית
7-7 ק"ג
S7
7 ק"ג
885 ₪

אלקטרה
מייבש
כביסה
אלקטרה
7 ק"ג
EL 8860
במקום 990 ₪
795 ₪
5 שנות אחריות (1-4) במסגרת 99 ₪

SIEMENS
מדיח כלים
אינטגרלי מלא
12 מערכות
כלים
SN615X07AF
במקום 2,890 ₪
2,490 ₪

מדיח כלים
60 ס"מ
12 מערכות
כלים
FJ-DW170X
במקום 1,499 ₪
1,190 ₪

BOSCH
תנור
אפיה בוני
נירוסטה
בוש
כולל מסילות טלסקופיות
HBF534ESQ
במקום 2,390 ₪
1,990 ₪

אלקטרה
תנור בוני
פירוליטי
אלקטרה
100126
פירוליטי
סט סירי סולתם במתנה! בשווי 749 ₪
במקום 2,090 ₪
1,690 ₪

תנור
אפיה
בוני
סנסור
SNCR6500BLK
במקום 899 ₪
699 ₪

BOSCH
כיריים
אינדוקציה
בוש
PIE611BB5E
במקום 1,990 ₪
1,790 ₪

אלקטרה
כיריים
קרמיות
תלת פאזי
גימור
זכוכית
EID203
במקום 749 ₪
699 ₪

כיריים גז 4 להבות נירוסטה
SNHG-641IX
במקום 349 ₪
299 ₪

NINJA
נינג'ה גריל
NINJA
MAX
GRILL
DC553
יבואן רשמי
במקום 1,090 ₪
949 ₪

אלקטרה
טאבון
חשמלי עם אבן
מסתובבת
EG12-01A-24
2400W
במקום 990 ₪
790 ₪

NINJA
מכונת קפה
אספרסו חצי
אוטומטית
LUXE CAFE
1 ק"ג קפה פולי
ממתנה!
ES601
במקום 2,090 ₪
2,490 ₪

KitchenAid
מיקסר
Classic
קינצאיד
4.8 ליטר
5KSM1251AC
במקום 1,890 ₪
1,690 ₪

אלקטרה
מכונת קפה
אספרסו קפסולות
CM-C01
במקום 349 ₪
299 ₪

אלקטרה
מסחטת
מיצים קשים
JE969
במקום 490 ₪
390 ₪

Sauter
מטחנת בשר
סאטור
MG726
במקום 449 ₪
349 ₪

NUTRI NINJA
מעבד מזון
נינג'ה ענק
ועוצמתי
NINJA
PRO BN653
במקום 549 ₪
449 ₪

אלקטרה
טוסטר אובן
אלקטרה
23 ליטר
TO-18G
במקום 239 ₪
199 ₪

SENSOR
מיקרוגל
סנסור
20 ליטר
SE-20LMW
במקום 199 ₪
159 ₪

אלקטרה
כירה קרמית
כפולה
8202A
במקום 249 ₪
199 ₪

אלקטרה
פלטת שבת
מתקפלת
BW75451L
6 סירים
במקום 229 ₪
189 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00

5018*
PAYNGO.CO.IL

בתוקף עד- 22.9.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | התמונות
להמחשה בלבד | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות.

שיעור בד"ר

ראש ישיבת ההסדר ירוחם, **הרב חיים וולפסון**, הוא דמות חסידית נדירה בעולם הישיבות הציוניות >> בשיחת חג מיוחדת ל'קרב אליך' הוא חוזר אל שורשיו **בחסידות גור**, החברותא המיוחדת שלו עם **הרב מנדל וכטר**, ההשפעה של **התורות החב"דיות** שלמד על הבנת ה'שפת אמת', על **חבורת הלימוד** שייסד בישיבה אחרי תפילת ותיקין מדי שבת, דרך **ההתמודדות המאתגרת** עם נפילת עשרה מתלמידי הישיבה במהלך המלחמה ועד ל**הכנה הנדרשת** לקראת השנה החדשה

יוסף ארנפלד

כבר למעלה מעשרים שנה מלמד הרב חיים וולפסון בשיבת ההסדר בירוחם. עם הזמן הפך לסגן ראש הישיבה, ולפני כחמש שנים מונה לראשות הישיבה, לצדו של הרב אוריאל עיטם. באופן ייחודי בעולם הישיבות הציוני-דת, הרב וולפסון הוא מראשי ישיבות ההסדר שבקניאנים בתורת חב"ד בפרט ובתורת החסידות בכלל. השיעור השבועי בחסידות שהוא מעביר לתלמידים מדי שבת בבוקר, שואב אליו את בחורי הישיבה שוחרי הפנימיות. לצד זאת, הוא מגיש פודקאסט שבועי על חסידות בפרשת השבוע הנושא את השם המקורי 'חסידים שותים מזה'. בשלהי חודש אלול פרסם הרב וולפסון את ספרו החדש – 'אותך אבקש', העוסק במשמעותם הפנימית של ימי התשובה וחגי תשרי, מתוך עיון בתורת החסידות ובליוי תיאורים אישיים מחייו. בהקדמתו לספר, הוא מציין כי ימי התשובה הם "ימי השיא של בקשת הקשר בין עם ישראל לקדוש ברוך הוא", ומשכך "ההתעוררות לתיקון, ההתבוננות הפנימית, מרכזיות התפילה, בקשת חידוש הקשר עם הקדוש ברוך הוא והופעת מלכותו – כל אלה מכניסים אותנו לתהליך אינטנסיבי של עבודה פנימית".

לקראת ראש השנה הבא עלינו לטובה, ערכנו שיחת חג עם הרב וולפסון וביקשנו לשמוע באיזה בתי מדרש צמח וגדל, מאלו תלמידי חכמים זכה לינוק תורה בנגלה ובפנימיות, מה משך אותו להדרים אל ירוחם, כיצד מתמודדים בשיבה עם המלחמה המתמשכת ועם נפילתם של עשרה מבוגרי הישיבה, וכמובן לא ויתרנו על טעימה של תורות חסידיות שיסייעו לנו להמליך את הקב"ה ולהיכנס כראוי אל השנה החדשה.

תפילתו של אותו זקן

"גדלתי בישיבת ההסדר אור עציון, כך שהייתי תלמיד קרוב של הרב דרוקמן", פותח הרב וולפסון. "באותן שנים שהייתי באור עציון, הרב מרדכי שטרנברג בא לתת שיעור שבועי בגמרא. אפשר לומר שאת קניין התורה שלי וכל מה שקשור ללימוד גמרא, עשיתי דרכו. אחרי תשע שנים באור עציון עברתי ללמוד למשך שנתיים בישיבת הר המור, בקיבוץ אצל הרב שטרנברג. אחר כך המשכתי הלאה לכולל דיינות בשם 'יד ברודמן' ברחובות, בו למדתי במשך שנתיים נוספות עד שהגעתי לישיבת ההסדר בירוחם.

"מורנו ורבנו, הרב דרוקמן, נתן לנו את הלחם והחמאה של תורת הרב קוק. בין אם זה בתורה שהוא לימד, בין אם זה בחיים שהוא חי. את הבסיס הרוחני להתבוננות על התהליכים שאנחנו עוברים כיום – המשקפיים שרואים את הדור בו אנחנו חיים כדור של גאולה – קיבלתי ממנו. הרב דרוקמן תמיד היה מדבר על תורת ישראל, ארץ ישראל ועם ישראל בתור שלושה דברים שלא יכולים להתקיים בהעדרו של אחד מהם. בניגוד לאחרים, הוא אף פעם לא היה מוכן לסדר איזושהי היררכיה בין הדברים. תמיד היה אומר: הכל. כשהיית שואל אותו: אבל לפעמים צריך

להכריע בין תורת ישראל לעם ישראל... – הוא אף פעם לא היה מוכן להגיד מה תהיה ההכרעה. היה לו משפט קבוע: כשזה יקרה, תבוא לשאול. "קניין נוסף שקניתי אצל הרב דרוקמן, היה עבודת התפילה. זכינו לפגוש אותו באירועים מסוימים כבעל תפילה, ואני חושב שהוא היה בעל תפילה במהותו. זה היה אדם שראית עליו שהלב שלו הולך כל הזמן עם תפילה וזעקה לקב"ה על עם ישראל. הזעקה הזו ליוותה אותו תמיד, אבל היו זמנים שזה היה מאוד בולט.

"אחד הזמנים הללו, כמובן, היו הימים הנוראים בהם הרב שימש כשליח ציבור במשך שנים ארוכות. בראש השנה הוא היה שליח ציבור בערבית ראשון ובמוספים בשני הימים, עם הקול הצרוד שלו, וביום כיפור הוא היה חזן של כל נדרי, ערבית, מוסף ונעילה. בתפילות האלה הרגשנו את המסירות נפש שלו על עם ישראל. הרגשנו כאילו אנחנו אווזים בשיפולי גלימתו ומתרוממים איתו אל על. עד היום, כשאני עומד כבעל תפילה, התפילות שלו מאוד מלוות אותי, כולל ניגונים מיוחדים שהוא שילב בנוסח שלו. כשאני אומר: 'קבל תפילתי כתפילת זקן ורגיל ופרקו נאה, ב'הנני העני ממעש', אני תמיד מדמין את הרב דרוקמן. זה מבחינתי הדמות של מי שהתפילות שלו מתקבלות".

שש שנים, שש בבוקר

לצד ההתפתחות הרוחנית בתורת הרב קוק דרך הרב דרוקמן, הרב שטרנברג, הרב אהוד ברזילי ורבנים נוספים, עם הזמן פתח לעצמו הרב וולפסון נתיב גם בעולם החסידי. "אני מגיע ממשפחה שהעולם החסידי לא זר לה", הוא מגלה. "סבא שלי ז"ל היה צאצא ממשפחת הגר"א, ואילו סבתא שלי הייתה ממשפחה מיוחסת בחצר גור. הם התחתנו בימי מלחמת השחרור. זה היה אירוע לא פשוט למשפחות אז, אבל הם הקימו משפחה לתפארת. בתוך המשפחה הזאת היו חסידי גור, כשלאורך השנים סבא היה מאוד מאוד מקורב לאדמו"רי גור".

למעשה, הקשר האישי של הרב וולפסון עם עולם החסידות התחיל כשנעשה אברך ועבר לגור בקריית מלאכי, בקהילת האברכים של ישיבת אור עציון. כידוע, בקריית מלאכי יש קהילה ותיקה של חסידי חב"ד ובה רבנים מאוד משמעותיים, כשאחד מהם הוא הרב מנדל וכטר, מבכירי המשפיעים של חב"ד. הרב וכטר היה מיווד עם הרב דרוקמן עצמו, וגם העביר שיעור לתלמידי אור עציון בקריית מלאכי. "מישהו שכנע אותי לבוא לשיעור שלו", נזכר הרב וולפסון, "והגעתי לשיעור מתוך סקרנות. השיעור היה בספר התניא, וכמו בסיפורים חסידיים אמיתיים, לאט לאט זה תפס אותנו. למדתי אצלו בשיעור כמה שנים, וככל שהתקדמתי הרגשתי שהשיעור כבר קצת קטן עליי... רציתי הרבה יותר.

"באותן שנים, הרב וכטר החזיק גם בחברותא בחסידות שלעיתים היתה מבני הציונות הדתית, וביקשתי ממנו בחוצפתי ללמוד איתי חברותא – איתי ועם חבר שלי", הוא מספר. "בהתחלה הרב וכטר שלח אותנו למישהו אחר שלמד איתנו

החסידים הוותיקים

שנות הלימוד המשותפות עם הרב וכטר הגיעו לקיצן בשל מעבר דירה לרחובות. משם, הרב וולפסון פרס כנפיים בעולם החסידות והתרחב הלאה. "השנים בקריית מלאכי היו שנים מתוקות", הוא נזכר בערגה. "שנה אחת עוד המשכנו ללמוד בטלפון, ואחרי זה הפסקנו. במשך הרבה מאוד שנים, השער שלי לעולם החסידי היה חב"ד. גם היום אני עדיין לומד חב"ד, אבל פחות חי חב"ד מאשר פעם. כבר שנים ארוכות שרוב המשקל שלי עבר לעיסוק בדברים אחרים.

"במקביל ללימוד עם הרב וכטר, התחלתי ללמוד הרבה מאוד שפת אמת. דווקא כאן, הידיעות שלי בחב"ד עזרו לי לפצח קודים בשפת אמת שלא הייתי מצליח לפצח, למרות ששפת אמת זה לא חב"ד. אמנם הוא מבוסס בהרבה מאוד דברים על הנחות שמתבארות בחב"ד, אבל הוא לוקח אותן לכיוונים אחרים. רצייתי להיפתח גם לעולם החסידי-פולני, והתחלתי ללמוד בחברותא 'קדושת לוי' בצורה רצינית. לא לחטוף וללכת, אלא לשהות בכל קטע ולנסות להבין למה הוא מכוון.

"כשהגעתי לישיבת ההסדר בירושם, הקב"ה זיכה אותי למשהו מאוד מיוחד. זה קרה כשהתחלתי ללמד, והרגשתי שהעובדה שאני צריך כל הזמן להפנות את עצמי החוצה לוקחת ממני משהו פנימי, ואני צריך זמן עם שקט פנימי לשבת וללמוד. חיפשתי זמן בשבוע בו אני יכול לשבת בשקט עם עצמי וללמוד. הפתרון היחיד שמצאתי היה להתפלל ותיקין בשבת, ואחרי זה לשבת וללמוד חסידות. לקחתי תלמיד בישיבה שרצה ללמוד איתי ביחד, ואמרתי לו: אני לא מלמד עכשיו אלא לומד לעצמי, ואתה מוזמן להצטרף. לאט לאט הצטרפו עוד אנשים. איכשהו, ההגדרה הזאת פתחה את זה למקום אחר, ונכון לעכשיו החבורה הזאת קיימת למעלה מ-20 שנה. אף פעם לא הכנתי שום דבר מראש. אנחנו מגיעים, פותחים את

למדנו יחד חסידות בחברותא במשך למעלה משש שנים, בכל בוקר מהשעה שש עד שבע ורבע - שעה ורבע לימוד חסידות. למדנו המון מאמרים. בכל פעם הרב וכטר היה תוקף סוגיה מכל הכיוונים, עם כל הרבדים שלה מתוך התורות של האדמו"רים שדיברו עליה, לאורך כל ההתפתחויות של הסוגיה

"זה בעיקר קשור לשינוי פרופורציות. דווקא אנחנו, שחיים בעולם דתי-לאומי ומסתובבים בעולם - העולם הזה עם האתגרים, הממשות והלחצים שלו - הוא תופס אצלנו מקום מאוד חזק. אנחנו מרגישים את זה: זה כבד. זה דבר שאתה צריך להתנהל בתוכו. ולכן היכולת להפוך את העולם הזה למשהו קל יותר, משהו שפחות שוקל, ולהניח את הקב"ה במרכז - כשאתה לומד חב"ד זה הופך להיות קל יותר".

חברותא במשך תקופה, אבל אחרי זה חזרנו אליו עוד פעם, וכך התחלתי ללמוד איתו חברותא. למדנו יחד חסידות בחברותא במשך למעלה משש שנים, בכל בוקר מהשעה שש עד שבע ורבע - שעה ורבע לימוד חסידות. למדנו המון מאמרים. בכל פעם הרב וכטר היה תוקף סוגיה מכל הכיוונים, עם כל הרבדים שלה מתוך התורות של האדמו"רים שדיברו עליה, לאורך כל ההתפתחויות של הסוגיה. למשל, שנה אחת למדנו את כל הסוגיה של שער הייחוד והאמונה בתניא, לצד מעטפת שלמה של מאמרים. חוץ מזה, למדנו כמה 'המשכים'.

"במהלך אותה תקופה התחילו להוציא לאור את המאמרים של האדמו"ר הזקן במסגרת 'חסידות מבוארת', שבתחילה הופיעו בתוך חוברות. לפני כל חג הופיע מאמר או שניים. ראש מכון 'היכל מנחם' בבוריפארק היה יושב וכותב עם הצוות שלו ביאור למאמר, ומערכת אותנו באיזה מאמר עוסקים כעת. במקביל, יחד עם הרב וכטר היינו מתחילים לעבור על כל מה שקשור למאמר הזה - מאמרי המעטפת, ו'הנחות' שונות של המאמרים שנכתבו על ידי כותבים שונים. המערכת הייתה שולחת לנו את הביאור שנכתב על ידם, ואנחנו היינו עוברים ביחד על הביאור, כותבים הגהות והערות, ולבסוף הרב וכטר והעורך הראשי היו סוגרים את הביאור הסופי. למעשה, באמצעות החברותא עם הרב וכטר הייתי שותף לכתיבה של 'חסידות מבוארת'... כך זה היה בעשרים החוברות הראשונות, עד שאלו התחילו לצאת לאור בספרים המפורסמים".

למדת בישיבות ציוניות, מה בדיוק תפס אותך בלימוד הזה שגרם לך להשקיע כל כך ולהתייבב כל בוקר מחדש?

"קודם כל, זאת זכות עצומה. הרב וכטר הוא יהודי מיוחד מאוד, גם בעומק שלו וגם בעבודת ה' שלו. הוא עובד ה' בהתבוננות, בתפילות ארוכות. יש לו רוחב ידיעות שאין לתאר בכל חלקי התורה, הן בקודש והן בחול. המפגש עם הדמות שלו - הוא כשלעצמו אירוע מחשמל.

"נוסף על כל אלה, היה משהו שם שמאוד נגע בי, ואני חושב שהוא ייחודי בהקשר הזה של חב"ד: חסידות חב"ד בנויה על כך שהיא גורמת לנו לחשוב אחרת. היא מייצרת לנו תפיסת עולם, שכל שאנחנו שוקעים בה אנחנו מסוגלים גם להרגיש אותה, להשיב אותה אל הלב ולחיות אותה. באותן שנים הרגשתי שהעובדה שאני לא רק לומד חב"ד אלא באמת עסוק בה, גורמת לאט לאט להרגיש איך הדברים שמדברים עליהם בחב"ד חיים בתוכי. בחב"ד מדברים המון על ההתבוננות שגורמת לנו להרגיש את העולם הזה קצת פחות, ולחילופין להכיר יותר בנוכחות האלוהית שנמצאת בתוכו. אם עסוקים בזה באמת באופן יומיומי, מתחילים להרגיש את זה בעצמנו.

הרב חיים לצד עמיתו הרב אוריאל עיטם באירוע 'וטור לבנו' בשבוע שעבר, לציון ל"ב שנים לישיבה

ושמש' שבע שנים, ולאחרונה סיימו את הספר 'מאור עיניים' שלמדנו שלוש שנים. "הלימוד הוא מאוד מאוד בנחת. אנחנו לא ממהרים לשום מקום. החבורה שלומדת היא רב-גילאית. בחורים משיעור א' עד שיעור ט"ו – כולם יושבים ביחד מסביב לאותו שולחן, וכולם מדברים ביחד. תמיד יש כאלה חדשים, שצריכים ללמוד את השפה ולהיכנס פנימה, אבל אין היררכיה. יש המון דיבור על הנגיעה, לא במה כתוב פה אלא מה זה עושה לנו ולאן אנחנו לוקחים את זה. העובדה שזה נעשה גם בחבורה, שיש בה המון הומור וזרימה ואפשר להגיד מה שאתה רוצה, מוסיפה המון ללימוד. אנשים באים לחיות, ליהנות מכך שהקב"ה נמצא כאן ומדבר אליהם דרך התורה, והם מגיבים לזה. זה משתלב בחיים שלהם, זה מרים אותם, והם הולכים עם זה ונושמים את זה לעומק. בשבילי הלימוד הזה הוא הלב של כל השבוע.

"אני מרגיש שאנחנו ממש מתקשרים לצדיקים שאנחנו לומדים. בסוף, כשאני בא ואומר לחבר'ה: 'בואו נעבור ספר', זו דרמה. הם לא מוכנים. אני מרגיש שאנחנו נושמים את האדמו"רים, את הצדיקים שאנחנו לומדים. הם הולכים איתי ואיתנו."

האם למלחמה שאנחנו בתוכה בשנתיים האחרונות היה ביטוי בבחירת תוכן הלימוד? "בהחלט, כשהתחילה המלחמה הרגשתי שאני צריך משהו שילווה אותי בתוך האירוע. בשנה שעברה למדנו 'אש קודש' של האדמו"ר מפיאסצנה, כי הרגשתי שאני צריך משהו

תורות חסידיות שהפכו למסע. הספר החדש

להתקשר אליו. בשנה השלישית – אנחנו כבר חסידים שלו. עם הזמן, אנחנו מוצאים את עצמנו שוהים זמן ארוך בפסקאות שקראנו בשנה הראשונה, כשהתחלה לא היה לנו מה להגיד עליהן. ההיכרות מביאה לכך שאנחנו מצליחים לממש ולהרגיש דברים שלא יכולנו להרגיש לפני כן. אנחנו מגלים את המטענים ואת העומק שיש בכל דיבור. אחרי שבע שנים של לימוד 'קדושת לוי' למדנו 'נועם אלימלך' במשך שלוש שנים, אחרי זה למדנו 'מאור

הספרים ולומדים ביחד. אני גם מרשה לעצמי להביא את עצמי. אני מדבר שם בחופשיות וזה משרה אווירה אחרת."

איך החבורה הזו התקבלה בשיבה?

"לא רק שהחבורה הזאת קיימת כבר עשרים ואחת שנה, אלא היא גם מדבקת. אנשים שלא העלו בדעתם בחיים שזה יקרה להם, קמים לוותיקין ואחרי זה מתיישבים ללמוד בנחת. בכל פעם אנחנו יושבים למשך שעות וחצי. בדרך כלל מתחילים בקריאת סיפורים חסידיים. לרוב זה סיפורים שכבר קראנו הרבה פעמים, אבל אנחנו אוהבים לחזור אליהם. אחד הדברים המפתיעים בעיני בחבורה הזאת, הוא שאנחנו מדברים על ישיבת ירוחם, ישיבה של למדנים ושכלתנים, אבל יושבים שם 40 חברה ומקשיבים לסיפור החסידי. לפעמים אנחנו לוקחים את הסיפור הלאה לכיוונים מעמיקים יותר ולפעמים קוראים וצוחקים, כי גם יש חוש הומור בכל סיפור חסידי.

"מהסיפורים החסידיים אנחנו עוברים ללימוד קצר ונקודתי של מימרות חזקות. היו שנים שלמדנו את ה'צעטיל קטן' של רבי אלימלך מליז'נסק, אחרי זה עברנו ל'צוואות הריב"ש', ועכשיו כבר כמה שנים אנחנו ברוז'ין, לומדים 'עירין קדישין'. אחר כך יש לנו את הלימוד המרכזי – למרות שלא פעם ה'עירין קדישין' משתלט על חלק ניכר – במשך שבע שנים למדנו 'קדושת לוי', כשבכל שנה הספקנו פחות... בדרך כלל בשנה הראשונה שאנחנו לומדים ספר חדש, זו היכרות. בשנה השנייה – אנחנו מתחילים

הושענא

ליל הגות במורשת הראי"ה קוק זצ"ל

הר הזיתים

90 שנה להסתלקותו של מרן הראי"ה קוק זצ"ל | 20 שנה לעקירת ישובי גוש קטיף

ליל הושענא רבה | פרטים בקרוב

הופעה של השחקן והזמר

שולי רנד

קרן אביה

נחלא

את החלל

עולים

להר הזיתים

מייסב המסורת של 'קרן אביה'

מסע חדש יוצא לדרך

בשלב מסוים, התחבר הרב וולפסון לחבורות התפילה של הרב דוב זינגר. "הרבה בוגרים משיבת מקור חיים מגיעים לישיבה. כשפגשתי אותם, התחלתי לשמוע עליו יותר לעומק, וזה עורר בי סקרנות לעולם שלו", הוא מספר. "כך התחלתי להשתתף בחבורות תפילה שהרב דוב מעביר בירושלים, לעבודה משותפת על תפילה, נפש ודיבור. במשך כמה שנים השתתפתי בחבורות האלה, מה שפתח לי פתח לעולם של ברסלב כמו שחיים אותו ב'בית מדרש להתחדשות', וגם פתח לי פתח נוסף בעבודת התפילה. תמיד הייתי מחובר לתפילה, אבל זה פתח לי עוד פתח בעבודה על תפילה וביכולת לקחת ולתרגם את העולם החסידי לעולם של עבודה נפשית. המפגשים הללו היוו תחנה חשובה בהתפתחות הרוחנית שלי. אחר כך העברתי פה בירושם - בישיבה, אבל גם בקהילה - עם עוד אחד מהר"מים חבורת תפילה במשך כמה שנים".

למעשה, מאז התמנה הרב וולפסון לראשות הישיבה הוא מלמד בה מלבד גמרא, בעיקר חסידות. "בנוסף לחבורה המשמעותית בוותיקין, אני מעביר שיעור בשפת אמת לשיעור א'. היו גם שנים שנתתי שיעורים ב'תורת אמת' של ר' לייבלה איגר, שהוא פחות מוכר בעולם בתי המדרש שלנו. בכל יום שיש בשנים האחרונות אני מעביר לימוד משותף ב'ליקוטי מוהר"ן, ובחלק מהשנים אני גם מלמד חב"ד. רוב השיעורים המסודרים שאני מעביר הם שיעורים בחסידות. זה בהחלט

הרב דרוקמן תמיד היה מדבר על תורת ישראל, ארץ ישראל ועם ישראל בתור שלושה דברים שלא יכולים להתקיים בהעדרו של אחד מהם. בניגוד לאחרים, הוא אף פעם לא היה מוכן לסדר איזושהי היררכיה בין הדברים. תמיד היה אומר: הכל

בה שפה מאוד עמוקה. היכולת להקשיב ולהתבונן לעומק בדברים, לא רק במובן השכלי אלא גם במובן הרגשי - זה משהו מאוד חזק בישיבה. מי שלא נמצא בתוך הישיבה, אולי לפעמים לא מזהה את זה. כשזה התחבר אצלי לעולם של החסידות, זה נתן לי מגע נוסף בעולם של החסידות. זה עזר לי להרגיש דברים. יש גם משהו בישיבה שמנסה לקחת את התורה ולא לדבר אותה בצורה שבלונית, אלא לנסות להגיד אותה במילים שלנו. כך גם זה עזר לי לפתוח פתח ולדבר את העולם החסידי, את השפה החסידית, כשהיא עוברת דרכי באיזושהו אופן - גם דרך כלים רגשיים וגם דרך כלים אנושיים, ולהצליח להוציא ממנה משהו שלפני כן לא שמעתי".

שמדבר בתוך מקומות שאין לי בהם מילים. זה היה מאוד משמעותי. בהמשך לכך, הגילוי שלנו, שמבחינתי זה אחד הדברים הטובים שקרו לי בשנה האחרונה, היה כשהתחלנו ללמוד את ה'אהלי יעקב' מהוסיאטין. לראות אותו מול האדמו"ר מפיאסצנה, זה לראות אותו דבר משתי זוויות שונות לגמרי. מישהו שמדבר מארץ ישראל, ומישהו שמדבר מתוך התופת.

"היה מאוד קשה להשיג את הספרים הללו, כיום לא מוכרים אותם. מכרו לנו רק בתנאי שנלמד בהם כל שבת, שמבחינתי זה היה יתרון. החברה לקחה את הספרים ונהיו מחויבים לזה, ולכן זה ממש אירוע ללמוד בהם. יש בספר גם משהו שנוגע בכל מה שאנחנו עוברים עכשיו, וזה מדהים לראות את המבט המיוחד שלו, שמצד אחד רואה את הדברים בצורה שנאמנת לעולם החסידי, ומצד שני נוגע בצורה מאוד יפה באיך שהוא רואה את תחיית ישראל ומתחבר לזה. כשאנחנו מדברים על כל זה מלבד האירועים שאנחנו עוברים כיום, לפעמים אנחנו מרגישים שהוא מדבר ממש עליהם. זה פתח אצלי עוד שער בעבודת ה'.

"מעניין שבמקביל לחבורה הזו, התחלתי עם השנים ללמוד גם עם חבורה מבוגרת יותר מהקהילה בשבתות כשהישיבה לא נמצאת. בחבורה הזו המשתתפים מבוגרים יותר, ויש בלימוד משהו יפה מאוד. מדובר באנשים שכבר עברו פרק משמעותי בחייהם, ובכל זאת הם קמים מוקדם ומפנים זמן לשבת וללמוד יחד, ובעיקר כדי לפגוש את התורה בצמתי החיים שלהם.

"במידה מסוימת אני מרגיש שחלק מהמסע הרוחני שלי גם קשור לישיבה בירושם, שיש

על כך שתפילה קשורה להקשבה. זה אחד הדברים שלמדתי הרבה מהרב דוב. כשאתה מקשיב לעצמך בתפילה, זה אומר הרבה מאוד על מה שהתפילה הזאת מחוללת, על מה שקיים בה ומתגלה דרך הלב שלנו".

תוכל להדגים לנו תובנה שעולה מתוך התפילות שכדאי להקשיב לה?

"במזמור שמלווה אותנו בחודש אלול והימים נוראים, 'לדוד, ה' אורי וישעי', אנחנו אומרים פסוק שמבטא את זה: 'לך אמר לבי בקשו פני, את פניך

איזוהו מסע, והעובדה שלאט לאט הובלתי יותר ויותר תפילות בישיבה חשפה אותי לרבדים בתפילה ששומעים מעמדה אחרת. המפגש כבעל תפילה עם התפילה הוא חזק מאוד, והוא פותח את התפילה באופנים חדשים.

"עם הזמן התחלתי להעביר ערבי הכנה לראש השנה ויום כיפור בישיבה - סוג של התוועדות לפתיחת הלב דרך התפילות ודרך הניגונים. אני מרגיש שהרבה מאוד מהתפילה קשור להקשבה. מי שלומד רבי נחמן, רואה שהוא מדבר הרבה מאוד

מנכיח משהו בישיבה. העובדה שזה מלווה את העולם שלי, מעמידה משהו מהעולם הזה בתוך בית המדרש. אני יכול לצטט גדולי חסידות בשיעורים בשיחות שבת, ומעבר לזה, זה משהו שאני חי אותו, זה הולך איתי, ולכן הוא יוצא מכל מיני מקומות".

הספר החדש שפרסם 'אותך אבקש' - שערם חסידיים לימים נוראים - מהווה מבחינת הרב וולפסון גם סוג של הנכחה. "הספר בנוי על שיעורים שהעברתי כאן בשנים האחרונות לקראת חודש תשרי, שהיו קשורים לכל מיני רעיונות שבניתי, כאשר אלה צמחו מתוך מפגשים שלי עם תורות חסידיות. חלקם זה ממש תורות חסידיות שלימדתי וקצת פיתחתי, וחלקם אלה דברים שנבטו בי מתוך מפגש עם איזושהי תורה חסידית - רעיון חסידי מסוים שאחרי זה עלה ונשזר לעוד מעגלים ולעוד מעגלים, ולאט לאט התפתח אצלי והכה גלים וכך נוצר מעין מסע. אלה רעיונות שבעצם הפכו להיות סוג של מסע.

"עם הזמן, הרגשתי שיש בדברים איזושהו חידוש. חלק מהשיעורים הפכתי גם לפודקאסטים שהעליתי לרשת בצורה מרוכזת יותר, ואנשים שאני מאוד מחשיב אמרו לי שהדברים נגעו בהם, ואז הבנתי שיש פה משהו שנכון להשקיע ולהוציא אותו לקהל".

תפילה, זמן הקשבה

מסע נוסף שעבר הרב וולפסון קשור לימים הנוראים עצמם, מתוקף היותו בעל תפילה בישיבה בימים נוראים. "עם השנים, גם המקום שלי בתפילה השתנה", הוא מתאר. "בהתחלה הייתי ר"מ צעיר, ואז הייתי עובר לפני התיבה רק בתפילות ערבית. אחר כך התחלתי לעבור גם בשחרית, וכך לאט לאט נכנסתי כבעל תפילה גם בתפילות מוסף ונעילה של יום כיפור. גם בתוך התפילות עצמן עברתי

עשינו לך את זה זריזז מסטודנטית למחנכת בשנתיים בלבד

לימודים בקמפוס
יום בשבוע בלבד

במשך שלוש שנים

ובשנה השלישית את כבר מחנכת במערכת החינוך

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

בחורים משיעור א' עד שיעור ט"ו - כולם יושבים ביחד מסביב לאותו שולחן, וכולם מדברים ביחד. תמיד יש כאלה חדשים שצריכים ללמוד את השפה ולהיכנס פנימה, אבל אין היררכיה. יש המון דיבור על הנגיעה, לא במה כתוב פה אלא מה זה עושה לנו ולאן אנחנו לוקחים את זה

המשמרות בין השנה שהייתה לשנה שעומדת להיות. זה הרגע בו כביכול אוספים את כל השנה שהייתה, ומקבלים אלינו את כל השנה שתהיה. זה רגע מאוד עוצמתי שצריך להגיע אליו מוכנים.

"בשנים האחרונות בניתי, יחד עם הרב אוריאל עייטס, סדנה בנושא הזה סביב תורה של אדמו"ר הזקן. באחת התורות המפורסמות של אדמו"ר הזקן על תקיעת שופר, הוא מדבר על כך שהשנה שלנו היא כמו גוף. חסידי חב"ד קוראים לראש השנה: הראש של כל השנה, דהיינו המקום שבו החיות של כל השנה מרוכזות. כמו שהראש בגוף הוא המקום שבו החיות של כל הגוף מרוכזות, וזה מרכז העצבים - כך גם לשנה יש רגע שהוא לא עוד חלק מכל הימים. זה לא רק היום

ה' אבקש'. זה פסוק מזור מאד. אנחנו פונים לנוכח: 'לך אמר לבי', וממשיכים כמי שמדבר על עצמו: 'בקשו פני'. מי אומר 'בקשו פני'? רש"י מפרש, 'לך - בשליחותך'. הלב שלי אומר לי בשליחותך: בקשו פני, וממילא: את פניך ה' אבקש. דוד המלך מספר לנו שהוא שומע את הלב שלו מבקש את ה', אבל מתוך הבקשה הזו הוא שומע את ה' לוחש לו: בקשו פני. בקשת ה' שלנו מתחילה כשהלב שלנו שומע את ה' מדבר אלינו מתוכו ולוחש לנו, בקשו פני. בכל תפילה שלנו יש הקשבה לבקשה שנמצאת בלב שלנו, ושם מדבר אלינו ה' יתברך.

"עם השנים, הדברים האלה לאט נפגשו. העולמות בהם עברתי בתורת החסידות, והעולמות של תפילות הימים הנוראים וההכנה לקראתם, הלכו והיכו אחד על השני, הלכו והתחברו זה לזה. שני המסעות האלה מתחברים בעצם למסע אחד - המסע שהספר הזה מעביר שיש בו הרבה מאוד בקשת ה', שגם כך נמצאת בימים הנוראים. פגשתי אותה גם דרך העובדה שבתפילה אני מבקש את ה' בשביל קהל גדול, וזה משהו שמלווה ומהדהד בתוך הלב. כשאתה מגיע עם לב פתוח למקומות האלה, כל הדברים האלה מתחברים.

"הימים הנוראים עצמם מעבירים אותנו מסע מאוד מאוד משמעותי. אחד הרגעים שמשמעותיים עבורי בראש השנה, זו תפילת ערבית של ראש השנה. לכאורה, תפילת ערבית של ראש השנה היא כמו תפילת יום-טוב רגילה. יש בה רק נוסח קצת שונה, אבל לכאורה אפשר לסיים אותה מהר. בניגוד לשאר התפילות, אין בה פיוטים, כך שאין כביכול מקומות להאריך. אבל בעיניי, יש שם רגע שמכנס בתוכו את כל השנה שהייתה. זה הרגע של חילופי המשמרות. תפילת ערבית הראשונה של השנה היא הרגע של חילופי

הראשון של השנה, אלא הראש של השנה. שם כל החיות של השנה מרוכזות. אדמו"ר הזקן מדמה את השנה כולה לגוף אורגני. כשם שבגוף אורגני כל החלקים שבו משוחחים אחד עם השני, כך כל מרכיב בשנה מכיל בתוכו מגע גם עם כל המרכיבים האחרים. כשהאצבע שלי חולה, החולי הזה זורם בכל המערכת הגופנית. כשיש לי בעיה בבטן, כל הגוף באיזשהו מובן סופג את זה. אדמו"ר הזקן אומר שגם השנה היא כזאת.

"ובכן, רגע לפני שהשנה נגמרת, יש לנו הזדמנות לאסוף את כל מה שעבר עלינו כל השנה. כשאנחנו מסיימים שנה, אנחנו מגיעים למקום שבעצם כל העקומה הזאת קיימה מערכת יחסים אחת עם השנייה. לכל שנה יש סיפור, שכל החלקים שעברנו דרכה מרכיבים אותו. מה הסיפור של השנה שהייתה? אנחנו לא יודעים בדיוק. תוך כדי שאנחנו הולכים וצועדים בתוך הסיפור הזה, אין לנו אפשרות לגעת בכל הסיפור. אבל רגע לפני ראש השנה, זה זמן להתבונן על כל השנה ולנסות לרגע לשחזר מה עברתי בשנה הזאת: איפה התמודדתי, איפה הצלחתי, איפה נכשלתי, איזה דברים התחדשו לי, איזה דברים הייתי רוצה לחדש, איזה עולמות רגשיים חוויתי, איזה דברים פעלו עליי ועיצבו אותי, באיזה מקומות הייתי מתוסכל, באיזה מקומות הייתי שמח, איזה צמתים עמדו בפניי, איזה אחריות קיבלתי... זה רגע לאסוף, להתבונן, ואחרי שאני מתבונן יש לי את זה ואני יכול להגיע לתפילה.

"רגע לפני שהשנה מגיעה, זה הזמן שבו אתה מוסר חזרה את השנה הזאת לקב"ה. אצל המקובלים זה מכונה 'דורמיטא' - התרדמה שנופלת על העולם. כמו שאדם הולך לישון כל יום והוא מוסר את החיים שלו חזרה לקב"ה, כך כשהשנה נגמרת, כביכול השנה נרדמת, ואנחנו מוסרים חזרה את החיים של השנה הזאת לקב"ה, ומתפללים שמחר בבוקר נקבל חיים חדשים. בחסידות חב"ד מסבירים שאנחנו לא יודעים אם למחרת בבוקר בכלל הקב"ה יחזור ויקיים אותנו... ולכן אנחנו תוקעים בשופר, כדי שהקב"ה ימשיך לנו חיים חדשים. הרגע הזה של תפילת ערבית, זה הרגע שבו החיים נאספים ואחר כך הם חוזרים.

"בעיניי, הפתיחה של ראש השנה מהווה סוג של קבלת עול מלכות שמיים כללית. בקריאת שמע על המיטה אנחנו אומרים: 'בידך אפקיד רוחי, פדיתה אותי ה' אֵל אמת'. בכל יום כשאנחנו הולכים לישון, אנחנו מקבלים את מלכותו של הקב"ה. למה? כי אנחנו משחררים. אנחנו באים ואומרים: אנחנו מוסרים לך את החיים של כל היום, ואנחנו סומכים עליך שאתה תחזיר לנו את החיים. אנשים שלא מסוגלים לשחרר, לא יכולים להירדם. אני חייב להשליך את עצמי על הקב"ה כשאני הולך לישון. זה קורה בקטן כל יום, וזה קורה בגדול בכל שנה. אנחנו מסיימים את השנה, ואנחנו באים אל

פתח לי את השער לחסידות. הרב מנדל וכטר

הקב"ה ואומרים: 'בידך אפקיד רוחי' – אנחנו מוסרים לך את כל השנה שהייתה. את כל מה שנתת אנחנו מוסרים אליך, כי אנחנו יודעים שזה בעצם אצלך. יש משהו שמחזיק את הכל. הוא מחזיק את כל מה שעברנו אנחנו, הקטנים, וגם את מה שכל עם ישראל עבר. אדם שמוסר את החיים שלו להקב"ה הוא מחובר, וכך הוא גם מקבל את החיים מחדש.

"אנחנו נמצאים כיום בתקופה שקורים המון דברים מסביב. הקב"ה דורש מאיתנו להחזיק המון דברים. מצד שני, אנחנו נמצאים בימים מאוד מתוחים, מאוד לא פשוטים, מכל כיוון – מבחינה לאומית, מבחינה ביטחונית, מבחינה פנימית, מבחינה איפה העם שלנו נמצא. ולכן כולנו צריכים באיזשהו מקום את השחרור הזה. אנחנו צריכים להגיע לראש השנה הזה, ולהאמין שאנחנו מפקידים בידים של הקב"ה את כל האירועים האלה. כולנו צריכים לרגע את השחרור הזה, כדי שנוכל להתחדש. זאת עבודה שהלוואי שכולנו נעשה אותה לקראת ראש השנה הזה, והלוואי שנצליח".

פתאום שומעים דברים חדשים

בשנתיים האחרונות עלתה הישיבה לכוורות בנסיבות מצערות. במהלך מלחמת 'חרבות ברזל' איבדה הישיבה עשרה תלמידים: אריאל אליהו, ינון פליישמן, איתן רוזנצוויג, איתן פיש, יקיר שנקולבסקי, גדעון אילני, אלישע לוינשטרן, אפרים יכמן, זיו חן ואיר חנניה הי"ד. איך אתה רואה את כל האירוע הזה ממקומך, כראש ישיבה שעוסק גם בתורת הפנימיות?

"בתקופה הזו הישיבה עברה מסע מתמשך. מעצמנו לא היינו מבקשים אותו, אבל אחרי שהקב"ה פקד אותנו עלינו אנחנו מרגישים שעברנו מסע מאוד מיוחד. זה מסוג הדברים שמעולם לא הכינו אותי אליו,

ומצד שני אני יודע כיום שכל החיים שלי היו הכנה לדבר הזה.

"היו רגעים שעמדנו בהם, יחד עם ראש הישיבה הרב אוריאל והר"מים, והרגשנו שאנחנו מגשימים כמו עיוורים באפילה, בחיפושים אחרי קרקע יציבה להניח את הרגל, ובסייעתא דשמיא והרבה עזרה זה מזה מצאנו את הכוחות ואיתם את המילים שליוו אותנו וסללו לנו דרך בתוך המסע.

"אחד הדברים המדהימים, זה שבתוך המקומות האלה, בתוך המצבים החשוכים שהיינו בהם, גילינו המון תעצומות נפש, המון כוחות, המון אמונה. חלק

מזה היה קשור ליכולת לשתוק ולא להגיב באופן מייד. יש דברים שנמצאים בעומק של ההתרחשות, ואנחנו צריכים להקשיב להם ולדייק את מה אנחנו שומעים בתוכנו, ואז גילינו – גילינו כוחות, אוצרות של אמונה, אוצרות של תפילה ואוצרות של תעצומות נפש שהיו בתוכנו, בתוך החבורה שישבה כאן בבית המדרש ובלב החבורה שלחמה בשדה הקרב. בתוך כל הדבר הזה נרקם סיפור, נולדה תורה. התורה הזאת נולדה מהדם הרוחני שזורם בבית המדרש שחלקים שלמים שלו לוחמים, ומתוך האירועים הצלחנו לשמוע את קול ה' מדבר אלינו.

עשינו לך את זה זריזזז מאווד מבת שירות לאשת חינוך מהיום הראשון

יום לימודים בקמפוס
במסגרת השירות הלאומי

ופטור מלא משכר הלימוד בתקופת השירות

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

**כמו שבראש
מרוכזת החיות של
כל הגוף, וזה מרכז
העצבים - כך גם
לשנה יש רגע שהוא
לא עוד חלק מכל
הימים. זה לא רק
היום הראשון של
השנה, אלא הראש
של השנה. שם כל
החיות של השנה
מרוכזת**

שהרגשנו, שהנה, משהו עובר דרכנו, פתח אותנו להרגיש גם מה קורה במקומות אחרים.

“עניין נוסף הרגשנו בצורה חזקה לאורך כל התקופה: דווקא מתוך החבורה שיצאה ללחום, הקריבה את חייה ומסרה את נפשה בקרב – נפתח לנו פתאום זרקור על האוצרות שיש לנו פה. כיוון שפגשנו אותם פתאום בצורה מאוד חזקה, זה פתח לנו איזושהי הארה על הנשמות שיש לנו כאן, והבנה איזה נשמות בכלל יש בדור הזה. מצד אחד, אנחנו בוכים על ההולכים. מצד שני, אנחנו פוגשים דרכם את העוצמות של מה שתורה יכולה לחולל. כל אחד מהם היה עולם מיוחד, ואנחנו פוגשים דרכם את המגע, את מה שתורה יכולה לבנות ולהצמיח מבן אדם. אנחנו פוגשים דרכם את תעצומות הנפש של נשמות שמבקשות חיבורים עם עם ישראל, עם התורה ועם עוד המון המון מרחבים של חיים. אנחנו מזהים בריאות בחיבור בין תורה לבין מערכות נוספות. זה כוח שקיים בבית המדרש, בתורה ובדור מסביבנו.”

“זכינו לעבור את כל מה שאנחנו עוברים בתוך בית מדרש שמדבר בשפה רוחנית, כך שניתן לגשת לתורה, להקשיב ולשמוע בתוכה פתאום דברים שלא שמעת קודם. מה שאנחנו עוברים, ליווה את כל השיחות שנתתי בשיבה במשך השנה. הייתי מגיע ופותח את הפרשה, ודברים שלא שמתי לב אליהם מעולם פתאום דיברו אליי, נתנו לי מילים לבטא את מה שאנחנו עוברים והעניקו לי כוח. כשאדם מבקש נחמה בתורה, התורה מלווה אותו ומחזקת אותו ונותנת לו כוחות. בתוך כך נוצרו קשרים מאוד מיוחדים ועמוקים בינינו לבין המשפחות השכולות. אנחנו מלווים אותם, הם מלווים אותנו, ואנחנו עוברים את זה ביחד במידה מסוימת. אנחנו מגלים את הכוח באנשים שליחנו, אנחנו מגלים שאנחנו שואבים כוח מהאנשים שעוברים את זה ביחד איתנו, ועצם העובדה שאנחנו נמצאים במקום שאנחנו נותנים כוח לאחרים, נותנת גם לנו עצמנו כוח.”

“אפשר לראות שאנחנו עצמנו צמחנו וגדלנו מאנשים שעברו את מלחמת יום כיפור. הם המנהיגים של העולם הדתי-לאומי, הם מנהיגי התורה. אנשים שעברו את מלחמת יום כיפור, חזרו עם כל תעצומות הנפש וגדלות הנפש לתורה, ויצאו משם להוביל אותנו. התפקיד שלנו כיום זה להיות אלה שבונים את הדור הבא ומובילים את עם ישראל קדימה. אני מאמין שהמלחמה הזאת שאנחנו בתוכה תדרוש מאיתנו לחזור לבית המדרש. היא מטילה המון אחריות על הציבור שלנו שמצד אחד נוכח בבית המדרש, ומצד שני נוכח גם בתוך המלחמה ומקשיב לדבר ה' שמדבר אלינו בימים האלה.”

“כשכל האירוע יסתיים בעזרת ה', יש לנו אחריות גדולה לחזור לבית המדרש ולהקשיב לתורה שהקב"ה מלמד אותנו בדור הזה. התפקיד שלנו כיום זה לבנות את עולם התורה, לגדל את הנשמות הגדולות האלה, ולדאוג שהמקל יעבור אליהם כמו שצריך.” ■

“למדתי הרבה דברים על התקופה הזאת. אחד מהם הוא שלכאב יש כוח לפתוח את הלב, לרכך אותו ולהפוך אותו לאדם רגיש יותר, אנושי יותר ומקשיב יותר. דווקא העובדה שעברנו בתוך כאב, עזרה לנו להגיע אל התורה ולהקשיב לה ממקום שמבקש נחמה, שמבקש רחמים, וזה עזר לנו גם להיפתח לאנשים אחרים בעם ישראל שכאבו כאב מצד אחר, ולהיות שותפים לכאב שלהם. נוצרו פה חיבורים מפתיעים עם אנשים מהעוטף שעברו כאב אחר לגמרי, ושבמפה הפוליטית אנחנו נמצאים במקומות אחרים לגמרי. אבל דווקא העובדה

עזר דוד
ייעוץ ופיתוח

מחפשים עבודה משמעותית עם אווירה משפחתית

בעיר דוד יש לנו מגוון רחב של משרות להציע לכם בין היתר בתחומי

הדרכה • ניהול בכיר • ניהול משמרת
ניהול צוותים • שירות לקוחות • עבודה מועדפת
בינוי • חפירות • חשמל • אחזקה • חקלאות
אירועים • הנהלת חשבונות • כספים • משאבי אנוש
ארכיון • רכש • אדמיניסטרציה • אופרציה

לצפייה במרכזים ניתן לרשום בגוגל:

דרושים עיר דוד

לשליחת קורות חיים
סרקו את הקוד:

איך אני יכול להיות שותף לתחיית הקודש?

איתי אסמן

יהודי ויהודיה נמצאים בתהליך האישי שלהם מול הקב"ה. מה שמוטל עלינו זה רק להזמין ולהציע. ובנוסף, יש לדעת שאנחנו לא מציעים משהו זה, אלא תורה ומצוות, הדבר שהם הכי מבקשים ומחפשים - הקשר עם ה' יתברך. לא אנחנו יוצרים את הקשר אלא אך ורק נותנים מענה למבקשי ה', ורבים משוטטים בארץ ומבקשים אותו. הצמא בלתי נתפס ומי שיש לו עיניים רואה.

יש כאלו שרוצים לקחת חלק בגאולה הרוחנית ובתחיית הקודש אך הם לא בורכו ביכולת להעביר שיעורים, ולא יכולים לארח בשבת או מתביישים להציע להניח תפילין. גם הם יכולים להיות שותפים - על ידי תרומה ל"ראש יהודי". ב"ה בעיר הקודש תל אביב יש הרבה מאוד יהודים שמתחזקים דווקא אלו שראו הכל וחוו הכל, מרגישים את הנשמה שלהם בצורה הכי חזקה והרצון העמוק שלה להתחבר לה'. ב"ראש יהודי" נותנים תשובה למבקשי ה', יש קהילה של חוזרים בתשובה, שיעורי תורה, בית כנסת פעיל עם תפילות בשבתות וחגים, תפילות ענק ביום הכיפורים ושמיחת תורה, סעודות שבת וחג המוניות, הדרכה אישית, תנועה של בני נוער, מדרשת אביב לבעלות תשובה ועוד. יש ביקוש מאוד גדול והפעילות מוכרחת לגדול. בשביל הגדלת הפעילות ומתן מענה לביקוש הגדול צריך כסף, זו הדרך שלכם להיות שותפים לתנועת התשובה ומפעל התשובה שהקב"ה עושה בעולמו. כמה זכויות יש למי ששותף במפעל האלוף הגדול הזה. יהודי אחד שחוזר בתשובה וחוזר לשורשים שלו זו לא רק השפעה פרטית עליו אלא גם על הבית שהוא יקים ועל ילדיו שילכו לחינוך עם יראת שמיים ומסורת ישראל. כמה מצוות נוספות בעולם ברגע שיהודי אחד מתחבר לה' יתברך, פלאי פלאים. כמה קדושה וטהרה נוספות בעם ישראל ובארץ ישראל, כמה סייעתא דשמיא במלחמות מול אויבנו, כמה אחדות בעם ישראל. זוהי משימת הדור, השיבה אל הזהות, השיבה אל עצמנו, אל הנשמה הפרטית והלאומית. מי שרוצה להיות שותף בממון יכול לתרום ל"ראש יהודי" מכספי מעשרות, והכסף גם מוכר לתרומת מס בסעיף 46.

שתהיה שנה טובה ומתוקה לכל בית ישראל, תכתבו ותחתמו לחיים טובים ולשלום asmanitai@gmail.com

עשרות אלפי נשמות התעוררו מאז המלחמה

מאז תחילת המלחמה עיקר הטורים שלי בעלון הוקדשו לתחיית הקודש, בכל מרחבי ארצנו; הסיפורים על ההתחזקויות בצבא הסדיר והמילואים, המסעדות שהפכו להיות כשרות בזכות השפים והביקוש הציבורי, התיכונים עם המרד הקדוש של התפילין, האומנים שחוזרים בתשובה ושרים שירי קודש, האופנה של הציציות בחוץ, הנהירה לסליחות בכמות שלא נראתה בעבר ועוד. לדעתי השנה ישבר שיא בכמות היהודים שיגיעו לכותל, כל ערב בחודש אלול אירוע הסליחות נראה כמו ערב ראש השנה וערב יום הכיפורים שבשנים קודמות, והשנה הקרן למורשת הכותל יצטרפו הגברה לטובת עשרות האלפים שהיו מחוץ לרחבה. אשירנו שזכינו.

ברגע שאנחנו רואים את התופעה המופלאה הזו, אנחנו יודעים שהיא אמיתית ושאינן לה הפסק, והיא רק תלך ותגדל - כי מי שמוכיל את התנועה הזו היא ה' בכבודו ובעצמו, הוא פועל על ידינו ומתוכנו ומביא את הגאולה לתכליתה הסופית. וברגע שה' מנהל כאן את העניינים, מצד אחד אנחנו יכולים לבטוח בו ולהיות רגועים שהכל יהיה בסדר, אך מצד שני אנחנו צריכים להשתדל ולהיות שותפים בגאולה הרוחנית. כמו שה' הוא זן ומפרנס לכל, ובכל זאת אנחנו אוכלים, כי האוכל לא מוזרק לנו באינפוזיה. וה' גם חונן לאדם דעת, ובכל זאת אנחנו עומלים בלימוד התורה, כי אנחנו לא מקבלים את התורה בשינה. כך גם בסוגיית התשובה, העובדה שהקב"ה מוביל את תחיית הקודש, מחזיר שכניתו לציון וגורם למאות אלפי יהודים לשוב לשורשים, לא אמורה לגרום לנו לשבת בצד ולהביט על התהליך הזה כמו שצופים בסרט מעניין, אלא לקחת בו חלק פעיל. מי שרכש את המבט האלוף על המציאות הישראלית לא יכול לשבת בצד, הוא חייב להיות חלק מהדבר הגדול הזה.

איך לוקחים חלק? אתם כבר יודעים: מציעים לחבר בעבודה או במילואים חברותא, נותנים שיעור במקום העבודה על פרשת השבוע, מזמינים חבר לסעודת שבת או לראש השנה עם הסימנים והברכות, תולים את זמני התפילות ליום הכיפורים בבניין עם הוראות הגעה לבית הכנסת, מזמינים לסוכה, ומציעים תפילין ונרות שבת. יש לדעת שאנחנו לא צריכים להחזיר אף אחד בתשובה, הקב"ה דואג לזה, כל

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראשי יהודי 052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

הנני
בית המדרש לשליחות מבית ראשיהודי
נפתחה ההרשמה לשנת תשפ"ו

סינון לנשים וגברים בגילאי 19+

טובי המרצים, הנושאים והכלים בתחום הקירוב

15 מפגשים בפחת תקווה

תוכנית ערב שבועית ימי רביעי חשון עד שבט

הצטרפו למאות הבוגרים שכבר שותפים לעשייה!

בואו לאמונה, אהבה, אהמון ולקרבה!
לפרטים נוספים: רעות 052-3003900

יש מקום לכולם בגן מאיר

צרב יום כיפור
יום רביעי 1.10 מ' תשרי

כניסת החג ותחילת הצום 18:05
תפלת כל נגרי בגן מאיר 18:25
מעגל שירה ושיח בגן מאיר 20:45

יום כיפור
יום חמישי 2.10 מ' תשרי

תפלת נאולה בגן מאיר 17:00
צאת החג ותקיעת שופר 19:01

גן מאיר, רח' קינג ג'ורג' 35, ת"א

10 ספרי קומיקס ילדים ב-485 ₪
"הגיע הזמן"

כולל משלוח עד הבית

להזמנות: www.roshe.org
052-5665005 | 02-6791122

שבת הקיץ מוזיקלית

אורה רבקה וינגורט

מאתמול, מסדר את הזרים, ובוהה במילים החרוטות על האבן הקרה. יש לו חשבון ארוך ולא סגור עם אלוקים. אבל כשבשבע שעבר היו צריכים עשירי למניין בחלקה ליד זו של דודי, הוא שם יד על הראש, ולקול אמירת "יתגדל ויתקדש שמה רבא", ענה בשפה רפה, "אמן".

רעות היא **פעילה חברתית**. היא גרה בערד, ובזמנה החופשי היא מפקדת על אריות חבילות מזון לנזקקים. שלוש מאות קופסאות הם סיימו כעת להכין למשפחות מעוטות יכולת לקראת ראש השנה. יש בקופסאות האלו כל מה שצריך לחג ובכלל. קמח, קופסאות שימורים, סוכר, מלח, שמן, פסטה ואורז. אההה, וגם דבש כמובן, שתהיה שנה טובה ומתוקה.

שיר היא **בעלת קול נדיה**. מאז שהתחילה להתחזק, היא החליטה שהיא לא מופיעה בשבת. מעין עולם הבא יום שבת מנוחה. רק דבר אחד היא מבקשת. שלא תשפטו אותה על שהיא שרה לפני קהל מעורב. גם זה אולי יבוא יום אחד. אבל כשהיא שרה בערב סליחות שארגנה העירייה המקומית "אדון הסליחות, בוחן לבבות", עין לא נשארה יבשה.

פרח היא **סטודנטית למדעי החברה**. היא תתחיל את השנה האקדמית באוקטובר, אבל בינתיים, בספטמבר הזה היא שוהה במושבים שנפגעו במלחמה, בגבול הצפון. היא וחבריה התנדבו בשדות סביב, הכשירו מחדש את הגנים לפתיחה לקראת שנת הלימודים יחד עם צוותי החינוך המסורים, וכעת הם מסתובבים בין המקלטים ששופצו בקיץ האחרון. הם מנקים אותם ומארגנים אותם, ורק מייחלים שלא יהיה בהם שימוש יותר.

שלומי הוא **בחור ישיבה** בשנה ה'. הוא עוסק בתורה, כפי יכולתו. הוא עשה את כל המסלול. ת"ת, ישיבה קטנה, ישיבה גבוהה. וזה לא היה לו קל. עכשיו בא-ל-ו-ל הזה, על אף הקושי שלו להתרכז במשך כמה שעות ברצף, הוא קיבל קבלה על עצמו לא לקום להפסקת קפה יותר מפעם אחת במהלך הסדר. אחת היא המשאלה בליבו, אותה הוא מבקש. לשבת בבית ה' כל ימי חייו. שיזכה.

דב הוא **אב שכול**. הבן שלו, דודי, נפל במלחמת יום הכיפורים, בתעלת סואץ. דב יושב יום יום ליד הקבר של דודי, בהר הרצל. הוא מנקה את האבק שלא הספיק להתאסף

צחי

הוא **נהג מונית**, כבר שלושים שנה על ההגה. יש לו אישה וילדים תודה לא-ל, ודירה. אפילו עם המשכנתא הוא די מסתדר. אבל בלילות הוא לא ישן. כי הבן שלו, כפרה עליו, נמצא שם עמוק בעזה. כבר כמעט שנתיים, עם הפסקות קלות ביותר, הוא בשדה הקרב. כמו אריה הוא נלחם עם חבריו, כמו אריה. כן הוא גאה בו, בטח, ללא ספק. אבל איך יישן? איך לא יפחד?

שמעון

יושב רכון על גבי שולחן העבודה. הוא מסדר את משקפיו ומעיין בדקדוק במילות הסת"ם היפהפיות שלפניו. שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד. הוא **אברך שתורתו אומנותו**, ומסתפק במועט שבמועט. בשעות הקטנות של הלילה, אחרי סיום ה"סדר", הוא בודק תפילין ומזוזות כדי להכניס עוד כמה פרוטות הביתה, למחיית משפחתו הברוכה. כשהוא מסיים את העיון, בעת גלגול המזוזה אחרי הבדיקה, הוא ממלמל בדבקות: שומר ישראל, שמור שארית ישראל, ואל יאבד שארית ישראל האומרים שמע ישראל. הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. שהמזוזה הזו תגן על בני הבית ועל כלל ישראל כולו.

ניצה

היא **חברת קיבוץ** כבר למעלה מחמישים שנה. הילדים שלה לא רק נטשו את הקיבוץ, הם גם ירדו מהארץ. נמאס להם ממה שהולך פה במדינה. והיא מבינה אותם. גם היא דאגתה עמוק בליבה, וגם על פניה. נראה כי מפעל חייה וחיי חבריה קורס מול העיניים כעזרמת קלפים. חלומם מתמוסס בלהט המשיחי של קומץ אנשים פנאטיים. אבל היא לא תעזוב את הקיבוץ וגם לא את הארץ. היא נאחזת בתקווה. מחזיקה בה. התקווה גם בשנות האלפיים, שיפה ושונה תהיה השנה.

ליוורם

יש **כאסטה בשוק**. הוא נמצא שם מזריחת החמה ועד צאת הנשמה. אבל הכל בסדר. הוא אוהב את העבודה. את האנשים (חוץ מאלה המעצבנים), את הרעש הבריאי של ערב החג, את הריחות וכמובן את הטעמים. הוא אוהב את היכולת לתת לרונה בדיוק מה שהיא רוצה, למה לא? בכיף! שיהיה לה טוב על הלב. העיקר שיש עבודה. שאפשר לקום בבוקר ולפתוח את היום. הרי הוא ידע גם ימים אחרים בשנה האחרונה. בין אזעקות לנפילות, העסק כמעט קרס. אבל הכל טוב, הכל טוב. ויהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב. הוא בטוח.

לינדה

היא מה שתקראו **קפלניסטית**. היא גרה בדירת סטודנטים בתל אביב, עמלה כל השבוע על לימודי התואר ועובדת קשה. אבל בחמישי בלילה, במקום לצאת למסיבה, היא הולכת להפגין. למען החטופים. היא לא יכולה לראות את התמונות שלהם בלי להתחלחל. היא לא מסוגלת לראות את הכאב התהומי והבלתי נתפס בעיני המשפחות. היא לא מבינה, איך כולם ישנים? היא כל כך רוצה לנער את כולם ולעוק, תתעוררו!!! לפני שיהיה מאוחר מדי. שעון החול אוזל! עוד שנה תיסגר - ככה??? היא מסרבת להיכנע לאדישות, ולא מוכנה לוותר. עד שכולם יחזרו. כולם.

צ'יקו

בדרך לסליחות בכותל. הוא מחכה לזה כל השנה עם החברים. הוא **אוהד הפועל**, עף על נרגילות ושש בש, אבל ה'היי' של השנה זה הלילה הזה. צ'יקו יוצא עם הרכב מבית שאן, שם הוא גר, ועולה לירושלים. הוא חונה ליד האצטדיון ולוקח שאטל לעיר העתיקה. הוא לא יחיד כמובן. יש אלפים ורכבות כמוהו. הם מכורים ללילה הזה שמתדלק אותם לחודשים ארוכים. עמוק בתוך השנה. מה הוא עשה אתמול בלילה? זה לא משנה. וגם לא מה שעשה לפני חודש. עזבו, הוא כבר התחרט על זה מזמן. הוא יודע שאלוקים הוא אבא טוב, והוא שר לפניו מכל הלב ובכוונה טהורה, "חטאנו לפניך, רחם עלינו".

זהר

לא יחזור הביתה לחג. הוא לא ישב עם המשפחה ויערוך את הסימנים. הוא לא יעשה צחוקים וישיר ויקבל ברכה מסבא ונשיקה רטובה מסבתא. הוא יחכה לסימנים אחרים. חשאיים, סודיים, שאי אפשר לפרט. הוא **נמצא אי שם באדמת אויב**. אם אמא שלו הייתה יודעת איפה הוא... הוא עם זהות מושאלת, בחסות המוסד. מגן על תושבי הארץ, שיוכלו לאכול את סעודת החג בהשקט ובבטח.

נגה

מביטה סביבה אך מתקשה לעכל. רק שהעצם של הדג לא תיתקע לה בגרון, עם הדמעות שהיא חונקת ומנסה לבלוע שם. זה לא שהיא לא שמחה. היא שמחה שהיא עשתה את הצעד האמין הזה **וישאה בשנית**. היא הייתה גיבורה, ואחרי שהתאלמנה החליטה להתחיל פרק חדש בחיים. היא בחרה לזנק ראש ושיקרה הים. כן, אפשר לומר שהוא נקרע. הוא אבא טוב לילדים שלה, היא יודעת. אבל היא גם מתגעגעת. מאוד.

אדל

(או עדן כמו שהיא נקראה לפני התשובה) יושבת עם החברות והילדים, והילדים של החברה עם עוד חברה והילדים שלה, סביב שולחן החג. היין נשפך, התינוקות בוכים והזוטוטים מקפצים. הן מנסות לעשות סדר ולהחזיק את המורל גבוה, לומר

לשוננו, ונזהר משמץ רכילות או אבק לשון הרע. את פיו הוא שומר בקדושה עילאה כדי שיהיה ראוי לשאת תפילה, כשליח הציבור במוסף של הימים הנוראים. הוא יזעק השנה, כפי שלא זעק מאודו. אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו! הוא יעורר את הציבור הקדוש בקולו, שיחושו שהעולם כולו רוטט כעת. שהכל תלוי בתפילה. שלא יהיו עוד פיגועים, ומחלות קשות, והתקפות טילים מאיראן ומתימן. הוא ישפוך שיח לפני קונו שתחבטל גזירת הגיוס, ובני התורה יוכלו ללמוד, למען שמו, בשקט ובשלווה. הוי, אבינו מלכנו, פתח שערי שמיים לתפילותינו!

מה שצריך ולעשות שמייח. אבל אויש, איזה בלגן. בעלה אצל הצדיק, אך היא לא אצל חמותה. חמותה בקפריסין. קשה לה לבד עם כל הפיצק'לך, אבל היא לא ממורמרת. היא מרגישה מאושרת. איזו זכות. ליבה מתרונן כעל כנפי היונה. היא בציון **ובעלה בציון הקדוש**, אומנה.

רועי

התקשר לפני החג כדי לברך את דנה והילדים. הוא **בסבב שישי/שביעי/שמיני של מילואים**. הוא לא בדיוק זוכר איזה מהם, אבל מי סופר? הוא נוסע כעת, בעיצומו של היום הקדוש, בג"פ, מפטרל, אבל מרגיש למרות זאת התעלות שאין כמוה. הוא כל כך מתפעל מדנה ששחררה אותו שוב, ומהילדים המקסימים שמפרגנים ומנסים לעזור ככל יכולתם. הוא מרגיש זכות בימי הדין האלו ללבוש מדים ולהיות עבד לגוי קדוש. הוא לא רוצה להתבלט בדין, בתוך עמו הוא מעדיף לשבת - להיספג עם משפחתו בקדושת הכלל.

מענדי

הוא **שליח צעיר**, עם בית חב"ד מאיר במרכז העיר. הוא מסתובב בראש השנה במשך כחמש שעות, ללא לאות, בין כל הבתים, כדי לוודא שאין אף אחד שלא שמע קול שופר: שושנה ובנה רמי הנכה; ניסים שמרותק למיטת חוליו; לאה האם החד הורית שקשה לה לצאת עם כל הילדים לבית הכנסת; ועדנה שילדה לפני שבוע. בכל תקיעה ותקיעה הוא משווה לנגד עיניו את דמותו של הרבי, ומבקש שיישמע כבר קול שופרו של משיח.

סוניה

גרה בכרמל. היא מורה בבית ספר היהודי המקומי, ומסורה לעבודתה באופן מעורר השתאות. מידת הזיקה שלה למסורת קלושה, אבל בוער בעצמותיה להחזיר בליבות תלמידיה ותלמידותיה היקרים, זהות יהודית יוקדת. היא ותלמידיה הכינו לפני החג כרטיסי שנה טובה לילדים בשדרות. הם עמלו עם ה-AI לנסח את הברכות בעברית תקנית, והוסיפו ציורים מכל הלב. בראש השנה היא תתפלל בבית הכנסת הספק אורתודוקסי בשכונתה, ותישא תפילה לבורא עולם שעושה שלום במרומיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ועל כל העולם כולו.

הרב ברגמן

הוא **משיגית חשוב בשיבת נתיבות התורה**. הוא עושה תענית דיבור מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים, כדרכם בקודש של בעלי המוסר. גם כל השנה הוא שומר מאד על

אגם

היא בחורה צעירה ש**חזרה משכי האוני**. על אף שהיא לא למדה באולפנה או בסמינר, היא אחת ממחזירות התשובה הגדולות שבדור. היא בחרה בדרך אמונה, והדביקה באמונתה רבבות מעם ישראל. את ראש השנה האחרון היא עשתה בגיא צלמוות, והשנה תוכל לעמוד בבית הכנסת ולהתפלל כבת חורין, ליד אמה. לפני תקיעת שופר היא תוכל לכוון, בכוונה שקיבלה משמעות כה מטלטלת השנה, ורק היא וחברותיה מבינות את מלוא משמעותה: מן המצר קראתי י-ה, ענני במרחב י-ה.

עמירם

שוכב ללא נייע במיטה שלו **במחלקת שיקום, בתל השומר**. התאונה המחרידה שעבר השאירה אותו משותק בכל גופו, והפכה אותו לסייעודי לחלוטין. לא ברור לו מה מטרת חייו כעת. אך נשארה לו יכולת אחת, שמעניקה לו תחושה ברורה של משמעות. על אף הפגיעה המוחית, הוא מסוגל לחשוב ולהתרכז לכמה דקות ביום, לפני שהוא מתעייף וחוזר לישון. את הדקות האלו הוא מייחד למחשבות על החטופים, ונושא תפילה אילמת שיחזרו הביתה לשלום.

רויטל

היא אמה צעירה, **בגבעה נידחת על ספר המדבר**. היא מסורה לבעלה ולילדיה, ושמחה בעיקר על הזכות לכתוב עוד פרק בהיסטוריה של עם ישראל. בבוקר של ראש השנה היא תקום לפני הנץ, כמנהג האר"י הקדוש. זו גם תהיה ההזדמנות היחידה שלה להתפלל בטרם יתעוררו מעין, שילה, צורי ובאר. הרי בעלה לא פה, הוא במעצר מנהלי. היא תשב על הסלע, ותתלבש בעפר שהיא ובני ביתה זוכים לחונן. היא תאמר את ברכות השחר לאט, ואחר כך תדבר עם ה' מהלב, כמו שהיא משחנ"שת עם חברה טובה. החמה תעלה מעל הרי מואב, ודמעותיה החופשיות יזלגו בחופשיות ויתמזגו בגווני הזריחה המטורפת שתתגלה מעל ים המלח.

שולה

כל רגע פנוי בהם לאמירת תהילים. היא תשלים ספר, ואז עוד אחד כמניין כפ"ר. ואם היא תסיים גם אותו, היא תמשיך עוד קצת, כמה שהיא רק תוכל. היא לא תתפלל רק על עצמה כמובן, אלא גם על הילדים, הנכדים והנינים כן ירבו. היא תתפלל גם על החולים ועל הפצועים, וכמובן גם על החיילים, שישמור אותם ה' ויחזרו לשלום. היא תתפלל גם על השכינה, על הקב"ה שאין לו בית. וגם על הבית שלה ושל הילדים שלה ושל כל עם ישראל, שיהיו בית לה'. שהשכינה תשרה בתוכם, ויהיה לכולם שלום בית אמיתי, ופרנסה בשפע. שהרווקים והרווקות יתחתנו כבר, ושיהיה לכולם נחת מהילדים! אמן.

יונה

בא ממשפחה טובה. הוריו דאגו לו, והוא גם למד במוסדות הנכונים. **אבל הוא נשר.** נפשו הרגישה והמיוסרת לא מצאה ולא מוצאת מנוח. הוא מנסה לברוח, לברוח! רק לא להרגיש את הכאב הנורא הזה. בליל יום הכיפורים הוא כנראה יישאר בכיכר עם החברים, כדי שהם ייתנו כוח אחד לשני. לשרוד את היום הזה. הם יישתו הרבה לפני כניסת היום הקדוש, בתקווה שאולי יעבירו את היום בשינה. העיקר לצום. רק לצום. עיצומו של יום מכפר. את זה הוא חייב, לאבא ואמא. לעצמו.

אלונה

תישאר בבסיס בכיפור. היא הרי לא צמה, אז למה שלא תיתן לשירא-ל לצאת לרגילה ולהעביר את היום בבית? היא תיקח את היום באיזי, תשחק קלפים ואולי קצת תקרא. היא גם בטח תהיה עייפה, כי לילה קודם, היא וחברותיה ביחידת הכלבנים, ייכנסו למערת המכפלה כדי לעשות בדיקות מדוקדקות בכל החדרים, כולל באולם יצחק. הם יודאו שאין במקומות האלו 'הפתעות' שאורכות ומסכנות את חייהם של הציבור הקדוש שיבוא לשאת תפילות נרגשות, ביום הקדוש בשנה.

עופר

לא ילך לבית הכנסת בראש השנה. הוא הרי לא מאמין באלוקים. ראש השנה יהיה יום ככל הימים, עצוב ואפור וריק. הוא לא צריך לשמוע קול שופר. הוא **כבר עקד את האיל שלו. את איל שלו שנפל בלבנון.** הוא לא צריך לשמוע קול אנחה, גניחה ויללה. את ביתו, אשתו נטע ממלאת בהם. כל השבוע, כל השנה. הבור השחור פעור תמיד, והם בשארית כוחותיהם רק מחזיקים את עצמם לא ליפול לתהום סופית. עולמם תלוי ועומד מול עיניהם, רגע, רגע, בלי מה.

חנה

תישאר בבית הכנסת כל היום. היא לא תחזור הביתה גם בהפסקה, חבל על הכוחות. ממילא אין אף אחד שמחכה לה

10"ד

את מוכנה לשינוי?

את כבר יודעת שהגיע הזמן לעשות שינוי בחיים שלך לחשב מסלול מחדש

הצעד הבא שלך הוא לימודי אחיות!

הרשמי עכשיו למסלול הסבת אקדמאיות לאחיות
בבי"ס לאחיות ע"ש טסלר בבי"ח לניאדו

השמה מידית בעבודה למתאימות

מלגות למתאימות

*הפתיחה תלויה במספר הנרשמות והמתקבלות לתכנית

לפרטים נוספים, להרשמה ולתיאום ראיון קבלה:

www.laniado.org.il | 09-860-47-78

בית הספר האקדמי
לאחיות ע"ש טסלר
מרכז רפואי צאנז - לניאדו

דרור

ירקוד בשמחת תורה עם ספר התורה **שנכתב לעילוי נשמת שני בניו שנפל**, בהפרש של שנה. הוא אהב את שמחת תורה כילד, אבל לא הקפיד להגיע אליו בכל שנה. אבל השנה הוא יבוא, ובעזרת ה' מעכשיו כל שנה. הוא יחבק את ספר התורה, במקום את הפרחים שלו שנקטפו בטרם עת. ספר התורה נכתב מכספי פרוטה לפרוטה, הוא שמאות יהודים טובים ליקטו על ידי איסוף בקבוקים למחזור. הוא יסובב ויקיף וירקוד עם הקהל הקדוש בבית הכנסת וישיר, תורת ה' תמימה משיבת נפש.

שם. **איזה ילדים**. היא לא האמינה בשנה שעברה שכימים הנוראים בעוד שנה, שוב תמצא את עצמה כך, באותו מצב. הייתה בטוחה שהשנה תהיה השנה. שתבוא ישועתה. אבל בכל זאת, היא תבוא עם הסדקים והשברים האלו לפני ריבונו של עולם, ותישא תפילה. היא תבוא עם הלב הרעוע והמנופץ ותצפה לישועתה ולישועת כלל ישראל. כן, היא תאסוף את עצמה. על אף הייאוש המאיים להשתלט עליה, היא תשוב ותתפלל. היא תתחזק, על אף שלא נענתה תפילתה. גם השנה, היא תחזור ותתפלל.

חיה

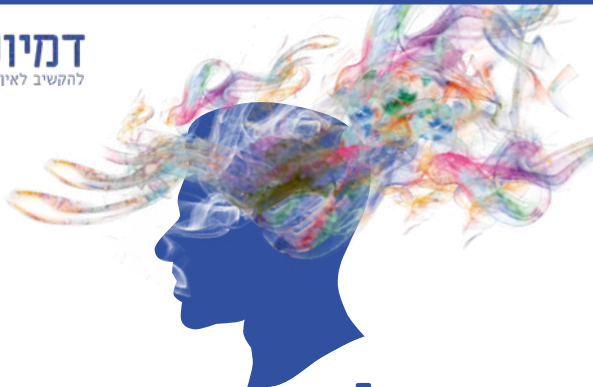
תישאר בעזרת הנשים ב"זכור". היא תזכור את נשמת בנה, **צבי הצדיק, שמסר את נפשו על קידוש ה', העם והארץ**, בשמחת תורה תשפ"ד. היא תזכור את נפשו הזכה והטהורה שעלתה השמימה בסערה, יחד עם עם אלפי ורבות נשמות טהורים וקדושים שנספו באותו יום ובכל הדורות. היא תזכור ותתפלל על נשמות בני משפחת סבתה שנספו בשואה, ונשמת הדוד אליהו שנהרג בפיגוע, אך בראש ובראשונה על נשמת צבי, הצדיק הפרטי שלה והגיבור הלאומי של כולם. היא תזכור את ילד שעשועיה, וקולה יינשא ברמה. אך לא רק בבכייה, אלא גם בשירה. בניס שבים לגבולם, והיא חלק מהזכות הזו. שירה על התהליך הזה והנצח הזה.

אז מי הצדיק ומי הצודק? מי השבור ומי השלם? מי האהוב ומי האוהב? מי המרים ומי המורס? מי המחזיק ומי המוחזק? כבקרת רועה עדרו, המעביר צאנו תחת שבטו, כן תזכור, ותספור ותמנה, את כל הנקודות הטובות, בפלח הרימון של כנסת ישראל.

לע"נ הרב שניאור זלמן מרדכי זצ"ל
בן יבדל"א הרב מנחם מנדל קץ

להצטרפות לקבוצת הווצאפ "אור הלבנה": 055-5531374

דמיונובע
להקשיב לאיו סוף שבועי

להתחבר להשראה

דמיונובע לאמנים

הצטרפו למסע לימוד מעמיק ומעשיר ותלמדו שיטה עדינה וישירה שמחזירה את הזרימה, משחררת חסימות ומאפשרת ליצירה לנוע קדימה בשפע של רעיונות, דמיון, אמנות ומוזיקה.

גם בוואטסאפ
איתמר 0585099663

לפרטים ולהרשמה חייגו למכון: 02-5099660
או כנסו לאתר שלנו dimyonovea.com

צמיחה מתוך השבירה

ללמוד לפתור את הבעיות מהשורש

9 שיעורים מוקלטים ומעמיקים על פי תורת הקבלה והחסידות
הרב אליהו לוי

טראומה

קורס טיפול
והתמודדות עם
טראומות
צמיחה מתוך השבירה

זוגיות

קורס הקוביה
הזוגית
לטפל בכל הבעיות
מהשורש

כלים מעשיים לטיפול עצמי ולמטפלים
מתחילים ומנוסים

לפרטים והרשמה: hanna.tipul@gmail.com

עלות כל קורס:
990 ש"ח

בעת הזאת לקדם ריבונות היא סלילת כביש פוליטי עוקף עזה

דניאלה ווייס, יו"ר תנועת נחלה להתיישבות

ע
ובקרוב גם שאנור, גנים וכדים. אך לא די בכך. בראש ובראשונה נדרשת הכרה בכך שהגרוש מחבל עזה וצפון השומרון היה פשע נורא ובנוסף נדרשת חרטה על הפשע ועל כך שתוך כדי המאבק נגד הגרוש היה שיתוף עם הממשלה על ידי חלוקת הטפסים של הפיצויים לתושבי חבל עזה והכנות נוספות לקראת הגרוש הצפוי. על כך צריך להביע חרטה. ועכשיו כאשר נפתח פתח לתיקון, לחזרה לחבל עזה, יש לעשות כל מאמץ כדי לזרז את ההכנות המעשיות והלחץ הפוליטי והציבורי בדרישה לחזור וליישב את עזה.

כבר עכשיו אפשר להתחיל להתיישב בתוחמת הצפונית, במקומות בהם הרסו את ניסנית, אלי סיני ודוגית. מרגע שהורדו חומות המגן בקיבוץ נח"ל עז, שידר צה"ל מסר ברור: צפון הרצועה בטוח להתיישבות. ואוסף ואומר: התיישבות מביאה ביטחון! ככל שירבו הישובים כן יגדל הביטחון. התיישבות בעזה היא הכלי הבטוח ביותר להגברת הביטחון בכל מדינת ישראל.

בעת הזאת, עזה היא נקודת המבחן מספר אחד לעיני כל הערכים ולעיני העולם כולו. ניצחון בעזה יהווה הרתעה בכל החזיתות ולעיני כל אויבי ישראל.

כל בר דעת מבין כי חס וחלילה אם החמאס לא יכנע, מעמד מדינת ישראל יחלש, חלילה.

יש להצטרף צער רב על כך שבעצם ימים אלה מתרחשת הסחת דעת מעזה על ידי תוכנית הריבונות שהיא בבחינת כביש עוקף עזה. כאשר האויבים מתאמצים כל כך שהחמאס לא יכנע ומעלים כל מיני רעיונות לשלטון כביכול מתוך בעזה, חובה על עם ישראל לשנע מותניים ולעשות כל מאמץ לקדם התיישבות בעזה. לא די בניצחון צבאי. הכרעת החמאס ושחרור החטופים יתקיימו רק מתוך עוצמה אדירה. מעולם לא הומצאה שיטה חזקה יותר לביטוי העוצמה היהודית מאשר על ידי אחיזה בקרקע. כך היה מאז ומעולם ובוודאי בעת הזאת שירות הארץ היא המצווה העיקרית. העלאת נושא הריבונות בעת הזאת מחלישה את החובה מספר אחת והיא הכנעה סופית של החמאס. חמאס יכנע והחטופים ישוחררו כאשר תהיה התיישבות בעזה. התיישבות משלימה את העוצמה של צה"ל. כך היה מאז ומתמיד.

מאז מתקפת שמיני עצרת התגייסה תנועת נחלה בשיתוף גופים נוספים, תומכי ההתיישבות בעזה, בתמיכת שרים וחברי כנסת רבים, כפי שראינו בכינוס חמש אלפים איש בבנייני האומה ובצעדת חמישים אלף איש ביום העצמאות בשדרות – להרמת הדגל לש התיישבות בעזה. למעלה מאלף משפחות נרשמו ל 6 גרעיני התיישבות בעזה. לאחרונה הוקמה אף היאחזות, חלוצי עזה, צופה פני עזה, שמיעדת עצמה להתיישבות בעזה ממש בטווח הקרוב. עם התקרב חג הסוכות, נעשים מאמצים מעשיים ופוליטיים, לקיים את חג הסוכות במקום בו היה הישוב ניסנית לפני הגרוש. הולך וגדל מספר תומכים בהתיישבות בעזה. הטלטלה שעם ישראל עבר לפני שנתיים בשמחת תורה, מחייבת שיבה לעזה.

שרים שנה עברו מאז הגרוש מחבל עזה וצפון השומרון ושנתיים עברו מאז הטבח שהתרחש בשמיני עצרת. כל יהודי בארץ ובעולם חש בעומק ליבו כי מאז שמיני עצרת החיים השתנו. פרשנויות יש לרוב. אנסה כאן לנתח את הדברים בראש ובראשונה ברמה האמונית. מורנו ורבנו הרב צבי יהודה קוק היה מזועזע מתוכנית החלוקה של 1947 וכן רעו הרב חרל"פ שהשתמש בביטוי מזועזע: מי שמעז לחתום על תוכנית חלוקה של ארץ ישראל עדיף שיקצצו בהונות ידו ואל יחתום. וגם ידוע הדבר שמאחר וכבר נחתמו הדברים ועל אף הצער העצום הם אמרו מאת ה' היתה זאת.

בראש ובראשונה צריך לדעת כי כל חלוקה מכל סוג שהוא בארץ ישראל אסורה באיסור חמור. וכן, מצווה ד' ברמב"ם קובעת כי אין להשאיר אף חלק מארץ ישראל לשממה או לגויים.

עצם הדיון והשרטוט של מפות והוצאת חלקים מריבונות יהודית (כולל הוצאת ישובים קיימים מהמפה שעצם שרטוטו היא נזק ערכי ומעשי), בהסכמת ישראל, היא ביזיון ונזק כל יסוער למעמד מדינת ישראל. מי נתן רשות לאיזה שהוא גוף לוותר על מיליון דונם? מי התמים שחושב שגזיין ויריחו וחברון ושכם לא יהפכו לערי טרור? מי נתן רשות לוותר על ערי הקודש? יש כאן ממש עיוורון וחשיבה תלושה מהמציאות.

מי שמנסה בעת הזאת להשוות בין 1947 ו 2025 מתעלם מכך שאז היינו שנתיים אחרי השואה והיום אנחנו מעצמה. ההפחדות המחלישות בדבר תלותנו בארה"ב מתעלמות מכך שיש הדדיות ביחסים בין ארה"ב וישראל. עם כל הדגשים שטראמפ שם על 'אמריקה תחילה', נשיא ארה"ב לא מוכן להשאיר את המזרח התיכון לשליטה רוסית או סינית.

ונתייחס עתה לתפקיד ההתיישבות; יש לשים לב כי במהלך שיבת ציון הנוכחות הפיזית של חלוצים בשטח הכתיבה את ההחלטות המדיניות ואת המציאות הביטחונית. בולטת מאוד הדוגמא ההסטורית

של עליית 11 הנקודות בנגב במוצאי יום כיפור 1946, אשר השפיעה על צירופו של הנגב למדינת ישראל!

בשמיני עצרת נפתחה תקופה חדשה בתולדות עם ישראל. מאותו רגע שחמאס תקף את אזרחי ישראל ואת מדינת ישראל בצורה כה אכזרית, היה ברור כי הצרה הנוראה שהגיעה מאותו מקום אותו הפקיר עם ישראל לאויב, אומרת לנו בקול רם: חייבים לתקן במקום ממנו יצא הרשע, חייבים לשוב למקום אותו הפקרנו. אין דרך לתקן רק על ידי קרבות. החטא היה בהרס ההתיישבות והפקרת השטח ולכן התיקון יבוא על ידי החזרת ההתיישבות למקום בו היא נכתשה וגורשה.

מצער הדבר עד מאוד שמועצת יש"ע וגורמים שונים במפלגות הימין, בוחרים להתעלם מהחובה לתקן את העוול של ההתנתקות. תורה לאל, המאמץ להתיישב בחומש, נשא פירות וחומש נבנית

הכנה לתקיעת שופר: המנון הלח"י

קטעי התבוננות לראש השנה ועבודת היום
• הרב עדין אבן-ישראל (שטיינזליץ) זצ"ל

להיות אדם

אנו אומרים: שידענו ה' אלקינו שהשלטן לפניך וכו'. מה פירוש: "שידענו"? ה"בכך" צריך להיות שעכשיו אנו יודעים, ומה פירוש "שידענו" בלשון עבר? אומרים שבאמת כל אדם מישראל כבר ידע בעבר, ועכשיו הוא רק מגלה שידע. ובכן, הוא עכשיו יודע שכבר ידע. כל עבודת האדם היא בתמצית לחפש ולגלות את האמת של עצמו - שהוא יודע. והאמת הזו היא ציור האדם. במובן זה, רק אם יש אדם, אם יש ציור אמיתי "שידעתי" - אפשר להמשיך "ובכן".

בטעות חושבים שיום הדין הגדול והנורא הזה הוא על העבירות הקטנות שאדם עשה או לא עשה. אבל יום הדין הגדול דן קודם כל בשאלה: האם זה אדם? האם יש כאן צורת אדם? האם יש עם מי לדבר? מי שרוצה להיות בהמה ולהיפטר כך מהדין, בבקשה. אבל מי שרוצה לעמוד, מי שרוצה להמשיך הלאה, צריך קודם כל להיות אדם. עבודת התפילה היא קודם כל לחפש ולגלות את האדם, לחפש את האמת "שידעתי" ואז יש "ובכן": ובכן יתקדש שמך; ובכן תן פחדך; ובכן צדיקים יראו וישמחו. ואז אפשר לדבר על "המלך הקדוש" ו"אתה בחרתנו".

(שיחה בראש השנה תשנ"ג)

יש סולם

"קדושה" אינה יכולה להתקשר באמת, אלא לדברים שהם מוחלטים, שעליהם אין אדם מוכן לוותר, שבהם אינו מוכן לסרס ולרכול, דברים ששייכים להויות "יהרג ועל יעבור". כל קדושות הארצי הללו, המיוצרות (או לפעמים נוצרות) בתום לב, נכשלות, משום שאינן קשורות במהותן במערכות מוחלטות, בדברים שהם למעלה מכל שיקול וחישוב. ערך נובע מרגש של קדושה, קדושה נובעת מהכרה במוחלט, והמוחלט מתייחס למערכת גדולה יותר, שבאופן דתי מובהק או באופן אחר היא טוענת "יש דין ויש דיין". יש חוק אמת עליון שהאדם מקבל על עצמו את מרותו, חוק שאינו נובע לא מחישובי קואליציה, ולא מהסכמה זמנית של כוחות פוליטיים. במלים אחרות - "עול מלכות שמים". קבלת עול מלכות שמים היא אפוא, בתפיסה הכללית יותר, קבלה שלמה ומלאה של סולם ערכים מקודש, סולם הקובע עבור האדם את התנהגותו. מלכות שמים היא מורש להשתעבדות האדם, ולא מכשיר לצרכיו.

(מתוך "קבלת עול של קדושה", מעריב אלול תשל"א)

שבירה של החוקים

בכמה קשרים קשורה עקידת יצחק לראש השנה. הקשר הוא קשר פנימי, בראש השנה שבים אנו אל העקדה כאברהם, כיצחק, ואפילו כאיל שעולה לעולה.

מה עניינה של העקדה? העקדה היא ההשתנות, של אברהם, ועוד יותר, של יצחק. בכמה מקומות מדובר על "אפרו של יצחק", כאילו הוקרב. לאחר העקדה, יצחק איננו עוד, ואילו יצחק זה שממשיך אחר העקדה - הוא יצחק חדש. לאחר שהרצון התבטל לגמרי, חזר להיות אפר, קם רצון חדש לתחיה מתוך העקדה. במובן זה, המשמעות העיקרית של העקדה, גם מצידו של אברהם וגם מצידו של יצחק - היא הביטול הגמור של כל הרצונות. ופנימה יותר, עקדת יצחק כמהות היא השבירה של כל החוקים.

לא רק של הסדרים וההרגלים, אלא של כל החוקים האנושיים: בין אב לבנו, רצח, ואפילו קרבן אדם. הנסיון של העקדה הוא להגיע

להמשיך את הניסוי

בתפיסה שטחית, אפשר לראות את ראש השנה כתאריך בלבד, כנקודת ציון שרירותית בתוך מהלך הזמן. אולם, היהדות רואה בראש השנה משמעות עמוקה יותר: ראש השנה הוא גם יום הבריאה - "תחילת מעשיך, זכרון ליום ראשון". יתרה מזו, ראש השנה מהווה ראשית והתחלה של פרק זמן חדש, שהינו, במובן מצומצם יותר, כעין בריאה מחודשת של העולם, וחידוש מעשה בראשית וסדרי העולם למשך פרק זמן נוסף. בתוך ההכרה הכוללת, כי הקב"ה מחדש בכל יום מעשה בראשית, הרי ראש השנה הוא התחדשות כללית יותר של הבריאה, מעין החלטה על המשך קיומו של העולם, מחדש.

יום הדין הוא אפוא יום של מאזן לגבי העולם של העבר, מאזן החייב לענות על השאלה: האם הצדיקה השנה שעברה את קיומה? ומכאן, לשאלה הנוקבת יותר: המצדיקה השנה שעברה את המשך הקיום? הראוי להמשיך הלאה את ה"ניסוי" לשנה הבאה? סופה של השנה מביא את הקיום העולמי לידי מעמד של גמר, של סיכום זמני - עד כאן נמשך פרק ידוע של בריאה בעולם, על כל בעיותיו, וירדותיו ועליותיו. מעתה - הראוי לעולם להימשך הלאה? משום כך, ראש השנה הוא נקודת החיבור בין העבר והעתיד, הדין ופסק הדין הם הקשר בין מה שהיה והמסקנה לקראת מה שיהיה.

(מתוך "אתם עדי ואני א-ל", חיי שנה)

לחטא ולא לבקשה.

מעבר לדברים הללו אנחנו מקדישים את היום, בעצם, לנושא אחד גדול שהוא – המלכת ה' בעולם, שבסך הכל הוא מאורע שצריך לשמח את לבנו. לכן בספר נחמיה, המספר על חגיגת ראש השנה שנעשתה בזמן עזרא ונחמיה, מסיימים במילים מעוררות ומשמחות, כי גם כאשר האנשים שמעו את דברי התורה ואולי הבינו ביתר שאת את מה שפגמו במשך השנים, נאמר להם: "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוננו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם" (נחמיה ח, י). וכן נאמר שם שאומרים הלויים לעם: "הסו כי היום קדוש ואל תעצבו" (שם יא). והסיכום הוא: "וילכו כל העם לאכול ולשתות ולשלח מנות ולעשות שמחה גדולה כי הבינו בדברים אשר הודיעו להם" (נחמיה ח, יב). כל אלה באים ללמדנו שזה יום שלא רק מאחלים בו שנה טובה, אלא גם אומרים חג שמח. כי אנו בטוחים ש"אם כבנים, אם כעבדים", אנחנו קרובים לקב"ה, מריעים לכבודו, ובעיקרו של דבר – שמחים בשמחת המלך.

(מקור ראשון תשע"ז)

מגויסים לכל החיים

לפני המון שנים ניסיתי בחוסר הצלחה גדול לקרוא לפני תקיעת שופר את השיר שהיה המנון הלח"י: "חיילים אלמונים". בשיר הזה יש המון רצינות, רציתי להעביר את זה לתלמידים שם – הם בוודאי נרדמו באמצע, אבל זה שיר יפה על החיילים שנכנסו למחתרת הזו, ואין להם לא כבוד, לא תהילה ולא צבא, אבל הם נלחמים. "כולנו גויסנו לכל החיים, משורה משחרר רק המוות" – אתה מגויס לכל החיים; תתחתן ויהיו לך ילדים – ואבא שלהם מגויס, תהיה זקן עם מקל ועדיין מגויס, תלך למות – ותזכור שעדיין אתה מגויס. זה דברים רציניים מאוד. זה דברים שאולי לא נכנסים למוח ולא ללב, אבל נכנסים עמוק לפופיק, הם לא נותנים מנוחה. אתה מגויס. לכמה זמן? לכל החיים.

(התעוררות י" שבט תשע"ו, ישיבת תקוה)

אל תלך!

לפעמים קורה דבר דומה כשמשאירים ילד קטן, והילד לפעמים נכנס להיסטריה, והוא מתחיל לבכות ככה, ובעצם הוא אומר "אל תעזוב אותי". זה מה שהוא אומר, אומר, זו בעצם תקיעת השופר, זה העניין של המלכות; העולם הולך להסתלק, הקב"ה הולך להסתלק מן העולם, ואני עכשיו בוכה ומבקש – לא במילים, מפני שמילים הן פחות מדי, והן שטחיות מדי – אלא אני מבקש את זה בקול שהוא מעבר למילים, אני מבקש: אל תלך; וזה יוצר את העניין של המלכות האלוהית בעולם. (ביאור לקוטי תורה, ד"ה "תקעו בחודש שופר")

אייכה?

הקול המסמל את הענות של חוסר הודאות, את התחושה של התהייה הקמאית אינו צליל מוסיקלי ערב אלא זעקה-קריאה-יבבה שאין בה מילים או מלוויה, הקול של השופר.

וביום ההולדת של האדם בכללותו, עולות וחזרות השאלות הראשוניות, ופעמים שאדם מגיע גם לידי מענה. יש שאלה ראשוניות, שאלת נצח הנשאלת ל"כל אדם", אף שלא כל אדם שומע אותה בכל עת, זו היא השאלה ששואל הקב"ה את האדם: "אייכה", היכן אתה עומד, היכן אתה מצוי בעולמך? לפעמים קול השופר הוא רק מענה מוגבל מגומגם, שאינו מגיע לידי ארטיקולציה של מילים או מושגים, אבל עדיין הוא אומר דיו: אינני יודע, אבל אני כאן. לפעמים הקריאה העזה והצורמת הזו של השופר מכילה עבור האדם גם יותר מזה – היא גם בקשה, קריאה לעזרה, מעין: תעיתי אי שם בדרך, קח אותי. ואם אדם זוכה היא הופכת להיות גם "תרועת מלך" – הודאה בסמכות של מעלה, הצצה בתבנית שלמה יותר, הבטחה – "אני הולך אליך". (מתוך "יומו של האדם", הארץ תש"נ)

למדרגה כזו של ביטול שבו מפסיקים כל החוקים לפעול לבד מהרצון הראשון. מכאן, לאחר שנחבטל העולם הקודם בכל דרגות הביטול – יוצא יצחק חדש ויוצא עולם חדש. בבחינה זו של ראש השנה, מה שנדרש האדם לעשות הוא הביטול בדרגה הגבוהה ביותר, ביטול הרצון להמשיך את הקיום הקודם. ועל ידי כך מעורר באדם את הרצון של מעלה לברוא עולם חדש.

(עניינו של ראש השנה כפי שמוסבר בחסידות, תשל"ח)

שער אל העתיד

שער הזיכרון של ראש השנה אמנם, בעצם מהותו, פונה אל השנה שעברה (לפעמים לכמה וכמה שנים שעברו), אבל השער עצמו אינו עומד בעבר אלא בהווה, ובתוך ההווה הזה הוא אולי מסתדר מחדש, מתעצב בצורה אחרת. המבנה המרכזי של התפילות בראש השנה הוא תפילות של שבג, והן נועדות לא רק על מנת להכיר את גדולת היום, אלא גם כדי לאפשר לשבץ בתוכן את הזיכרונות הפרטיים, את ה"אני" הפרטי. אולי יהיה פרוקסאלי לומר שביום הזיכרון אני אמור להעביר בתוכי את העבר, ולבנות אותו מחדש כך שתהיה לו משמעות בתוך ההווה, ושגם אפשר יהיה להיכנס עמו לשער השני של ראש השנה, שהוא השער שפונה אל עבר העתיד.

(ידיעות אחרונות, תש"ע)

לצאת מהכבלים

במובן מסוים, יום הדין הוא הארה מחדש של שאלת יסוד חשובה ביותר, שהיא מהשאלות הראשוניות של כל אמונה דתית: מה מצדיק ומסביר את היחס בין האלקות – הנצחית, האינסופית, האימפרסונלית, ובין מציאותו הזמנית המוגבלת והפרטית מאד של האדם – של הפרט או אף הכלל האנושי? בראש השנה, שאלה זו חוזרת – בהעלם אך בתוקף – מדי שנה, כאשר מתעוררת מחדש שאלת מעמדו ותפקידו של האדם. "מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו" – מה חשיבותו וערכו של תולע ארבע ממדי, אל מול האין סוף?

התשובה לכך, באה ב"מלכויות, זכרונות ושופרות". עצם ההכרה האנושית במציאות ה', ורצונו של האדם להגיע לקשר יחס והזדהות עם האין סוף, היא הנותנת לאדם את מעמדו המיוחד – ואת ערכו האנושי. ההכרה במלכות שמים היא המעידה על השמים שבאדם, היא המוציאה את האדם מתחום כבילותו אל ממדיו החומריים, היא המעידה על נשמתו העליונה. משום כך, תשובתו של האדם היהודי לשאלת ערכו הריהי "מלכויות" – ההכרה וההצהרה בדבר מלכות שמים. וכעין תגובה למלכויות – "זכרונות". הקדוש ברוך הוא נזכר, כביכול, כי במרחבי עולמותיו מצויים לא רק ברואים חמריים חסרי צידוק קיום, אלא ביניהם יש גם אחד – האדם, הראוי שיברא העולם בשבילו, הראוי לפניה למעלה למטה. מעתה, יש זכות לעולם ולאדם להיזכר – משום שהוא יכול להגיע אל מעבר לתחומו המוגבל החומרי של עצמו. זהו מעשה הצידוק – לא מצידוק האל, כי אם צידוק האדם. מסקנתו היא: "שופרות", תיאורי ההתגלות האלוהית, ההתגלות של מתן התורה בקוטב אחד, ההתגלות של ימות המשיח ואחרית הימים בקוטב האחר. ההתייחסות, ההתקשרות, המענה – פתרונו ותשובתו של "יום הדין".

(מתוך "האם הבריאה מוצדקת?", חיי שנה)

מריעים ושמחים

אנחנו יכולים לבקש לזכות לסליחה ולמחילה, ואנו יכולים להודות על מה שאירע לנו, אבל כל אלה הם הרקע האנושי של ראש השנה, שהרי בסופו של דבר הדין, השקלול והשיפוט הם לא מעשי ידינו. משום כך בנוסח התפילות אין אנו מתמקדים לא בהזכרת חטאים וגם לא בפרטים של בקשות. בוודאי שכל אדם יכול, בתוך התפילה, להעלות את הדברים הללו; אבל הנוסח הכולל איננו מתייחס לא

טוויאאאאאאא, אבא!

אלול כבר מסתיים, כבר הכנתם את העלוקות? < העולם עומד על בלימה, מה הפלא שהצדיקים שותקים < מלכות, כאן בונים. אתם מוזמנים!

של הרבי, אדמו"ר הזקן! החסידים חשבו אפוא שהוא מצטט אמירה של אביו, והתחילו להתעמק במשפט שאמר להם.

כשהגיעו הדברים לאוזניו של אדמו"ר הזקן, התברר לחסידים כי אדמו"ר האמצעי לא ציטט את אביו, אלא את... ר' אברהם הרופא.

אמר על כך אדמו"ר הזקן: "זוהי דרכו של מורנו הבעל שם טוב, שמכל דבר שרואים או שומעים צריך ללמוד הוראה בעבודת ה'.

אנחנו התייגענו ועמלנו רבות כדי לחיות בדרך זו, בעוד אצל ילדינו הדברים הם כבר פשוטים וטבעיים". והוסיף אדמו"ר הזקן והבטיח לחסידים: "מי שילך בדרך זו של הבעש"ט – ללמוד מכל עניין גשמי

הוראה בעבודת ה' – הנני מבטיח לו שהוא אכן יצליח לעורר בעצמו את הרגש הנכון שיסייע לו בעבודת ה', ולא רק לו אלא גם לזרעו אחריו!"

את הסיפור הזה סיפר הרבי זי"ע בהתוועדות שמחת תורה תשכ"ג בשם חותנו, הרבי הרי"צ. הרבי הוסיף עוד וחזר על הסיומת של הרבי

הרי"צ לסיפור זה: "באותו ראש השנה הייתה הרצפה בבית מדרשו של אדמו"ר הזקן רטובה מדמעות – בגלל ה'פתגם' של אדמו"ר האמצעי; ואילו לאחר מכן, בשמחת תורה, היו נעליהם של החסידים קרועות

מרוב שמחה וריקודים – בגלל הבטחתו של רבנו הזקן".

בהמשך לסיפור הזה שאל הרבי, מהי ההוראה בעבודת ה' שאפשר ללמוד מאמירתו של ר' אברהם הרופא לר' דב המלמד?

הרבי הסביר את עניין העלוקות, ואמר שהן נועדו לשתי מטרות: מטרה אחת, להוציא החוצה מהגוף את הדמים המקולקלים. ומטרה

שנייה, להשקיע את 'רתיחת הדמים' (גם של הדמים הטובים).

תשמעו סיפור שקרה בילדותו של האדמו"ר האמצעי, בנו של האדמו"ר הזקן. כשהיה ילד בן שש-שבע, ה'חדר' שבו למד שכן בבית הפרטי של המלמד שלו, ר' דב. בסמוך לבית של המלמד התגורר ר' אברהם, שהיה הרופא של העיירה ליאזונה. באחד מימי חודש אלול נכנס הרופא לבית המלמד והתחיל לשוחח איתו.

באותה שעה ילדי ה'חדר' היו בהפסקה ושיחקו, אבל אדמו"ר האמצעי הבחין בשיחתם של השניים ואוזניו קלטו את תוכנה. פניו של ר' אברהם היו רציניות ודאגות. "כבר עמוק בתוך אלול, ועדיין לא הכנו את העלוקות", אמר לר' דב.

העלוקות אלו כמובן הרמשים מוצצי הדם, שבאותם ימים נהגו להשתמש בהם לצרכים רפואיים. אנשים שהדם שלהם לא היה בריא, היו מצמידים לגופם עלוקות והן היו מוצצות להם את הדם העכור, כדי לאפשר לגוף לייצר דם חדש ובריא.

את העלוקות הללו אפשר היה למצוא בריכוזי מים בקיץ דווקא, בגלל שבחורף הן היו מסתרות מהקור. משום כך היו הרופאים מוודאים מראש שכבר בקיץ יהיו בידיהם די עלוקות בשביל כל החורף שיבוא.

בסיום הלימודים יצא אדמו"ר האמצעי מבית המלמד וחזר לבית הוריו. בחדר החיצוני של הבית ישבו כמה חסידים ושוחחו ביניהם ברוח קלילה ועליזה. כשחלף על פניהם פלט אדמו"ר האמצעי לעברם,

"כבר עמוק בחודש אלול ועדיין לא העמידו את העלוקות, ואתם מרשים לעצמכם לפטפט ולצחק?!"

אדמו"ר האמצעי, כאמור, היה אמנם ילד צעיר, אבל הוא היה בנו

ד'מ' מורה על חמימות וחיות של קדושה. כי מצד האמת, רק בקדושה יש חום וחיות. ואולם כדי שיהיו לנו ניסיונות וכדי שתהיה לנו בחירה חופשית, עשה הקב"ה שתהיה לנו חיות וחמימות גם בענייני העולם – עניינים גשמיים ואף עניינים שליליים. את החיות והחמימות של ה'לעומת זה' – הדמים המקולקלים – צריך להוציא ולסלק מתוכנו, ולהשאיר רק חום וחיות של קדושה.

ומה לגבי 'רתיחת הדמים', שאל הרבי, מהי הבעיה שליחודי תהיה רתיחה בעניינים של קדושה; האם אין זה דבר חיובי?!

הסביר הרבי, שגם את הרתיחה בענייני קדושה צריך לווסת ולהגביל. פירוש הדבר, שצריך לדעת להבדיל בין רתיחה והתלהבות הבאות מצד קיום רצונו של הקב"ה, לבין רתיחה והתלהבות שבאות מצד הרגש האישי של האדם, מצד ה'מציאות' שלו. כי כשהתלהבות והרתיחה – אפילו אם הן בענייני קדושה – באות מצד מציאות האדם, עלול הדבר לדרדר אותו למטה, לעניינים בלתי-רצויים.

זהו, אם כן, הלך מהספור: "נמצאים כבר עמוק בחורש אלול, ועדיין לא הכנו את העלוקות". עוד לא עשינו את הפעולות שנועדו לבטל את החום והחיות בענייני העולם הזה, וגם עוד לא השקטנו את הרתיחה וההתלהבות דקדושה – אלה המבטאות את ההתרגשות ואת ה'מציאות' שלנו. ומשום כך, עלינו לעשות זאת ויפה שעה אחת קודם.

כאמור, אדמו"ר האמצעי, בעודו ילד, העיר לחסידים על כך שהם מרשים לעצמם לפטפט ולצחוק בעיצומם של ימי ההכנה לראש השנה. מדוע? מפני שאלו הם ימים רציניים ביותר.

מה באמת קורה בראש השנה שאמור לגרום לנו לרצינות ולכובד ראש?

כידוע, בראש השנה עם ישראל ממליך מחדש את הקב"ה עליו ועל העולם כולו, כנוסח הבקשה בתפילה "מלך על כל העולם כולו בכבודך". בשפת החסידות קוראים לזה 'בניין המלכות', ובעניין זה

ישנם פירושים שונים, מה בדיוק אנחנו צריכים 'לבנות' בספירת המלכות.

פירוש אחד, שמקורו בקבלה אך מוסבר בחסידות, הוא שבליל ראש השנה המלכות נשארת ב'נקודה אחת' בלבד. כלומר כל הפנימיות של ספירת המלכות מסתלקת, ונשארת רק 'נקודה אחת' בלי 'פרצוף שלם', ועבודתנו היא לבנות את ה'פרצוף' מחדש. אלה מילים על פי הקבלה, ונסה להסביר אותן בחכמה בינה ודעת.

משל למה הדבר דומה: למלך שמת והותיר אחריו יורש-עצר שהוא עדיין תינוק. מצד אחד, התינוק הזה ירש מאביו את עניין המלוכה, ומשמעות הדבר

שהוא מלך לכל עניין. אבל בפועל, התינוק הזה עוד לא מסוגל להבין את המציאות סביבו. הוא גם לא מדבר כראוי ובוודאי שאינו יודע לתת פקודות. מה כן יש לו? עצם עניין המלוכה. אבל כדי שיהיה לאותו מלך תינוק 'פרצוף שלם' של מלוכה, עליו לגדול ולהתפתח, להתלמד אצל מורים ומומחים שידריכו אותו מה עושים ומה לא עושים, אין מתנהגים עם אנשים, אין מנהלים את ענייני הארמון והעם, אין מובילים כלכלה, אין מנהיגים את נושא הביטחון וכן הלאה והלאה.

על דרך זה לגבי ספירת המלכות בראש השנה – היא חוזרת להיות כמו תינוק. דהיינו, כמו בתחילת

המבצעים חוגגים לכבוד החגים

קונים מקר מהדגמים המשתתפים במבצע

מקר שארפ 5 דלתות SJ-9630
גון ניורסטח/לבן/בד/קרם
ר. 90.8 ס"מ | ג. 185 ס"מ
ע. 79.6 ס"מ | 661 לי

רק ב-9,300 ₪

מקר בוש KFN96APEAL
ניורסטח | 605 לי
ר. 90.5 ס"מ | ג. 183 ס"מ
ע. 73.1 ס"מ
כולל התקן שבת מובנה

רק ב-6,500 ₪

מקר אמקור HR4-628GB
זכוכית שחורה / לבנה
ר. 90 ס"מ | ג. 190 ס"מ
ע. 69 ס"מ

רק ב-4,890 ₪

מקר האיר HRF5500
זכוכית שחורה/לבנה
ר. 83.3 ס"מ | ג. 180.5 ס"מ
ע. 68.5 ס"מ | 547 לי

רק ב-4,500 ₪

מקר שארפ SJ-8435BL
ציפוי זכוכית שחור, 401 לי
ר. 79 ס"מ | ג. 180 ס"מ
ע. 70 ס"מ

רק ב-4,190 ₪

ומקבלים מתנה משתלמת לבחירה

מייבש כביסה דוידסון 7 ק"ג
בשווי 990 ₪

או

מתנה!
מזגן אינורטר 1 כ"ס שירות ואחריות טורנדו בשווי 1,250 ₪

מוקד הזמנות ארצי: *2757 WWW.KERENBY.CO.IL

מבית נח בני ישיבות

מודיעין עילית רבי טרופן 25

נתיבות יוסף סמולן 10 (קרית טרייד)

חיפה ברכת משה 29

אשדוד הורקנט 5 (קריית השרה)

בית שמש נחל יצנים 8 (מתחת יש חסד)

ביתר עילית החווה מלובלין 35

ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה, חנייה במקום

סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29

התהוותה שיש בה רק 'נקודת המלוכה', אבל אין לה עדיין כל 'פרצוף'. כלומר, אין בה כל הפרטים שאמורים להתכלל בה. אין לה 'מוחין', ואין לה 'מידות'.

מה 'חטאה' של ספירת המלכות שבגללה היא מסתלקת וחוזרת אל שורשה עד שצריך ממש לבנות אותה מחדש? או במילים אחרות: במה ספירת המלכות שונה מכל יתר הספירות שדווקא היא ניצבת בפני כוז מין 'בעיה'?

זאת ועוד: למעשה – כך כתוב בספרים – לא רק ספירת המלכות מסתלקת בערב ראש השנה לשורשה, אלא כל הספירות כולן מסתלקות בערב ראש השנה למקורן ושורשן. ובכל זאת אנחנו עושים 'רעש' רק מסילוקה של ספירת המלכות. מדוע? מה כל כך נורא בהסתלקותה של המלכות דווקא?

מסופר על רבותינו אדמו"רי חב"ד שבילילה הראשון של ראש השנה היו פניהם רציניות מאוד. הם נראו כמו אדם שהובא לידיעתו דבר מבהיל ומפחיד. הם היו ממעטים ביותר בדיבור, ואפילו דברי חסידות לא היו אומרים. ונשאלת השאלה, מה כל כך מטריד ומפחיד בהסתלקות של ספירת המלכות לשורשה ומקורה?!

ההסבר הוא כזה:

נדגים זאת במשל למלך שיום אחד החליט להפסיק למלוך. כלומר, הסתלק ממנו הרצון למלוכה. אין הפירוש שהמלוכה שלו כלולה ונמצאת ביתר שאת וביתר עוז בשורשה, ורק 'בגילוי' היא לא נראית, אלא סילוק המלוכה של המלך הוא כביטולה. כי בחזרתה לשורשה, המלכות חוזרת אל 'עצם הנפש', אל הרוממות של הנפש.

לשם ההבחנה: כשאנחנו אומרים שביליל ראש השנה כל הספירות עולות ומסתלקות לשורשן, כוונתנו שהן מסתלקות ל'עשר ספירות הגנוזות' – אורות עליונים ביותר. אבל בהיותן שם הן אכן נמצאות, ועוד בכל כוחן ועוצמתן. לעומת זאת, בהסתלקותה של ספירת המלכות היא עולה ל'עצמות אין-סוף', מקור הכל המופשט מכל ציור והגדרה, ומשכך אי אפשר לומר שהמלכות נמצאת במקורה ועוד ביתר תוקף, אלא היא

מאבדת את ציורה האישי ונכללת במקורה לחלוטין. ניתן דוגמה לכך מנפש האדם, שהרי הפסוק אומר 'מבשרי אחזה אלקה':

יש סיפורים על צדיקים – המפורסם שבהם הוא ככל הנראה הבעש"ט – שבזמן מסוים 'סתלקו מהם המוחין'. מה הכוונה שה'מוחין' הסתלקו? לאן הם הסתלקו? הפירוש הוא שה'מוחין' חזרו אל השורש שלהם. ומהו השורש של ה'מוחין'? ה'חכמה' שבנפש, לא הנפש עצמה, שכן הנפש היא 'פשוטה'. היא מרוממת מכוחות פרטיים כאלה ואחרים. ומה קורה במצב כזה, כשה'מוחין' עולים למקורם בנפש? התשובה היא, שבגלוי – ה'מוחין' אכן חסרים, ולכן בהעדר תבונה הדבר משפיע על התפקוד של האדם בעולם הזה. אבל ל'שכל בעצם' לא קרה דבר. להפך, הוא התעלה עד למקור שלו.

על דרך זה בהסתלקות שאר הכוחות אל שורשם ומקורם שבנפש. הם מסתלקים ונעלמים רק 'בגילוי' שלהם, אבל ב'עצם' שלהם – הם קיימים ואף מתעלים.

לעומת זאת, בספירת המלכות שבנפש המצב שונה לחלוטין: כשהמלכות מסתלקת, היא עולה לשורשה ולמקורה בעצם הנפש, ברוממות הנפש. במקרה הזה, באמת אין ספירת המלכות... היא התעלתה אל עצם הנפש והיא כלולה בה לחלוטין.

עכשיו מובן יותר מהו מצבו של העולם בערב ראש השנה, כאשר ספירת המלכות האלוקית מסתלקת לשורשה בעצמות אין סוף, ומדוע האירוע הרוחני הזה הוא כל כך מרעיש ומטיל מורא. כי ספירת המלכות כמו לא קיימת. הקב"ה, כביכול, איננו מלך העולם! הוא מרומם כשלעצמו, אבל בלי כל שייכות לעולמות. אין ספירת המלכות. אין מלוכה!...

לאור זאת, כשבני ישראל באים בתקיעת שופר ורוצים להמשיך מחדש את כל הכוחות שהסתלקו כנ"ל, הרי שביחס לכל הספירות הפעולה שלהם היא רק בדרך 'גילוי מן ההעלם' – הלא ה'חכמה' קיימת, ורק צריך להמשיך אותה למטה. ה'חסד' נמצא ורק צריך להמשיך אותו למטה; אבל בשביל להמשיך את המלוכה לכאן, צריך ממש 'לבנות' אותה מחדש – יש מאין. כיוון שהיא הסתלקה לשורשה ומקורה שהוא כאמור עצמות אין סוף, אזי אין מלך ואין מלוכה!

זהו פירוש 'בניין המלכות'. את המלכות צריך 'לבנות', ולא רק לגלות.

אלא שכעת עולה השאלה, כיצד באמת יש בכוחנו 'לבנות' ולהמשיך את המלוכה?!

אם רוצים 'להמשיך' את המלוכה ששורשה הוא, כאמור, בעצמות אין סוף ברוך הוא – איך אפשר כלל 'להגיע' למקום כל כך עליון ולעורר ממש את המלוכה?!

התשובה היא – על ידי תקיעת שופר, כי התקיעה בשופר מייצגת 'צעקה פשוטה' של הנשמה.

מה הכוונה?

מובא על כך בחסידות משל מאב ובן שמסיבה כלשהי נוצר ביניהם ריחוק גדול. יום אחד, הבן נזכר באביו. פתאום עלתה בו המחשבה, "יש לי אבא!". ובכן, מה התעורר אצלו? התעורר אצלו עניין ה'בן', שכן הוא חלק מהאב. זה 'עצם אחד'. ה'עצם' של הבן הוא באמת ה'עצם' של האב. ואז, בלי לחשוב יותר מדי וכלי לתכנן זאת, פורצת מקרבו צעקה: "אבא!". הצעקה הזאת איננה "אבא תן לי", "אבא חבק אותי", "אבא קרב אותי". לא זה מה שהוא צועק. לא, הוא לא מבקש דבר. הצעקה שלו היא "אבא!". צעקה שמבטאת את העובדה שה'עצם' שלו הוא ה'עצם' של אביו.

וכשהאב שומע את הצעקה הזו של הבן, אזי גם ה'עצם' שלו מתעורר. גם הוא זז ממקומו, גם הוא מדדעז, וגם הוא נעשה 'עצם' אחד עם הבן! גם הוא מתעורר בהרגש שזהו הבן שלי, זה אני!

זה מה שמתחולל למעלה ולמטה בראש השנה על ידי שישאל תוקעים בשופר. בכך הם קוראים לאבינו שבשמים ומגלים את הקשר העצמי שלהם המאוחד עמו יתברך, קשר שבלעדיו חיהם אינם חיים. זהו העניין של 'תמליכוני עליכם', וזה גם הפירוש 'לבנות' את המלכות – לעורר את 'עצם הנפש' מלמטה, ובכך 'להמשיך' מלמעלה את עצמות אור אין סוף כמלך על כל הארץ.

בס"ד

מסלולים ופרטים
מסלולים
לנבחרים
ולנשים

שנה חדשה נפש חדשה

רוצה למצוא את המקום האמיתי שלך?

ההרשמה ללימודי פסיכולוגיה יהודית במכללת תורת הנפש בעיצומה!

בואו להכיר את הנפש לעומק, להתמודד עם
אתגרי החיים וליצור שינוי משמעותי בחייכם ובחיי
הסובבים אתכם מתוך תורת החסידות והקבלה

תורת
הנפש

בראשות
הרב ינאי צוקר

ירושלים, תל אביב, רחובות, בית אל ובזון

להרשמה ופרטים:

02-5662323

כשהחלפתי את השאלה 'מה אני מקבל' בשאלה 'מה אני יכול לתת' הדרך מהעמדה של "קורבן" לזוגיות בריאה מתחילה בשאלה אחת: לא מה אני מקבל ממנה אלא מה יוצא ממני אליה

"בעצם, כל המקומות האלה שאני כועס על נעמי, הם מקומות שבהם אני אמור לעבוד על עצמי?" שאל יואב. "בדיוק. במקום להגיד: 'היא לא נותנת לי', לשאול – מה אני יכול לתת לה ומה אני לא נותן לעצמי? במקום לחפש ממנה אישור, להתחיל למצוא אותו מבפנים. זה תהליך לא קל שמרגיש כמו גמילה, אבל בסופו של דבר זה חופש אמיתי, וכאן מתחיל השחרור שלך."

הוא הרגיש שזה יעלה לו את הערך, מישהי שהתחתנה עם גבר מצליח, היא הרגישה שהיא תקבל ביטחון... לצערי הרב, כל הציפיות האלה מתנפצות במהלך הקשר, ומתגלה שכן או בת הזוג לא באמת יכולים לממש אותן. הזוגיות הבריאה שואלת הפוך: מה יוצא ממני אליה, מה אני נותן לה ומה מתגלה מתוכי, הסברתי. "זה בדיוק מה שאני אומרת לו כל הזמן, שהוא עסוק רק במה שחסר לו ובמה שהוא לא מקבל", התערבה נעמי.

"אבל בחרתי אותך כי רציתי שפשוט תאהבי אותי, זה לא טבעי?" שאל יואב בפליאה.

"זה טבעי מאוד", עניתי במקומה. "בת-מודע בחרת בנעמי כי היא מסוגלת לאתגר אותך במקומות הכי כואבים שלך. היא לא כאן כדי למלא את החוסר שלך אלא כדי לעזור לך לגלות בתוכך את היכולת להעביר דרכך את השפע. כשאתה רוצה שהיא תעריך אותך, זו הזמנה עבורך להעריך אותה ודרך זה תרגיש בתוכך את ההערכה הפנימית."

"בעצם, היא לא אמורה לתת לי את מה שאני כל כך מחפש?" שאל יואב עם נימה של התנגדות.

"נכון. אפילו להפך – היא מאמנת אותך לוותר על הצורך הזה. מי צריך אישור חיצוני? רק מי שאין לו אישור פנימי." "זה נשמע מעט אכזרי, כאילו אני צריכה להכאיב לו על מנת שיתפתח", הגיבה נעמי.

"לא מדובר פה בלפגוע, אלא בחשיפה של המציאות שביניכם, של כל המקומות שבהם אתם עדיין תלויים. כשהוא מבקש ממך משהו שאת לא מסוגלת באמת לתת, זו הזמנה עבורו לגלות בתוכו את מה שחסר, וזו התנועה שהוא צריך לאמץ החוצה."

"אני פשוט מרגיש שאני לא מקבל את כל מה שאני צריך מנעמי. נעמי לא מספיק אוהבת, לא מפרגנת, לא רואה אותי... אני תמיד מרגיש חסר בקשר הזה", אמר יואב.

"זה לא משנה כמה אני נותנת מעצמי, זה אף פעם לא מספיק ליואב. אני עייפה מהתחושה הזו כבר", התעצבנה נעמי.

"יואב, בעצם מה שאתה אומר זה שאם היא תיתן לך את כל מה שאתה צריך אתה תהיה שמח, ואם המצב ימשיך כמו עכשיו, מצב שבו היא לא נותנת לך את כל מה שאתה צריך, אתה פשוט סובל", בדקתי עם יואב.

"בדיוק", ענה יואב. "אפשר להגיד שאתה הקורבן בקשר הזה?" שאלתי אותו.

"לא יודע אם לקרוא לזה קורבן, אבל ברור שאני מופלה פה לרעה", אמר יואב. "כשהאויש שלך תלוי בנעמי שאם היא תיתן לך תהיה שמח ואם לא אתה תסבול, זו עמדה שבה אתה בעצם תגובתי למציאות שבה מישהו אחר שולט ברגשות שלך", הסברתי.

"אז אני גם אשם בכל המצב הזה?" שאל יואב בטענה.

"בכלל לא מדובר באשמה. אני אומרת שיש פה בחירה בין שתי אפשרויות, ואם אתה רוצה לצאת מהמצב הזה אתה צריך לבחור, אבל לפני כן חייבים להבין מהן שתי האפשרויות, אחרת באמת תמשיך להיות בעמדה של חוסר בחירה; אפשרות אחת היא לא להמשיך את הקשר, חשוב להבין שזו גם אפשרות, אף אחד לא מאיים עליך עם אקדח ומאלץ אותך להיות עם נעמי. האפשרות השנייה היא לקחת מאה אחוז אחריות על האושר שלך... וגם על הסבל שלך...."

"אבל זה נשמע כמעט בלתי אפשרי, אני רוצה להרגיש נאהב", ענה יואב.

"הרבה אנשים נכנסים לתוך זוגיות מתוך שאלה אחת: מה יוצא לי מזה?" "מה הכוונה?" שאל יואב.

"נניח מישהו שהתחתן עם מישהי יפה,

ברגע שאתה מפסיק לחכות שימלאו אותך מבחוץ, אתה מגלה שהכוח הזה נמצא בתוכך, ודווקא אז – מתוך החופש הזה – אפשר לאהוב באמת", עניתי לו. "אז מה שאת אומרת זה שאני לא זו שצריכה להרים את יואב?" שאלה נעמי. "בדיוק, את לא כאן כדי להחזיק אותו, הוא לא הילד שלך. את כאן ללכת לצידו. כשכל אחד מכם ילמד לתת את מה שהוא כל כך חיפש מהשני, ייפתח מרחב חדש של חיבור ולא מרחב אינטרסנטי של תלות."

"כל השנים האלה בעצם כשלא קיבלתי את מה שרציתי, הייתי צריך ללמוד להסתכל פנימה, ואני פשוט לא הייתי מוכן להתמודד עם הכאב הזה", אמר יואב לנעמי.

"זו בדיוק התנועה של זוגיות בריאה. היא לא המקום שבו אנחנו מקבלים סוף סוף את מה שחסר לנו, אלא המקום שבו אנחנו מגלים איך לתת את מה שחיפשנו, לא מתוך חוסר אלא מתוך מלאות."

"זה ממש מרגיש לי כמו גמילה קשה מאוד", אמר יואב.

"ואם נצליח נוכל להרגיש באמת חופשיים יחד", הוסיפה נעמי.

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

הבנתי שלפי החסידות השפע שה' נותן לעולם מסתיים בערב ראש השנה, אבל לא הבנתי איך השופר משנה את זה?

השופר מזכיר לנו גם את עקדת יצחק ואת מעמד הר סיני, את שופרו של משיח ואת הציפייה לגאולה. אך כל אלה הם רק טעמים למצווה אלוקית שלמעלה מכל טעם ודעת. לכן הרבי מקוצק נהג לומר לפני התקיעה: "רחמנא אמר תקעו" – הקב"ה ציווה עלינו לתקוע בשופר, ואין שפע יותר גדול מעשייה של רצון ה'.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

התוחמת הצפונית תחילה!